Kršćanska biblioteka
www.monfortanci.com

p. Miljenko Sušac

MEDITACIJE O PRIPRAVI NA POSVETU SVETOM JOSIPU

Mjesec sv. Josipa - sustavni prikaz kateheza

Predgovor.....5

Uvod u Meditacije.....7

1. Kristocentrizam meditacija i pobožnosti sv. Josipu.....7

2. Božja providnost i Josipova svetost prije zaruka s Marijom.....9

3. Sv. Josip Marijin zaručnik.....11

4. Istinski brak Josipa i Marije – sv. Josip suprug Marijin.....14

5. Sv. Josip u otajstvima Isusova rođenja i popisa pučanstva.....16

6. Sv. Josip u otajstvima Isusova obrezanja i prikazanja u hramu.....19

7. Sv. Josip u otajstvu Isusova bijega u Egipat i pronalaska u Hramu.....21

8. Djevičansko, ali istinsko očinstvo sv. Josipa.....22

9. Sv. Josip - Ljubljeni Otac.....25

10. Sv. Josip - Otac u nježnosti.....27

11. Sv. Josip - Otac u poslušnosti.....29

12. Sv. Josip - Otac u prihvaćanju.....31

13. Sv. Josip - Otac kreativne odvažnosti.....33

14. Sv. Josip - Otac u sjeni.....35

15. Marijina ljubav prema sv. Josipu.....37

16. Sv. Josip glava svete Obitelji.....39

17. Josipova svetost.....41

18. Sv. Josip učitelj nutarnjeg života 44

19. Sv. Josip i važnost vjere u življenju svakodnevnice.....46

20. Smrt sv. Josipa.....49

21. Nebeska slava sv. Josipa.....51

22. Sv. Josip po svetosti i veličini svojih zasluga je odmah iza Majke Božje u Nebu.....53

23. Sv. Josip je i u Nebu uz presvetu Bogorodicu.....55

24. Sv. Josip je i u Nebu iza Majke Božje najbliži Isusu.....57

25. Sv. Josip uzor i moćni zagovornik.....58

26. Pobožnost sv. Josipu, pobožnost za sve vjernike, a na poseban način.....61
za Bogu posvećeni život te svećenike

27. Sv. Josip zaštitnik sveopće Crkve.....64

28. Sv. Josip zaštitnik obitelji.....67

29. Sv. Josip - Otac radnik, zaštitnik rada i radnika 69

30. Sv. Josip zaštitnik sretne smrti 71

31. Posveta sv. Josipu.....73

DODATAK

1. Čin slavljenja posvete sv. Josipu.....77

2. Kako dnevno činiti čin posvete sv. Josipu i koliko ga često obnavljati?.....81

3. Posebne pobožnosti sv. Josipu
Srijeda dan pobožnosti sv. Josipu i pobožnost sedam srijeda na čast sv. Josipu 81
Mjesec sv. Josipa.....81
Sedam žalosti i radosti sv. Josipa.....82
Krunica svetog Josipa.....83
Litanije sv. Josipa.....84
Devetnica svetom Josipu iz kramelske tradicije.....85
Velika devetnica sv. Josipu - devet srijeda sv. Josipu.....86
Škapular sv. Josipa.....88
Pojas sv. Josipa.....89
Sveti plašt u čast sv. Josipu 89
Tridesetdnevna pobožnost na čast sv. Josipu.....91
Zemaljsko Trojstvo.....94

4. Molitve svetaca, papa i molitve posvete sv. Josipu.....95
Molitve svetaca sv. Josipu.....95
Molitve papa sv. Josipu 98
Molitve posvete sv. Josipu.....102

5. Molitve sv. Josipu u posebnim potrebama.....104
Spomeni se sv. Josipe.....103
Zdravo Josipe.....103
Za svetost života.....103
Za duhovna zvanja 104

Za službenike Crkve 104
Za zadobivanje neke milosti.....104
Za milost sretne smrti.....105
Molitva za milost vječnog spasenje.....104
Za duše u Čistilištu.....104
Za čistoću.....104
Za obitelj.....105
Za postizanje obiteljskoga sklada.....105
Za dobiti dijete.....105
Za odgoj djece.....106
U nevolji.....106
Za bolesne 106
Za posao.....106

6. Pobožnost sv. Josipu u duhovnim iskustvima svetaca.....106

7. Relikvije sv. Josipa.....113

8. Gdje je grob sv. Josipa, je li sv. Josip dušom i tijelom uznesen na nebo?.....113

9. Sv. Josip u povijesti Crkve – štovanje, teološka pitanja, „josipovske“ redovničke družbe, svetišta i učiteljstvo Crkve.....114

10. Ukazanja sv. Josipa ……..119

11. Sv. Josip zaštitnik nam drage domovine Hrvatske.....121
Povijesni prikaz posvete Hrvatske države i naroda sv. Josipu.....121
Posvetna molitva Domovine svetom Josipu.....122
Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu.....123
Bratovština sv. Josipa za pomoć umirućima.....123

Predgovor

Pobožnost sv. Josipu svakako spada među velike pobožnosti Katoličke Crkve, i svi vjernici bi je trebali manje ili više gajiti. Prvi, najjednostavniji i najvažniji način življenja pobožnosti je svakako molitva. Posveta sv. Josipu je više od samoga čina pobožnosti svecu, to je gledano s naše strane čin potpunog predanja njemu u povjerenju u njegovu zagovoru molitvu i očinsku skrb. Mnoge su pape i sveci, kao što ćemo vidjeti u knjizi sv. Josipa zvali svojim duhovnim ocem. Cilj ovih meditacija o posveti je dovesti vjernika upravo do toga iskustva, ili barem početka duhovnoga puta koji će ga dovesti do toga.

Brojne su publikacije i studiji o sv. Josipu. Postoje cijele bibliografije koje donose tematski složena izdanja o sv. Josipu. Podsjećamo samo na bibliografiju R. Gauthier, *Bibliographie sur saint Joseph et la sainte Famille*, Oratoire Saint-Joseph du Mont-Royal, Montréal 1999.g., koja ima 1365. stranica sa 19.700 naslova tematski složenih spisa o sv. Josipu o svim temama na raznim jezicima. U svijetu postoji preko 50. časopisa koji šire pobožnost sv. Josipu.

Postoje brojne molitve posvete sv. Josipu na svim jezicima, pa i molitve svetaca koji su se sami posvećivali i širili posvetu. U molitveniku koji je izdao liturgijski ured za godinu sv. Josipa za Rim i rimsku biskupiju nalaze se osobna posveta i posveta obitelji sv. Josipu. Rijetki su priručnici koji bi obrađivali dublje posvetu sv. Josipu ili donosili meditacije o pripravi za posvetu. One do kojih smo došli smo proučili, uključujući one od p. D. Callowaya MIC i p. R. Colizzia DI.

Gotovo svi priručnici u izlaganju priprave za posvetu imaju meditacije koje su komentari litanija sv. Josipa, što je sigurno korisno i poticajno. Novost ovog našeg priručnika za posvetu sv. Josipu je u tome da su meditacije priprave pisane tako da odražavaju teološki kontekst, pobožnost i „josipovsku“ duhovnost.

Poslije Drugog vatikanskog koncila s pravom se paralelno uz mariologiju i marijansku duhovnost, posebno u Italiji počela koristiti i terminologija „josipologija“ i „josipovska duhovnost“. Na poseban način treba iskinuti sada već pokojnog velikog teologa i poznavatelja sve materije o sv. Josipu redovnika Oblata sv. Josipa dr. Tarcisia Stramare, bibličara, bivšeg profesora na Lateranskom fakultetu koji je objavio brojne članke i knjige a čije smo radove koristili u pisanju meditacija.

Mi smo 6. godina bili član međunarodne teološke komisije za posvetu Isusu po Mariji družbe misionara monfortanaca. Naš glavni dugogodišnji interes je naravno posveta koju uči sv. Ljudevit Montfortski, a koju je živio papa sv. Ivan Pavao II, i koju je predložio cijeloj Crkvi u enciklici *Otkupiteljeva Majka* br. 49. O toj posveti smo objavili više knjiga od kojih su neke prevedene i na druge svjetske jezike.

Duhovnost posvete smo puno šire istraživali pod svim poznatim vidicima. Želimo hrvatskoj katoličkoj i vjerničkoj javnosti ostaviti nešto od tih naših istraživanja, jer smatramo da mogu biti korisna. Već smo napisali *Meditacije o pripravi na posvetu Srcu Isusovu*, a sada smo evo dovršili i *Meditacije o pripravi na posvetu sv. Josipu. Sustavni prikaz kateheza.* Knjiga sadrži brojne dodatke tako da može poslužiti kao neki priručnik svima koji žele upoznati i nastaviti štovati ovoga velikoga sveca.

Pod naslov knjige je *sustavni prikaz kateheza*, iz razloga što smo u njima obradili sve velike teme teologije, duhovnosti i pobožnosti sv. Josipu u životu Isusa Krista i Crkve.

Što se tiče stila i sadržaja svjesno izabiremo prilagodbu teološke problematike prosječnom vjerniku, jer želimo da knjiga bude izravno pastoralno upotrebljiva. Ipak u fusnotama knjige ćemo iznijeti neke glavne teološke postavke i problematike vezane uz teološka pitanja i povijesni kontekst.

Držali smo prikladnim tekstove, učiteljstva Crkve i svetačke tekstove o sv. Josipu koje smo dugi niz godina skupljali na raznim jezicima maksimalno koristiti. S tim da ne navodimo izvore citata svetačkih tekstove jer ih gotovo sve možete naći, a i mnoge druge, na internetu ako se pretražuje na engleskom, francuskom, španjolskom i talijanskom jeziku.

Najveći poticaj za slijediti svetačku tradiciju smo dobili osluškujući poziv velikog svetog pape naših dana, sv. Ivana Pavla II. koji je cijelu Crkvu pozvao da se tome vrati u svojoj molitvenoj praksi. „Uđimo, predraga moja braćo i sestre, u školu svetaca, velikih tumača istinske euharistijske pobožnosti. U njima teologija o Euharistiji poprima sav sjaj življene stvarnosti, postaje "zarazna" te, tako rekuć, "grije naša srca"(*Ecclesia de eucharistia* br. 62.).

Naravno da se ovaj poticaj velikoga pape ne odnosi samo na tekstove o euharistiji nego i na sve druge pobožnosti Katoličke Crkve. Zanimljivo je da su se u tradiciji sveci uvijek oslanjali na druge svece koji su ih prethodili i preporučivali tu literaturu drugima, to je evo bio slučaj i kod pape sv. Ivana Pavla II.

Svetačka tradicija i naučiteljstvo Crkve jednodušno tvrde: poslije Majke Božje, sv. Josip je najdostojniji našeg štovanja. Molimo svakodnevno sv. Josipa i iskusit ćemo njegovu blizinu i zaštitu. Na jednom druženju s mladima u Camerinu u Italiji, 19. 3. 1991. papa Ivan Pavao II., govoreći o našoj zadaći da svakodnevno tražimo susret s Marijom i Josipom u molitvi misleći na Isusova poočima, reče: «Svakodnevno ga molim».

Papa Franjo je isto kazao za sebe, a u svom pismu potiče: «*Ustani, uzmi dijete i majku njegovu*» (Mt 2, 13), kaže Bog svetom Josipu. Cilj ovoga Apostolskog pisma je da poraste ljubav prema ovom velikom Svecu, da nas potakne da vapimo za njegov zagovor te da nasljedujemo njegove kreposti i njegov zanos. Naime, specifično poslanje svetaca nije samo da čine čudesa i posreduju milosti, nego i da nas zagovaraju pred Bogom, kako su to činili Abraham i Mojsije, i kako to čini Isus, «jedini posrednik» (*1 Tim* 2, 5), koji je kod Oca naš «zagovornik» (*1 Iv* 2, 1), «uvijek živ da se za nas zauzima» (*Heb* 7, 25; usp. *Rim* 8, 34).

Sveci pomažu svim vjernicima da «teže za svetošću i savršenošću u vlastitom staležu». Njihov život je konkretni dokaz da je moguće živjeti Evanđelje. Isus je rekao: «Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca» (*Mt* 11, 29), a oni su sa svoje strane primjeri života za nasljedovanje. Sveti Pavao je izričito poticao: «Nasljedovatelji moji budite!» (*1 Kor* 4, 16). Sveti Josip to govori svojom elokventnom šutnjom.

Pred primjerom tolikih svetaca i svetica, sveti Augustin se je pitao: «Zar ti nećeš moći što su mogli ti i te?» I tako je dospio do konačnog obraćenja kličući: «Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova!». (*Očinskim srcem* br.7)

Dao Bog, Majka Božja i zagovor sv. Josipa, zaštitnika drage nam Domovine, da objavljivanje ove knjižice donese obilje duhovnih plodova u hrvatskom narodu.

Zagreb 15. 8. 2023. svetkovina uznesenja Blažene Djevice Marije dušom i tijelo u Nebo.

p. Miljenko Sušac s.m.m. – misionar monfortanac

Uvod u meditacije

Da bi osoba što svjesnije obavila posvetu i plodonosnije je živjela poželjno je dostojno se pripraviti za sam čin posvete u molitvi i razmatranju kroz mjesec dana. To se može učiniti kroz ožujak, mjesec posvećen štovanju sv. Josipa, ali i u bilo koje drugo vrijeme. Isto tako veliki duhovni učitelji posvete kao na primjer sv. Ljudevit Montfortski preporuča da se svake godine po mogućnosti obavlja priprava na posvetu te da se posveta i svakodnevno obnavlja. O tome ćemo još govoriti u knjizi.

Čin posvete sv. Josipu je istovremeno kraj perioda priprave i početak puta življenja posvete u svakodnevici. Tako da oni koji nastoje živjeti posvetu, trebaju toga postati svjesni. Cilj nije čin posvete, on je samo uvođenje u duhovnost. Cilj je stanje našeg trajnog predanja koje se očituje u svakodnevnim životnim prilikama. Po posveti vjernik slobodno izabire, želi i moli da na svojem putu rasta u vjeri, sv. Josip sve više bude prisutan kao veliki uzor i moćni zagovornik te da i u njegovu životu potvrdi ulogu duhovnoga oca.

Sv. Ljudevit bi htio da vjernik koji se posveti bude spreman na ustrajni i svakodnevni rad i napor u življenju posvete, koja postaje škola duhovnosti koja vodi do svetosti. Svetac govoreći duši o posveti kaže: «I u onoj mjeri, kojom se budeš njome služila u običnim poslovima svoga života, upoznat ćeš njezinu vrijednost i izvrsnost» (MT 1).

Vježbe priprave na posvetu su sklad meditacija i molitve koje za cilj imaju duhovno upoznati sv. Josipa i nastojati ljubavlju i pobožnošću odgovoriti na taj veliki Božji dar. Koliko vjernik više i predanije u nutrini pristaje na posvetu, nastoji oko priprave i življenja posvete, toliko će se više i duhovno obogatiti.

MEDITACIJE O PRIPRAVI NA POSVETU SV. JOSIPU

1. Kristocentrizam meditacija i pobožnosti sv. Josip

Papa sv. Ivan Pavao II. u apostolskoj pobudnici *Catechesi tradendae* cijeloj Crkvi poručuje jednu jako važnu stvar za svaku autentičnu praksu kršćanske vjere: „Četvrta biskupska sinoda je često inzistirala na kristocentrizmu svake vjerodostojne kateheze (br. 5).“ A što to točno znači objašnjava papa odmah u dokumentu: „U katehezi je Krist, Utjelovljena Riječ i Sin Božji, onaj o kome se poučava, a sve drugo se odnosi na Njega; i samo Krist poučava, dok svatko drugi to čini u mjeri u kojoj je njegov glasnik“ (br. 6).

Svetačka tradicija vođena Duhom Svetim je bila duboko svjesna ove bitne stvarnosti. Sv. Ljudevit Montfortski kao onaj koji je studirao teologiju na najboljem učilištu svoga vremena na Sorboni u Parizu, i kao svetac uzvišene kontemplacije tako jasno u svojim djelima naglašava središnje mjesto Isusa Krista u kršćanstvu. Radi se o jednom važnom i potrebnom navještaju otajstva Isusa Krista koji sprječava razvoj bilo kakvog kulta i pobožnosti koji ne bi bili vezani uz bit kršćanskog života. Samo je Isus naš Spasitelj i sve naše. Svaka pobožnost nas mora voditi Isusu Kristu. To je duboko uvjerenje svetca koje će on više puta ponoviti.

„Isus Krist, naš Spasitelj, pravi Bog i pravi čovjek, treba biti vrhovni cilj svih naših pobožnosti, inače bi one bile krive i lažne“ (PP 61). „Želimo li već na ovom svijetu savršenu svetost, upoznajmo Isusa Krista, Mudrost Božju. Hoćemo li u srcu imati korijen besmrtnosti, imajmo u duhu spoznaju Mudrosti. Spoznati Krista, utjelovljenu Mudrost, znači dosta znati, makar drugo ne poznavao. Znati sve, a njega ne upoznati, znači uistinu ništa ne znati. Što koristi strijelcu da zna gađati oko cilja, ako sam cilj promaši? Što će nam sve ostale znanosti

spasenja, ako ne poznamo Isusa Krista koji je jedini ono potrebno i koji je cilj kojem moramo svi prispjeti? Premda je veliki apostol poznavao mnoge stvari i bio stručnjak u ljudskom umijeću, ipak je izjavio da ne želi znati drugo do li Isusa Krista, i to raspetoga: jer ne držah zgodnim među vama išta drugo znati osim Isusa Krista, i to raspetoga (usp. 1Kor 2,2). Recimo i mi s njime: Ali sve to što mi je bilo vrijedno, izgubilo je u mojoj cijeni vrijednost za me, zbog Krista. Štoviše, sve sada gubi u mojoj cijeni svoju vrijednost zbog najveće prednosti: spoznaje Krista Isusa, moga Gospodina (usp. Fil 3,7-8). Sve su mi ove spoznaje ništavne u usporedbi s Isusom Kristom, mojim Gospodinom. Sada vidim i sam proživljavam da je ta spoznaja tako ugodna, korisna i divna da do ostalih više ništa ne držim, te iako su mi se prije toliko sviđale, sada mi se čine prazne i smiješne, da mi se čini gubitkom vremena dok se njima bavim“ (LJVM 11-12).

Što ova teološka postavka kristocentrizma učiteljstva Crkve i svetačke tradicije znači za našu temu pobožnosti i posvete sv. Josipu?[1] Onima koji bi površno i nepromišljeno željeli pobožnost sv. Josipa staviti na margine vjere pod isprikom kristocentrizma valja jasno odgovoriti da upravo zbog kristocentrizma se trebamo u teologiji, katehezi, duhovnosti i pobožnosti baviti sv. Josipom. Jer Josipova prisutnost i uloga u Evanđelju i životu Isusa Krista jer neupitna, te moramo zaključiti da je on imao bitnu, jednu od najbitnijih uloga u povijesti spasenja. A nepoznavanje onoga što Sveto pismo uči – pa i onoga o sv. Josipu - je nepoznavanje samoga Isusa Krista, prema opće poznatoj i prihvaćenoj izreci sv. Jeronima.

Pape u svom nauku o sv. Josipu jasno poručuju kako je sv. Josip, iako na drugačiji način od Gospe, po volji Božjoj suradnik otajstva Utjelovljenja i Otkupljenja ljudskoga roda. Papa Pijo XI. tako poticajno uči: „Sv. Josip je imao jedinstvenu povlasticu i neusporedivu odgovornost da bude pozvan od božanske Providnosti čuvati dvostruko blago: blago božanstva u osobi Isusa Krista, i blago čistoće u djevičanstvu presvete Marije, blago božanske tajne, do tada drugima nepoznatu, tajnu Utjelovljenje Riječi, života, muke, Otkupiteljeve smrti. Na tu veličinu službe i odgovornosti, blagoslovljeni sv. Josip je odgovorio u svoj poniznosti, šutnji, prolazeći između ljudi i odgovarajući na ono što je Gospodin tražio od njega, na uistinu čudesna i neusporediv način“ (*Govor 19.3.1929.*).

Papa, sv. Ivan Pavao II. jasno poručuje: „Bog je pozvao svetoga Josipa da izravno služi Isusu i njegovu poslanju, ispunjenjem svojega očinstva. Baš na taj način surađuje u punini vremena u velikom otajstvu otkupljenja i uistinu je »služitelj spasenja«. (*Otkupiteljev čuvar br. 8*)

Crkva uči: „Isusove riječi i djela za vrijeme njegova skrovitog života i javnog djelovanja bili su već spasenjski. Pred ostvarivali su moć njegova vazmenog otajstva. Nagoviještali su i pripremali ono što će on dati Crkvi kad sve bude ispunjeno. Otajstva Kristova života osnov su onomu što Krist, sada, po službenicima Crkve, podjeljuje u sakramentima, jer je »ono što bijaše vidljivo u našem Gospodinu prešlo u njegova otajstva“. (KKC br. 11)

Temelj i počelo našeg posvećenja je Isusovo Božanstvo koje u povijesti djeluje po Isusovoj ljudskoj naravi po kojoj nam dolazi svaka milost od Boga koja nas čisti od naših grijeha i posvećuje. Od tuda proizlazi važnost Utjelovljenja koje je temelj Otkupljenja. A od tuda i važnost uloge sv. Josipa u Isusovu životu te ga papa s pravom naziva „služitelj spasenja“.

[1] Ovom temom započinjemo naše meditacije jer neki krugovi koji koriste povijesno kritički pristup Bibliji drže marginalnim i nebitnim dijelove Evanđelja Isusova djetinjstva, dovodeći u pitanje i povijesnost događanja likova pa i uloga sv. Josipa.

Dakle, prava pobožnost i posveta sv. Josipu proizlazi iz njegove uloge koju mu je Bog odredio u životu Isusa Krista, povijesti našeg spasenja i u životu Crkve te Josipova cjelovitog odgovora u vjeri na ono što je Bog od njega tražio. Mi tome ne trebamo ništa ni dodati niti oduzeti, nego to prihvatiti kao Božji dar u vlastitoj praksi vjere. Pobožnost sv. Josipu nas vodi do boljeg upoznavanja Isusa Krista, do sjedinjenja s Kristom po milosti i zagovoru sv. Josipa. I to je volja Božja i volja Isusova prema naučiteljstvu Crkve i svetačkoj tradiciji. Papa Pijo XII.19.3.1955. reče: „Ako želite biti blizu Krista, ponavljam vam: Idite sv. Josipu".

Papa Franjo o važnosti uloge sv. Josipa u povijesti spasenja i u učiteljstvu Crkve ovako piše: „Nakon Marije, Majke Božje, nijedan svetac ne zauzima toliko prostora u papinskom učiteljstvu kao Josip, njezin zaručnik. Moji prethodnici su produbili poruku koja se krije u malo podataka što su nam ih prenijela Evanđelja, da snažnije očituju njegovu središnju ulogu u povijesti spasenja." (*Očevim srcem - uvod*)

A kako to sveci proživljeno izriču čujmo od sv. Josemaría Escrive: „Postanite prijatelji sv. Josipa i naći ćete Isusa. Pođite Josipu i naći ćete Mariju koja je uvijek mirom i slašću ispunjala zanatlijsku radionicu u Nazaretu. Ako želite neki savjet, ponovit ću ono što neumorno godinama ponavljam: *Idite Josipu*. On će vam pokazati konkretne putove kao i ljudske i božanske načine kako bi vas približio Isusu. Idući Josipu otkrije se da je sveti patrijarh učitelj nutarnjeg života, jer nas uči upoznati Isusa i s njim živjeti, prepoznati se u Božjoj obitelji. Sv. Josip ovo uči budući da je, kao što je i bio, normalan čovjek, otac obitelji, radnik koji zarađuje radom svojih ruku. Ja ga zovem mojim ocem i gospodarom, i ne suzdržavam se reći da ga jako puno volim".

Dan za danom u našim meditacijama o pripravi na posvetu želimo upoznati osobu i ulogu sv. Josipa u Evanđelju, životu Gospe, Isusa Krista, u životu Crkve i svakog vjernika prema učiteljstvu Crkve i prema katoličkoj svetačkoj tradiciji.

Za osobno razmišljanje: Koliko sam svjestan središnje uloge Isusa Krista u kršćanskoj vjeri? Kako to doživljavam u svojoj praksi vjere? Jesam li pobožan sv. Josipu?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

2. Božja providnost i Josipova svetost prije zaruka s Marijom

Svetačka tradicija, teologija i duhovnost u skladu sa Svetim pismom, i učiteljstvom Crkve daju veliku važnost načinu i dinamici duhovnoga rasta vjernika koji istinski živi svoju vjeru. Dinamika duhovnoga rasta sadrži četiri bitne stvari: svetost kao cilj duhovnoga života shvaćenu kao životni plan; težnja usmjerena prema tom cilju i sredstva za njegovo ostvarenje; vrijeme ostvarenja i etape duhovnoga rasta.[2]

O opće prihvaćanim načelima duhovnog života koja se mogu primijeniti na svakog vjernika, pa i na sv. Josipa, sv. Bernardin Sijenski ovako uči: „Ovo je opće pravilo pri podjeli svih posebnih milosti nekom razumnom stvorenju: kad god Božja milost odabere nekoga za kakvu posebnu službu ili za kakav uzvišeni poziv, daje mu sve darove koji su tako izabranoj

[2] Donosimo ovu meditaciju zbog toga jer želimo naglasimo cjelovitost duhovnoga puta sv. Josipa. Kao i s Marijom u trenutku kad ona ulazi u svetu povijest spasenja arkanđeo Gabrijel je naziva „*milosti puna*", slično svetačka tradicija razmatra i o duhovnom životu sv. Josipa prije nego li se o njemu počinje govoriti u Evanđelju na temelju teoloških postavki koje smo izložili u uvodu ove meditacije.

osobi potrebni u njezinoj službi i obilato je krase. To se u najvećoj mjeri obistinilo u svetom Josipu."

Bog nama vjernicima daruje svoju milost, a onda se duhovni rast događa po vjernoj suradnji duše s Božjom milošću te tako nastaju duhovne zasluge koje vjernika vode putem daljnjeg duhovnoga rasta. Sam duhovni rast u svetosti je rast u čistoći ljubavi duše kojom ona odgovara na besplatnu Božju ljubav. Na tom putu dakle, svaki vjernik duhovno raste sukladno svojim zaslugama pred dragim Bogom. O tome *Katekizam katoličke Crkve* jasno uči:

„Budući da u redu milosti inicijativa pripada Bogu, nitko ne može zaslužiti prvu milost koja stoji na početku obraćenja, oproštenja i posvećenja. No, na poticaj Duha Svetoga i ljubavi možemo sebi i drugima susljedno zaslužiti korisne milosti za naše posvećenje, za porast milosti i ljubavi i za postignuće vječnoga života. I sama vremenita dobra, kao što je zdravlje i prijateljstvo, možemo zaslužiti po rasporedu Božje mudrosti. Sve su te milosti i ta dobra predmet kršćanske molitve. Ona proviđa našoj potrebi za milošću u svrhu zaslužnih djela.

Ljubav Kristova u nama vrelo je svih naših zasluga pred Bogom. Milost nas po djelatnoj ljubavi sjedinjuje s Kristom tako te jamči nadnaravni značaj naših čina i dosljedno njihovu zaslužnost pred Bogom i pred ljudima (KKC br.2010-2011).

Crkveni nauk i učiteljstvo Crkve ovu zakonitost dinamike duhovnoga rasta primjenjuje na sve pa i na sv. Josipa. Tako papa Pijo IX. tvrdi: „Uzvišene službe koje je Božja Mudrost odredila za Josipa sobom nose i uzvišeno dostojanstvo i svetost koji se ne mogu odvojiti od posebnih milosti i nebeskih darova kojima ga je Otac nebeski ispunio".

Dakle i sv. Josip je kao i svi drugi služio Bogu, bio vjeran u vršenju volje Božje, molio i činio ono što je Bog od njega tražio te je tako kroz vrijeme svoga života duhovno rastao. Ali treba to dobro shvatiti, jer se radi o tome da duša postaje sve poniznija i da sve više ljubi Boga i bližnjega. Sastavni dio ljubavi je sklonost prema onome što ljubimo, a iz toga proizlazi težnja, nutarnji pokret i napor duše prema ljubljenom da mu se približi i uživa njegovu blizinu, a zatim, ako je ljubav uzvraćena, dolazi do neke vrste jedinstva ili priopćavanja duha i srca. Događa se uzajamna razmjena dobara koje posjeduju osobe koje se ljube, a na kraju proizlazi osjećaj radosti, veselja i sreće jer se posjeduje ljubljeno dobro. Tako da jedino ispravno shvaćanje zasluga u duhovnom životu je ljubav. Sveci su uvijek bili živo svjesni da su njihove zasluge čista milost.

Tako sv. Terezija od Djeteta Isusa uči: „Poslije zemaljskog progonstva nadam se da ću tebe uživati u vječnoj domovini. Ali ne želim skupljati zasluge za nebo: hoću raditi jedino za tvoju ljubav. [...] Uvečer ovoga života pojavit ću se pred tobom praznih ruku jer te ne molim, Gospodine, da brojiš moja djela. Sva naša pravedna djela nisu bez mrlje u tvojim očima. Zato se hoću zaodjenuti tvojom vlastitom pravednošću i od tvoje ljubavi primitu vječno posjedovanje tebe samoga."

Svu ovu dinamiku duhovnoga rasta i ljubavi sv. Klaudio de la Colombiere razmatra kad govori o svetosti sv. Josipa prije zaruka s Marijom, prije nego li se o njemu govori u Svetom pismu: „Cijeli život sv. Josipa se može podijeliti u dva dijela. Prvo, onaj koji je prethodio zaručništvu s Marijom, drugi koji je slijedio nakon tog događaja. O prvom dijelu života sv. Josipa ništa ne znamo, a malo znamo i o drugom, pa ipak želim vam pokazati kako je i jedan i drugi period njegova života bio jako svet. Prvi, jer je okrunjen tako uzvišenim brakom, drugi još svetiji jer je proveden u tom braku. Želim reći da je ovo slavno

supružništvo bilo plod velike svetosti koju je sv. Josip dosegao prije zaruka, i bilo je razlogom još veće svetosti do koje je on nakon toga bio uzdignut.

Josip je iz ruku svećenika primio djevojku Mariju koja je imaa 15, 16 godina, najljepšu i najčedniju, jednom riječju najsavršeniju koja je ikada bila na svijetu, a odmah je od nje čuo o njenom djevičanstvu, i odlučio živjeti Bogu posvećen, kao da je već udovac. Velika je slava umrijeti kao djevac nakon što je živio 30 godina kao muž najljepše od svih stvorenja koje je ljudsko oko vidjelo. Zar mislite da bi netko mogao odlučiti učiniti odluku te vrste bez da se je puno vremena prije vježbao u prakticiranju jedne od najuzvišenijih kreposti? Zar vam se čini da bi to moglo biti plodom male ili početne svetosti? Koliko borbe, i koliko poteškoća treba duša nadići prije nego li postigne tako veliku pobjedu?

Eto dragi čitatelji kolika bijaše svetost sv. Josipa prije braka. Da nije bio svet ne bi mu Gospodin odredio za zaručnicu najsvetiju među svim ženama, ne bi ga izabrao između svih ljudi da mu objavi Božanske tajne, da bude svjedok njegovih najvećih čudesa i hranitelj njegova Sina. Da nije bio svet ne bi bio pripravan na velike kušnje koje su njegova vjera i strpljenje morali podnijeti od prvih dana njegova braka. Konačno da nije bio svetac, veliki svetac, ne bi mogao vjerovati da je sposoban živjeti sa svojom ženom kao što bi anđeo živio s anđelom".

Za osobno razmišljanje: Jesam li shvatio što je to duhovni rast na koji Bog poziva svakog vjernika? Kako u svom životu odgovaram na Božju milost i primjećujem li pozitivne znakove duhovnog rasta u mom iskustvu življenja vjere? Mogu li barem pokušati zamisliti kako je sv. Josip duhovno rastao?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

3. Sv. Josip Marijin zaručnik

Prvi spomen sv. Josipa u Evanđelju odnosi se na zaruke s Marijom. *„Rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija bijaše zaručena s Josipom*" (Mt 1,18).

Papa Benedikt XVI. ovako piše: „Zaruke Josipa i Marije su važna epizoda. Josip je iz Davidove kraljevske loze, pa će po ženidbi Marije, prenijeti na Djevičina Sina, na Sina Božjega, zakoniti naslov „sin Davidov" i time ispuniti proroštva". (*Govor 5.7.2010.)*.

U vrijeme kad su Josip i Marija živjeli u Izraelu u židovskoj kulturi redovito se između dvoje mladih ljudi koji su kanili sklopiti brak prvo obavljao javni obred zaručništva.

U izvornom hebrejskom jeziku koji su oni govorili, kada bismo doslovno prevodili korišteni pojam za izraziti zaručništvo na hrvatski jezik on bi poprimao još i značenje naših dvaju glagola zadobiti i posvetiti, što već ukazuje na bogatstvo i važnost značenja zaručništva u židovskoj vjeri i kulturi. U židovskoj kulturi obredom zaručništva već je bio sklopljen brak. Potvrdu toga imamo i u Evanđelju. Kad Josip bude u sumnji vezano uz Marijino majčinstvo Bog mu se obraća kao Marijinom mužu, iako još nisu skupa živjeli. *„Ne boj se uzeti k sebi Mariju… ženu svoju"* (Mt 1,20).

Ako bi slučajno neki mladoženja umro dok je bio zaručen sa mladenkom, a prije sklapanja obreda braka, mladenka je bila smatrana udovicom, iako do tada nisu zajedno živjeli.

Poslije zaručništva mladenka je potpadala pod zaštitu i skrb muža, iako bi ostajala i dalje jedan period živjeti u kući svojih roditelja. Nakon što bi prošao period zaručništva, koji

je obično trajao godinu dana, mladenci bi slavili obred vjenčanja. Glavi dio obreda vjenčanja je bilo uvođenje mladenke uz vjenčane pjesme i procesiju u kuću muža.[3]

Sv. Ljudevit Marija Grignion Montfortski očaran ovim otajstvom ovako o njemu zanosno piše: „Pjevajmo hvalospjev u čast sv. Josipa, zaštitnika i zaručnika Marijina. Ponizni Josip je malo poznat. Nitko ga ovdje na zemlji nije poznavao, ali on očarava blaženike. Neka se zemlja ujedini s Nebom i neka ga svi slave. Veliki sveče, Bog je našao samo tebe za biti dostojan zaručnik njegove divne Majke. Zaručnik Kraljice Neba, čudesna je to povlastica, svjedok njene svetosti, čuvar njene čistoće, o slavo neusporediva".

Katolička svetačka tradicija je nastojala svaku pa i najmanju stvar duhovno istraživati i molitveno motriti otkrivajući u svemu pa i samo jednoj riječi Svetoga pisma preobilje bogatstva poruke Božje providnosti, ljubavi i mudrosti ostvarenja Božjeg nauma našeg spasenja. To se odnosi i na samo ime sv. Josipa, na etimologiju i korijen riječi od koje proizlazi to ime. Tako sv. Bernard poručuje:

„Tko je bio i kakav je bio taj sveti čovjek Josip možemo naslutiti po njegovu imenu kojim je zaslužio biti počašćen tako da će po dodijeljenom dopuštenju biti počašćen da ga se zove ocem Sina Božjega. To možete naslutiti iz njegova imena koje u prijevodu znači Bog dodaje, umnaža".

Bog uistinu dodaje i umnaža putovima svoje providnosti u ostvarenju svoga plana spasenja tako da je providio dostojnog zaručnika Mariji koja je bila određena postati majkom njegova utjelovljenog Sina, spasitelja svijeta. O ovom otajstvu sv. Klaudio de la Colombiere ovako poticajno razmatra:

„Bog sam je htio pronaći zaručnika Mariji. Ne treba niti naglašavati kako je ona neusporediva Djevica, dobro znate da je ona najljupkije i najsvetije stvorenje koje je ikada postojalo. Duh Sveti ju je među svim ženama izabrao za svoju predragu Zaručnicu, na nju je izlio sve svoje milosti, učinio ju je dostojnom poštovanja i divljenja anđela; na kraju Vječna Riječ nije našla drugu ženu koja bi bila na zemlji dostojnija biti njegovom Majkom.

Kada bi ljudi mogli birati zaručnika za takvu osobu neki bi joj dali za muža najljepšeg čovjeka, drugi najbogatijeg ili najuglednijeg među svim Izraelcima, treći bi je dali najmoćnijem kralju, a Ona je svoga zaručnika dobila iz Božjih ruku pa je jasno da će joj Bog dati najsvetijeg muža, nje najviše dostojna jer je Ona dostojna najsvetijeg među muževima.

Vjerujem da je samo ovo razmišljanje dostatno da bismo pojmili o velikoj svetosti sv. Josipa. Ako je dobra žena nagrada za kreposti muža kome je određena, kakove kreposti trebaju biti za zaslužiti Mariju kao zaručnicu, nju koju je Bog smatrao biti dostojnom Majkom Božjom i čije su zasluge beskrajne? Ali ne želimo ovdje govoriti o uzvišenosti Majke Božje niti o uzvišenim planovima koje je Bog imao s njom. Vrijeme otkupljenja svijeta je prispjelo, po Mariji će nam biti darovan Spasitelj. Ona treba dobiti zaručnika kako bi to veliko otajstvo bilo prikriveno i skriveno ljudima i đavlima. Tko će dakle, biti taj sretnik kojega će Nebo izabrati između svih?

Nazivam ga sretnikom, uistinu mi izgleda da ga tako trebam zvati jer će on na kraju biti uveden u sve tajne Utjelovljenja Sina Božjega, on će morati povjerljivo komunicirati s Božanskim Osobama, i bit će od njihova povjerenja, svakodnevno će primati zapovijedi izravno od njih ili preko anđela.

[3] Oslanjamo se na brojene studije redovnika oblata sv. Josipa vjerojatno najuglednijeg teologa našeg vremena o sv. Josipu, dr. Tarcisia Stramare, bibličara, bivšeg profesora na Lateranskom fakultetu u Rimu. Vidi *San Giuseppe nella Sacra Scrittura, nella teologia e nel culto,* Piemme, 1983.

I nije li možda vjerojatno, ako na zemlji postoji neka čista duša puna ljubavi prema Bogu, da su ove povlastice rezervirane za nju, da će biti radije izabrana od onih koji nisu tako savršeni? Isusa će neki od Božjih svetaca samo čuti, kao Elizabeta i Zaharija, neki će ga zagrliti kao Šimun prorok, a kada ne bismo imali drugih dokaza samo to bi bilo dosta da smatramo kako su te osobe bile Bogu jako drage. A koliko će puta sv. Josip imati čast koju su oni imali samo jedanput? A koliki drugi neće nikada to moći učiniti? Nemamo li pravo smatrati da je sv. Josip to zaslužio svetošću svog života i prakticiranjem najuzvišenijih kreposti?

A kojih to kreposti? Ne bi li mogli o njima imati posebne dokaze? Prvenstveno je sv.Josip dospio do velike vjere i duboke poniznosti".

Naš duhovni velikan bl. kardinal Alojzije Stepinac o ovoj velikoj i dragoj temi svetačke tradicije zaruka Josipa i Marije ovako zapisa: „Što nam, dakle, govori, dragi vjernici, ova svetkovina Majke Božje, to jest zaruke Blažene Djevice Marije? Govori nam prije svega da pred dragim Bogom samo jedna stvar ima vrijednost, a to je krepost. Bilo je u to doba, bez sumnje, bezbroj zaruka širom svijeta. Bilo je zaruka sinova i kćeri bogatih trgovaca, učenih filozofa i govornika, moćnih knezova, velikih kraljeva i careva, koji su mogli razviti neviđeni sjaj tih svečanosti. Ali sve to ne igra ni najmanju ulogu u očima Božjim, nego jedino krepost. Zato ovakvih zaruka, kao što su bile Presvete Djevice Marije i svetog Josipa, nikada nije bilo niti će ih biti na tome svijetu. Istina, i Marija je bila kraljevskog roda, jer je ona po tijelu potomak Davida, najvećeg izraelskog kralja. Istina, i sveti je Josip Davidova kraljevskog roda, makar je rod Davidov u to doba već bio posve osiromašio. Međutim, kao što smo već rekli, nije to učinilo njihove zaruke velikim pred Bogom, to što su bili potomci kraljevskog roda, nego što su bili najkreposnija ljudska bića na zemlji ne samo tada, nego za sva vremena.

To je učinilo njihove zaruke velikima i vrijednima pred dragim Bogom. Nakon tih zaruka gledamo na zemlji nešto slično, kao što je bilo u raju zemaljskom kad je stvoren prvi čovjek. Usred raja stajalo je stablo života. Na ulazu u raj zemaljski stajao je Kerub, da taj raj čuva i brani. Majka Božja postala je raj u duhovnom smislu, u čijoj je sredini, pod njezinim djevičanskim srcem, raslo stablo života vječnoga - Sin Božji Isus Krist, koji je postao čovjekom. Na ulazu u taj raj stajao je Kerub - sveti Josip, od Boga određen za čuvara Majci Božjoj, za zaštitnika njezinog djevičanstva i za hranitelja Sina Božjega. To je smisao zaruka Blažene Djevice Marije i svetog Josipa".

Ovdje treba naglasiti još jednu stvar, radi se o godinama sv. Josipa kad se zaručio s Marijom. U povijesti su bile neke krive pretpostave o tome.[4] Danas u teologiji i duhovnosti o sv. Josipu prevladava uvjerenje koje najpoznatiji „josipolog" p. Stramare sažima u izreku „krepostan život mladića, a ne starost".

Sv. Josemaria Escriva piše: „Ne slažem se sa tradicionalnom slikom sv. Josipa kao starca. Vidim ga kao snažnoga mladića, možda malo starijeg od Gospe, ali u naponu života i rada".

Za osobno razmišljanje: Jesam li ikada razmišljao o posebnoj povezanosti između Marije i Josipa? Divim li se otajstvenim putovima kojima je Božja providnost vodila ostvarenje našeg plana spasenja i ulozi koju je odredila sv. Josipu? Oslanjam li se u svom životu na Božju providnost poput sv. Josipa?

[4] U krivovjernom protoevanđelju po Jakovu iz 2. stoljeća piše da je Josip prije Marije bio oženjen, te da je iz prvoga braka imao barem 6 djece. A kao udovac u 89. godina zaručio se sa Marijom te je s njom živio još 15 godina. Ovime se željelo garantirati Marijino trajno djevičanstvo, i riješiti problem teksta iz Evanđelja u kojemu se govori o Isusovoj braći. Crkva i svetačka tradicija nisu prihvatili ove teze, tumačeći da se radi o Isusovim rođacima kao što to podrazumijeva i iz grčke riječi koja se koristi *adelphoi*. A što se tiče godina sv. Josipa, nezamislivo je da bi čovjek tih godina mogao podnijeti sve napore koji su bili pred njim počevši od napornoga puta bijega u Egipat.

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

4. Istinski brak Josipa i Marije – sv. Josip suprug Marijin

Počevši od drugog stoljeća bilo je i nekih krivovjernih učenja da između Josipa i Marije nije bilo pravoga braka. Crkvena i svetačka tradicija ustaju u obranu Crkvenog nauka te počinje dublje promišljati pitanja o naravi braka Josipa i Marije, Josipovog djevičanstva i povezanosti između Josipa i Marije.[5] U tom kontekstu valja spomenuti doprinose. sv. Ambrozija i sv. Augustina.

Crkva odlučno uči da je brak između Josipa i Marije bio istinski brak, iako među njima nikada nije bilo tjelesnih odnosa. A kako bi i moglo drugačije kad Duh Sveti koji je nadahnuo Sveto pismo Josipa naziva muž Marije – *Jakov rodi Josipa, muža Marije* (Mt 1,16).

Govoreći o braku Josipa i Marije sv. Augustin kaže da se radi o nerastavljivoj duhovnoj vezi, uzajamnom pristanku na brak koji su se na vrhunski način ostvarili u životu Josipa i Marije. Na vrhuncu povijesti spasenja kada je Bog objavio svoju ljubav utjelovljenjem svoga Sina upravo u braku Josipa i Marije događa se prihvaćanje i iskazivanje te ljubavi.

Sv. Augustin piše: „Marija pripada Josipu i Josip Mariji, zbog toga je njihov brak bio istinski brak jer su se predali jedno drugome. Ali na koji način su se darovali jedno drugome? Oni su uzajamno predali jedno drugome svoje djevičanstvo. Marija je imala pravo i dužnost čuvati Josipovo djevičanstvo, Josip je imao pravo i dužnost čuvati Marijino djevičanstvo. Ni jedno on njih dvoje ne mogu raspolagati drugim, a vjernost ovoga braka se sastojala u čuvanju djevičanstva“.

Crkveno učiteljstvo naglašava važnost neraskidive veze braka u Božjem naumu s ljudima, motreći stvaranje čovjeka i spasenje čovjeka. Tako papa sv. Pavao VI. uči: „Na početku Novog zavjeta kao i Starog zavjeta imamo jedan bračni par. Dok su Adam i Eva bili izvor zla koje je pušteno na svijet, Josip i Marija su vrhunac s kojega se širi svetost po cijelome svijetu. Spasitelj je otpočeo svoje djelo spasenja po tom djevičanskome i svetome braku“ (*Govor 4.5.1970.*).

Papa sv. Ivan Pavao II. uči: „Marijin sin također je Josipov sin zbog ženidbene veze koja ih povezuje. »Zbog te vjerne ženidbe oboje su zaslužili naziv Kristovih roditelja, i ne samo ona majka, nego također i on, njegov otac, kao suprug njegove majke, oboje duhom, ne tijelom.« Toj ženidbi nije nedostajalo nijedno obilježje ženidbe: »U tim Kristovim roditeljima ostvarena su sva dobra ženidbe: potomstvo, vjernost, sakrament. Znamo da je potomak sâm Gospodin Isus; vjernost, jer ne bijaše preljuba; sakrament, jer ne bijaše razvrgnuća ženidbe.«

Istražujući narav ženidbe, sveti Augustin i sveti Toma postojano je opisuju kao »nerazrješivu povezanost duša«, kao »sjedinjenje srdaca«, kao »privolu«. Te su sastavnice na primjeran način sadržane u ženidbi Marije i Josipa“. (*Otkupiteljev čuvar br. 7)*

Josip je po braku s Marijom primio posebno dostojanstvo, bio joj je blizak kao nitko drugi, jer je bračni vez najveće prijateljstvo i zajedništvo dobara. Bog je Josipa za muža dao Mariji da joj bude životi drug, svjedok djevičanstva, zaštitnik poštenja ali i da sudjeluje u Marijinoj veličini.

[5] U povijesnoj tradiciji Crkve ovdje postoji jedna drevna legenda prema kojoj je bilo više kandidata koji su željeli Mariju za ženu. Budući da je ona odrastala u Jeruzalemskom hramu veliki svećenik je uzeo štapove svih kandidata i ostavio ih do sutra prepuštajući samom Bogu da odabere Marijina zaručnika. Tom zgodom je Josipov štap čudesno procvao. Napominjemo riječ je samo o legendi jer je dio povijesti pobožnosti, a u biti se želi naglasiti Božji odabir braka između Josipa i Marije.

Svetačka tradicija u ovom otajstvu motri mudrost nauma Božje providnosti koja je dovela do ovoga braka. Sv. Lovro iz Brindizija kaže: „Bog ne bi dao presvetu Djevicu Josipu za ženu da on nije bio svet i pravedan. Koji bi otac zdrave pameti dao svoju najljubljeniju kćer za ženu čovjeku koji nije moralan i besprijekoran glede svoga položaja i statusa u životu“.

Ali ta ista tradicija naglašava i uzajamnu ljubav između Josipa i Marije kao i želju da ih se nasljeduje. Tako bl. Bartol Longo kliče: „Sv. Josipe, dragi oče, želim te ljubiti ljubavlju koju je Marija osjećala prema tebi.“

Sv. Alfonz Liguori dodaje: „Promatrajte ljubav koju je Josip imao prema svojoj zaručnici Mariji. Ona je bila najljepša među svim ženama, bila je najponiznija, najblaža, najčišća, najposlušnija, najviše je ljubila Boga i nikad nitko više od nje neće ljubiti Boga, ni od anđela ni od ljudi, tako da je zasluživala svu ljubav sv. Josipa, koji je i sam bio veliki ljubitelj kreposti.

K tome još dodajte ljubav kojom je Josip vidio da ga ljubi Marija koja je sigurno ljubila svoga zaručnika više nego sva druga stvorenja. A on je nju gledao kao najobljubljeniju od Boga, izabranu biti Majkom jedinorođenog Sina Božjega. Iz svega ovoga uvidite kolika je velika bila privrženost i ljubav, koju je pravedno i zahvalno srce sv. Josipa osjećalo prema svojoj ljupkoj zaručnici. A ti presveta Majko Marijo, po ljubavi koju je prema tebi imao sv. Josip, uzmi me pod svoje okrilje pa zamoli svoga sv. zaručnika neka me uzme za svoga slugu“.

Sv. Ivan Eudes naglašava neraskidivost ljubavi i sjedinjenje srdaca Josipa i Marije u njihovoj vezi: „Poslije Isusa i Boga, sv. Josip je bio prvi predmet ljubavi svoje presvete zaručnice i poslije Boga imao je prvo mjesto u njenom srcu, jer budući da je Ona bila sva Josipova, kao zaručnica zaručnikova, Marija je srce bila darovala Josipu. Nije samo on bio njezin, nego kako je bilo rečeno za prve kršćane da su bili jedno srce i jedna duša, sigurno se još više moglo reći za Blaženu Djevicu Mariju i njenog svetog zaručnika da su bili jedna duša i jedno srce sjedinjeni svetom vezom ljubavi“.

Sv. Bonaventura po dubokoj intuiciji djelovanju Duha Svetoga pripisuje sav sklad i ljubavnu harmoniju u toj posebnoj vezi između Josipa i Marije: „Sve što se odnosi na ovaj brak događalo se po nutarnjem djelovanju Duha Svetoga“.

Sv. Ivan Pavao II. slijedi tu misao, a o braku i sv. Josipu suprugu ovako uči: „U riječima noćnog navještenja Josip sluša ne samo božansku istinu o neizrecivu poslanju svoje supruge, nego isto tako sluša istinu o svojem poslanju. Toga čovjeka pravedna, koji je u duhu najplemenitijih predaja izabranog naroda ljubio Nazaretsku djevicu, i s njom se povezao ženidbenom ljubavlju, Bog ponovno poziva na tu ljubav. »Josip (…) učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu« (Mt 1,24); što je u njoj začeto »doista je od Duha Svetoga«.

Ne treba li možda iz tih riječi razabrati da je Duh Sveti preporodio njegovu ljudsku ljubav? Ne treba li misliti da Božja ljubav, koja je u ljudska srca razlivena po Duhu Svetomu (usp. Rim 5,5), do savršenstva oblikuje svaku ljudsku ljubav? Ona oblikuje na jedinstven način ženidbenu ljubav supruga, čini uzvišenijim i većim ono što je ljudski dostojno i lijepo, što nosi znakove isključivog predanja, sklopljen savez osoba i istinsko zajedništvo po uzoru na otajstvo Presvetoga Trojstva. »Josip… uze k sebi svoju ženu. I ne upozna je dok ne rodi sina« (usp. Mt 1,24-25). Te riječi naznačuju drugu vrstu ženidbene blizine odnosno povezanosti. Dubina te povezanosti, duhovni intenzitet zajedništva među supružnicima zacijelo ima izvor u Duhu »koji oživljuje« (Iv 6,63). Josip, poslušan Duhu, upravo je u njemu našao izvor ljubavi, svoje supružničke ljubavi. Ta ljubav bijaše veća od one koju je kao pravedan čovjek mogao očekivati prema mjeri vlastita ljudskoga srca.

Sveto bogoslužje slavi Mariju kao Djevicu »udruženu s pravednim Josipom vezom bliske i djevičanske ljubavi«. Riječ je, naime, o dvjema ljubavima koje spojene predstavljaju otajstvo Crkve, djevice i žene, koja u ženidbi Marije i Josipa nalazi svoj uzor. »Djevičanstvo i beženstvo radi kraljevstva Božjega ni u čemu ne umanjuju dostojanstvo ženidbe, naprotiv, oni ga pretpostavljaju i potvrđuju. Brak i djevičanstvo dva su načina kojima se izražava i živi jedinstveno otajstvo Božjega saveza sa svojim narodom«, koji je zajedništvo ljubavi između Boga i ljudi.

Po svojoj posvemašnjoj sebedarnoj žrtvi, Josip izražava svoju velikodušnu ljubav spram majke Božje, ispunivši »ženidbeno darivanje samoga sebe«. Premda bijaše odlučio da se povuče, da ne bi smetao Božjem djelu koje se ostvarivalo u njoj, po izričitom je anđeoskom nalogu zadržava kod sebe poštujući njezino isključivo predanje Bogu“ (*Otkupiteljev čuvar br.19-20).*

Za osobno razmišljanje: Jesam li svjestan posebne i neraskidive veze između Josipa i Marije? Koja karakteristika braka Josipa i Marije bi bila potrebnija danas tebi i drugima? Jesam li spreman za svoj duhovni put moliti kreposti koje je sv. Josip živio u svom djevičanstvu i braku?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

5. Sv. Josip u otajstvima Isusova rođenja i popisa pučanstva

Uloga sv. Josipa u povijesti spasenja, životu Marije i Isusa je posvjedočena u Evanđelju te kao takva ostaje mjerodavna za svaki drugi govor o sv. Josipu. U iduće tri meditacije osvrnut ćemo se na evanđeoske epizode u kojima se spominje Josipova prisutnost počevši od one najvažnije.[6] Evanđelist Matej u odlomku kojega bibličari nazivaju i „Josipovo navještenje“ kao paralelizam Marijinu naviještenju (usp. Lk 1,26 - 38) ovako zapisa:

„A rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se sastadoše nađe se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.« Sve se to dogodilo da se ispuni što Gospodin reče po proroku: *Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel što znači: S nama Bog!* Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu. I ne upozna je dok ne rodi sina. I nadjenu mu ime Isus. (Mt 1,17-25)

U ovim riječima je sadržana srž biblijske istine o sv. Josipu, a to je događaj iz njegova života na koji se crkveni oci i sveci najviše osvrću. Papa sv. Ivan Pavao II. naglašava kako sv. Josip „nije znao kako se postaviti prema čudesnom Marijinom majčinstvu. Sigurno je tražio

[6] Razvojem mariologije sredinom 20. stoljeća razvija se i teološko promišljanje o sv. Josipu u Bibliji i povijesti spasenja. Teolozi za svoja promišljanja o sv. Josipu koriste novi pojam „josipologija“ kao paralelizam za teološka promišljanja o Mariji koja se nazivaju mariologija. Isto tako kao paralelizam za marijansku duhovnost koriste pojam „josipovska duhovnost“. Održavaju se brojni međunarodni teološki simpoziji o sv. Josipu kao i tjedni seminari josipovskih studija. Za znanstvenu studije biblijskih tekstova o sv. Josipu vidi već citiranu knjigu T. Stamare. Papa Ivan Pavao II. u pismu Otkupiteljev čuvar br. 9-16, izlaže katehetski sve važnije biblijske tekstove u kojima se govori o sv. Josipu. Mi u meditacijama koristimo svetački kontemplativni pristup ovim tekstovima.

odgovor na to pitanje koje je u njemu pobuđivalo nemir, ali je prije svega tražio izlaz iz te za njega teške situacije“ (*Otkupiteljev čuvar br. 3*). A onda mu anđeo u snu objašnjava veliko otajstvo utjelovljenja Spasitelja svijeta. Svetačka tradicija s pravom ovdje naglašava duhovnu veličinu sv. Josipa, uzvišenost njegove vjere i posluha Bogu.

U povijesti još iz otačkih vremena imamo dvije interpretacije razloga zašto je Josip htio otpustiti svoju ženu Mariju. Prva koja drži da Josip nije bio upoznat sa utjelovljenjem Sina Božjega u Mariji te ga je razdirala sumnja vezana uz Marijinu čast. A druga prema kojoj je Josipu bilo objavljeno otajstvo Utjelovljenja, a on je želio otpustiti Mariju zbog toga što se smatrao nedostojnim uloge oca i supruga u Svetoj Obitelji.

Sv. Klaudio de la Colombiere to ovako izlaže: „Sv. Josip je dospio do velike vjere i duboke poniznosti. Poslušajte na čemu to temeljim. Morao je biti ponizan jer se Gospodin daruje samo poniznim dušama i njima povjerava svoje tajne; morao je imati veliku vjeru kako bi povjerovao tako nevjerojatne stvari, kao one koje su mu rečene, i za poduzeti na temelju samoga sna tako teške stvari koje je Bog od njega tražio. Razmislite malo i stavite se na mjesto ovoga velikog sveca. Marija, malo nakon što se zaručila sa sv. Josipom začela je bez ikoga po Duhu Svetome, a on je morao vjerovati da zbog toga nije prestala čisto živjeti, štoviše da je još Djevica, da je začela po čudu Duha Svetoga. Imat će sina kojemu neće biti otac, trebat će vjerovati da je taj njegov sin i njegov Bog i da je presretan što ga ima, što ga može pomilovati i s puno poštovanja služiti. Ljudski govoreći to je teško svakome vjerovati, a pogotovo mužu koji se naravno zanima za čast svoje zaručnice, koji je nepovjerljiv prema svima, koji je u ovoj stvari sumnjičav prema svima, kako bi mogao povjerovati takvom čudu koje izgleda tako malo vjerodostojno, i koje se nikada do tada nije dogodilo?

Da se to dogodilo puno vremena nakon što je živio u braku s Marijom, mogao bi, malo po malo živeći s Marijom zadobiti svu jakost duha i kreposti potrebne za izdržati takve velike kušnje, a kako ih je podnio odmah na početku morao je ući u zaručništvo s postojanim i iskušanim krepostima. U protivnom trebalo bi reći da je Gospodin izabrao osobu malo sklonu i spremnu za izvršenje svoga plana“.

Drugu tradiciju prema kojoj je Josipu bilo objavljeno otajstvo Utjelovljenja, a on je želio otpustiti Mariju zbog toga što se smatrao nedostojnim uloge oca i supruga u Svetoj Obitelji podržavali su brojni sveci. Među njima se ističu sv. Bazilije Veliki, sv. Efrem Sirac, sv. Ivan Zlatousti, sv. Bernard. O ovoj temi donosimo samo par citata.

Sv. Toma Akvinski ovako piše: „Prema sv. Jeronimu i Origenu Josip nije imao nikakve primisli na nevjeru zato što je poznavao Marijinu skromnost i čednost. Što više iz Svetoga Pisma je znao da će djevica začeti i roditi. Zato mu je bilo lakše povjerovati da se u njoj ostvarilo Izaijino proroštvo nego li da se Marija moga srozati u razvrat. Zato je sebe smatrao nedostojnim živjeti s osobom tako velike svetosti, te ju je htio potajno otpustiti, kao kad je Petar rekao Isusu: „*Odlazi od mene jer sam grešnik*“.

Sv. Maravillas od Isusa tvrdi: „„U misteriju koje mu je Bog povjerio, sv. Josip osjeća svu svoju nemoć, ali još više povjerenje u Boga koji je njegova jedina nada.”

Bog je po anđelu od Josipa tražio da Mariju uzme za ženu koja je po zakonu njegova zaručnica, i koja je po Duhu Svetom postala majkom Spasitelja svijeta. Josip će kada za to dođe čas morati djetetu dati ime Isus, na hebrejskom *Yehossua* što znači *Bog spašava*. Anđeo se dakle obraća Josipu povjeravajući mu zadaću zemaljskog oca prema Marijinu sinu koju on uzima sebi u svem otajstvu svoga Bogomajčinstva. Josip pristajući na ono što od njega Bog traži po anđelu pokazuje svoju vjeru i svu spremnost podložiti svoju volju volji Božjoj, slično

kao što je to učinila i Marija kad je od nje arkanđeo Gabrijel tražio da pristane na utjelovljenje Sina Božjega po Duhu Svetome.

Sjedeći događaj iz Evanđelja Isusova djetinjstva se odnosi na popis pučanstva. „*Tako i Josip, jer bijaše iz Davidove kuće i porodice, uziđe sa svojom ženom Marijom, koja bijaše trudna, iz Galileje, iz grada Nazareta, u Judeju, u grad zvani Betlehem da se upiše". (Lk 2,4)*. Svetačka tradicija se rado zadržava na razmatranju ovoga velikoga otajstva koje je ostavilo najdublje tragove u vjeri Crkve još od prvih trenutaka. Sv. Alfonz Liguori tako poticajno piše:

„Promatraj slatke razgovore koje je na ovom putu Marija dijelila sa sv. Josipom o milosrđu Boga koji je poslao svoga Sina kako bi otkupio čovječanstvo, te o ljubavi Sina Božjega koji je došao u ovu suznu dolinu da svojom mukom i smrću zadovolji za grijehe ljudi. Zatim promatraj muku sv. Josipa kako je one noći u kojoj se Riječ Božja rodila, skupa s Marijom bio odbijen u Betlehemu, te su bili prisiljeni potražiti smještaj u štali. Kolika je bila muka sv. Josipa kad je vidio svoju zaručnicu, mladu petnaestogodišnju djevojku, trudnu pred porodom kako drhti od hladnoće u vlažnoj, s više strana otvorenoj štalici.

Ali koliko velika je morala biti njegova utjeha, kad je čuo da ga Marija zove govoreći: «Josipe, dođi, vidi i pokloni se Djetetu Bogu koji se rodio u ovoj štali. Pogledaj kako je lijep, gledaj Kralja svijeta u jaslama na malo slame. Vidi kako drhti od zime onaj koji plamenom ljubavi raspaljuje serafine! Evo plače onaj koji je radost Neba!»

A sada promatraj kolika je bila ljubav i nježnost sv. Josipa dok je svojim očima gledao Sina Božjega koji je postao djetetom, i istovremeno slušao pjesmu anđela koji su pjevali oko njihova novorođenog Gospodina, dok se štala ispunjala svjetlošću. Tada je Josip klečeći na koljenima zaplakao od nježnosti i kazao: «Klanjam ti se, klanjam ti se moj Gospodine i Bože, i koje li moje sreće da te prvi poslije Marije vidim novorođenoga, te da na svijetu želiš da te smatraju i zovu mojim sinom. Dopusti mi od sada da te zovem i kažem ti; Bože moj i sine moj, tebi se posvećujem. Moj život od sada više neće biti moj, nego će biti tvoj, živjet ću samo da tebi služim moj Gospodine».

Koliko je više porasla Josipova radost kada je one noći vidio kako, pozvani od anđela, dolaze pastiri vidjeti njihova novorođenog Spasitelja, a zatim i svete mudrace koji su došli s istoka kako bi počastili Nebeskog Kralja, koji je došao na zemlju spasiti svoja stvorenja."

Dakle, Josip se s Marijom bio uputio u Betlehem zbog popisa pučanstva pokoravajući se naredbi vlasti toga vremena. Josip je tako ispunio za dijete važnu zadaću službenog uvrštavanja djeteta u obavezan popis stanovnika. Papa Ivan Pavao II. objašnjava: „Taj upis pokazuje na očit način Isusovu pripadnost ljudskom rodu kao jednoga od mnogih građana ovoga svijeta podložna zakonima i građanskim institucijama, ali također Spasitelja svijeta…. Na taj način uveden u popis zajedno sa svima, sve će moći posvećivati, uveden s cijelim svijetom u popis pučanstva, ponudio je svijetu zajedništvo sa sobom, a nakon što se podvrgnuo popisu, upisao je sve ljude u knjigu živih kako bi mnogi koji povjeruju u njega mogli biti poslije upisani u nebo sa svecima… Josip je zajedno s Marijom povlašteni svjedok dolaska Sina Božjega na svijet one noći u Betlehemu… Josip je bio očevidac tog rođenja koje se dogodilo, ljudski govoreći u sramotnim okolnostima" (*Otkupiteljev čuvar br. 9-10*).

Za osobno razmišljanje: Promisli o životnoj situaciji u kojoj se našao sv. Josip. Što mi pri tome izgleda najvažnije? Shvaćaš li dubinu otajstva u koje su bili uključeni Marija i Josip kod Isusova rođenja? Trudim li se u svom životu biti vjeran nutarnjim poticajima poput sv. Josipa?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

6. Sv. Josip u otajstvima Isusova obrezanja i prikazanja u hramu

Josipovo poslanje je jedinstveno u povijesti spasenja. On koji je iz plemena Davidova povjerovao je na riječi koje mu je anđeo kazao u snu zasluživši tako biblijski naziv pravednik. Bog mu je povjerio na čuvanje njemu najdragocjenija bića Mariju i Spasitelja svijeta kojega je nosila u svome krilu. Tim božanskim određenjem Josip počinje izvršavati svoje vjerske dužnosti koje je u praksi vjere izraelskog naroda svaki otac bio dužan učiniti.

O tome sv. Ivan Pavao II. ovako piše: „Budući da je obrezanje sina prva vjerska dužnost oca, Josip tim obredom vrši svoje pravo i dužnost prema Isusu. Načelo prema kojemu su starozavjetni obredi sjena stvarnosti objašnjava zašto ih je Isus prihvatio. Kao što to vrijedi i za druge obrede i obred obrezanja nalazi u Isusu svoje ispunjenje. Božji savez s Abrahamom, kojega je obrezanje bilo znak, dostiže u Isusu svoj puni plod i svoje savršeno ostvarenje, jer Isus je ispunjenje svih drevnih obećanja.

Prigodom obrezanja Josip je nadjenuo djetetu ime Isus. Jedino je u tom imenu spasenje. Josipu je otkriveno njegovo značenje u trenutku njegova „navještenja“: *„Ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih“* (Mt 1,21). Nadijevajući mu ime Isus, Josip proglašava svoje zakonito očinstvo nad Isusom i, izgovarajući ime, proglašava njegovu misiju spasenja“ (*Otkupiteljev čuvar br. 11-12*).

Ljudima su imena u njihovoj osobnoj povijesti jako važna, važna za razumijevanja ne samo drugih i svijeta oko sebe, nego i samih sebe. Ime osobe izražava određeni identitet i osobnost. U Bibliji i izraelskoj tradiciji davanje imena poprima i drugačiju, puno veću važnost. U Svetom Pismu ime je znak i pripadnost nekome, podložnosti nekome ali i znak posebnog Božjeg poslanja za tu osobu.

Ime osobe na neki način izražava bit osobnosti i posebno poslanje koje osoba dobiva od Boga. Više puta u Svetom pismu Bog sam mijenja ima osobe da bi tako naglasio važnost Božjeg poslanja te iste osobe. Dosta se sjetiti Abrama, Sare i Jakova iz Starog Zavjeta, a sam Isus će promijeniti ime Šimuna u Petar.

Josip i Marija osam dana po Isusovu rođenju ispunjaju obvezu svoje židovske tradicije: „*Kada prođe osam dana, i kad je Dijete trebalo obrezati, nadjenuše mu ime Isus kako ga je anđeo nazvao još prije njegova začeća“* (Lk 2,21).

Svetačka tradicija je bila duboko svjesna ove biblijske stvarnosti vezane uz ime. Sv. Albert Veliki to ovako naglašava: „Ti sv. Josipe nisi bio potreban za začeće i rođenje djeteta Isusa, ipak ćeš mu biti potreban za uzdržavanje. A prava briga bit će ti dati Mu ime“.

Sv. Josip je prvi poslije Gospe (usp. Lk 1,30) kome je Bog objavio Ime spasitelja svijeta. Sv. Josip mu daje ime Isus u javnom židovskom obredu, i postaje prvi, kako to tvrdi Ivan Pavao II., koji ljudima proglašava Isusovo poslanje spasenja.

I ne samo to, svetačka tradicija vođena Duhom Svetim u ljubavi i kontemplaciji Božjih otajstava sadržanih u Svetom pismu pronalazi detalje koji obično izmiču prosječnim vjernicima. Tako sv. Klaudio de la Colombiere zapisa: „Josip će biti svjedok Isusova rođenja, klanjat će mu se zajedno s pastirima, vidjet će mudrace kako padaju ničice pred Djetetom. Kod obrezanja dat će ime Spasitelju, i skupit će krv koja se izlijevala iz te bolne rane“. Kod prvog izlijevanja krvi Kristove, Josip je prvi koji skuplja prvu Isusovu prolivenu krv, a koja će kasnije biti sva prolivena za spasenje svijeta.

Luka u evanđelju (Lk 2, 22-40), govori o židovskom propisu prema kojem su Marija i Josip, nakon što se navršilo vrijeme Marijina čišćenja koje je prema židovskim propisima iznosilo 40 dana po rođenju djeteta, donijeli u Hram Isusa kako bi ga prikazali. Istovremeno

se ispunja i jedan drugi židovski propis, koji je zahtijevao da se prvo muško čedo otkupi za 5 hramskih šekela, što je trebao učiniti otac. Smisao takve otkupnine vezuje se uz odredbu zapisanu u Izl 13,1-10, prema kojoj svaki prvorođenac pripada Bogu. Naime, u noći bijega iz egipatskoga ropstva, anđeo je Jahvin pobio sve egipatske prvorođence, a poštedio izraelske, odnosno mimoišao sve one kuće čiji su nadvratnici i dovratnici bili označeni janjećom krvlju, te su stoga zbog takve poštede svi muški prvorođenci izravno pripadali Bogu.

U vrijeme kad su donijeli Isusa u Hram da ga prikažu Bogu tu su se zatekli starac Šimun i proročica Ana, bogobojazni ljudi koji su svoj život posvetili Bogu. Poradi tolike vjerske gorljivosti bili su nagrađeni svojim očima vidjeti Spasitelja svijeta. Duh je Sveti tako Šimunu obećao da neće umrijeti dok ne vidi Pomazanika Gospodnjega, pa je, kad se konačno ispunilo što mu je Bog obećao, Šimun izrekao ovaj hvalospjev:

"*Sad otpuštaš slugu svojega, Gospodaru, po riječi svojoj, u miru! Ta vidješe oči moje spasenje tvoje, koje si pripravio pred licem sviju naroda: svjetlost na prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraelskoga"(Lk 2,29 -32).*

Tom je prilikom starac Šimun izrekao proročanstvo o Isusu i Mariji ovim riječima: "*Ovaj je evo postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i za znak osporavan - a i tebi će samoj mač probosti dušu - da se razotkriju namisli mnogih srdaca!" (Lk 2, 34 - 35).* Naznačio je time ne samo Isusovu spasiteljsku ulogu, nego i nagovijestio njegovu smrt.

Susret djeteta Isusa u jeruzalemskom hramu s pravednim Šimunom i pobožnom Anom koji se odvijao po propisima Zakona, u isto vrijeme to je susret Gospodina sa svojim narodom. To je susret s Mesijom i ispunjenje očekivanja izabranoga naroda. To očekivanje Mesije u Bibliji trajalo je stoljećima i bilo je vrlo živo u narodu.

Sv. Ivan Pavao II. ovako piše o Josipovu sudjelovanju u ovom otajstvu: „Otkupljenje prvorođenca druga je očeva dužnost koju ispunja Josip. U prvorođencu je bio predstavljen narod saveza, otkupljen iz ropstva kako bi pripadao Bogu. I u vezi s tim Isus je prava „cijena" otkupljenja (…) tvorac otkupljenja" (*Otkupiteljev čuvar br.13*).

Svetačka tradicija vjere vjerna evanđeoskom duhu koja tvrdi da koliko je netko više sjedinjen s Bogom više i dublje proživljava sva otajstva kada govori o ulozi Marije i Josipa u ovom otajstvu. S pravom naglašava slavu i bol u nagovještaju ispunjenja otajstva spasenja koje će se dogoditi po tom Djetetu, kao i njihovo sudjelovanje počevši od trenutka kad su čuli proročke riječi starca Šimuna u hramu.

Bl. Bartol Longo ovako piše: „Sv. Josip je imao osjetljivo srce, slično nježnom Marijinom srcu, te je on u svom srcu osjećao tugu presvete Majke. Reci mi o sv. Josipe što si osjećao u srcu kad si čuo strašno Šimunovo proroštvo? A ipak s kakvom si velikodušnošću, i uz kakvu šutnju s postojanim predanjem si prihvatio iz Božjih ruku čak i mač boli za naše dobro! Kako ti mogu zahvaliti? Premili sveče, htio bih biti velikodušan kao ti i na svaku bolnu vijest s tobom reći: Neka bude volja Božja".

A redovnik redemptorist bl. Gennaro Marija Saranelli duhovni sin sv. Alfonza Liguorija uz patničku naglašava i slavnu dimenziju sudjelovanja sv. Josipa u ovom otajstvu: „Preslavni sveti Josipe, najvjerniji sveče, koji si sudjelovao u otajstvu našeg otkupljenja, kod Šimunova proroštva o patnji Isusa i Marije zadrhtalo je tvoje srce smrtnim strahom, ali si bio i ispunjen blaženom radošću zbog navještenog spasenja i slavnog uskrsnuća, koje će kako je Šimun prorekao, zadobiti mnoge duše".

Za osobno razmišljanje: Što me najviše potiče na razmišljanje o otajstvu Isusova obrezanja i prikazanja u Hramu? Koji stav sv. Josipa bi po milosti Božjoj htio usvojiti? Trudim li se bolne situacije prihvatiti Josipovim stavom „neka mi bude"?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

7. Sv. Josip u otajstvu Isusova bijega u Egipat i pronalaska u Hramu

U Matejevu Evanđelju čitamo da čim su mudraci otišli iz Betlehema, anđeo Gospodnji se javio Josipu u snu i rekao mu: *„Ustani, uzmi dijete i njegovu majku, bježi u Egipat i ostani tamo dok ti ja ne kažem, jer će Herod tražiti dijete da ga ubije“* (Mt 2,13).

Prema tradiciji sveta Obitelj je bježeći u Egipat prošla dug i opasan put po pustinji koji je trajao preko 20 dana. I nastanili su se u Matariehu, blizu Elipolija kod Kaira što je preko 500 km udaljeno od Betlehema.

Bilo je to dublje uvođenje Marije i Josipa u ostvarenje otajstvenog puta Božjeg spasenja koje će ostvariti to Dijete. A taj put je od samih početaka označen slavom i patnjom. Radost i slava zbog posjeta mudraca odmah je bila popraćena velikom patnjom. Sv. Marija Magdalena de Pazzi to Josipovo sudjelovanje ovako vidi: „Ah kako je veliki udio sv. Josip imao u kaležu Isusove Muke po služenju njegovom svetom čovještvu“.

Tako je počeo prvi od progona koji će Isus pretrpjeti na zemlji tijekom ostvarenja našeg spasenja u povijesti, a progoni će se nastaviti i nad članovima njegova mističnog Tijela, Crkve. U Isusovo vrijeme postojala su dva glavna puta u Egipat. Jedan put obalama Mediterana kojim se prelazilo preko grada Gaze, drugi, preko Hebrona i pustinje koji je vodio na Sinaj. U svakom se slučaju takav put smatrao dugim putovanjem, od nekoliko stotina kilometara, koji je morao trajati od deset do četrdeset dana. Sv. Alfonz Liguori kao i obično živopisno razmatra ovo otajstvo:

„Bog želeći za sada sačuvati svoga Sina od smrti poslao je anđela da obavijesti Josipa kako treba uzeti dijete i Majku njegovu i pobjeći u Egipat. Promatraj ovdje spremnu poslušnost sv. Josipa koji je odmah krenuo na put, iako mu anđeo nije naložio trenutak polaska, bez sumnjičenja i istraživanja o vremenu i načinu putovanja te mjestu gdje će u Egiptu boraviti. Josip je odmah obavijestio Mariju, i iste noći, kako to s pravom tvrdi Gerson, sabirući siromašni alat svog zanata koji je mogao ponijeti sobom i koji mu je trebao poslužiti u Egiptu za prehraniti svoju siromašnu obitelj, skupa sa svojom zaručnicom Marijom, sam bez vodiča se uputio na put dug preko 400 km po planinama i grubim putovima pustinje.

Kako je morala biti velika patnja sv. Josipa na ovom putovanju videći kako trpi njegova draga zaručnica koja se još nije bila navikla hodati s ljubljenim djetetom u naručju, koje su bježeći naizmjenično nosili Marija i Josip, u strahu da će na svakom koraku susresti Herodove vojnike, usred zime, po vjetru i ledu. Što su mogli jesti tijekom ovog putovanja? Možda neki komad kruha koji su ponijeli sobom od kuće ili dobili proseći milostinju. Gdje su noću spavali? Vjerojatno u kakvom skloništu, štali, pod nekim stablom ili na otvorenom.

O da, sv. Josip je bio potpuno sjedinjen s voljom Vječnog Oca koji je htio da njegov Sin još kao dijete počne trpjeti kako bi zadovoljio za grijehe ljudi. Nježno srce sv. Josipa, puno ljubavi nije moglo ne kušati veliku muku gledajući kako dijete drhti i plače od hladnoće i neudobnosti koje je doživljavalo. Promatraj zatim koliko je morao trpjeti sv. Josip za vrijeme sedam godina boravka u Egiptu usred nepoznatog, poganskog i barbarskog naroda, budući da tu nije imao ni prijatelja ni rodbine koji bi ga posjetili. Sv. Bernard tvrdi da je sveti patrijarh bio primoran raditi dan i noć, kako bi prehranio svoju siromašnu zaručnicu i božansko dijete, koje proviđa hranu svim ljudima i životinjama“.

Prema tradiciji sveta Obitelj je u Egiptu živjela više godina, dok anđeo ponovno nije navijestio Josipu da se može vratiti u Palestinu. Bilo je to vrijeme skrovitog života, rada, odrastanja djeteta Isusa, nostalgije za domovinom ali i dubljeg poniranja u tajnu Božjeg spasenja. Tako sv. Ivan Pavao II. uči: „Kao što je Izrael slijedio put izlaska iz ropstva kako bi započeo Stari savez, tako Josip čuvar i suradnik Božjeg providonosnog nauma, čuva također u progonstvu onoga koji ostvaruje Novi savez“ *(Otkupiteljev čuvar br.14).*

Nakon povratka iz Egipta sveta Obitelj je živjela redoviti život židovske obitelji. Jedina epizoda iz tog Isusova skrovitog života je Isusov ostanak u hramu kada mu je bilo 12 godina. Zajedno s Marijom i Josipom, dvanaestogodišnji Isus je sudjelovao u proslavi blagdana pashe u Jeruzalemu. Treba naglasiti da u židovskoj tradiciji toga vremena u dobi od 12 godina dječaci su smatrani već odraslim osobama odgovornim za svoje postupke pred Bogom, Božjim zakonom i obitelji. Isus, Mariji i Josipu ovom gestom daje naslutiti otajstvo svog potpunog predanja poslanju spasenja koje je dobio kao Sin Božji. Sv. Alfonz Liguori živopisno naglašava ovo otajstvo i uvođenje Marije i Josipa u muku povezanu s tajnom spasenja:

„Dječak Isus ostade u Jeruzalemu bez znanja svojih roditelja (Lk 2,43). Nakon povratka u domovinu, promatraj zatim muku Josipa i Marije koju su kušali kad su izgubili dvanaestogodišnjeg Isusa prigodom pohoda hramu u Jeruzalem. Josip je bio naviknut uživati slatki pogled i prisutnost svoga ljubljenog Spasitelja. Kolika li je bila Josipova bol kad je tri dana bio lišen Isusove prisutnosti i ne znajući da li će ga pronaći; i ne znajući razlog tome, što je bila najveća muka jer se sv. patrijarh u svojoj poniznosti bojao da je Isus zbog neke njegove pogreške odlučio da više neće živjeti u njegovom domu, misleći da nije više dostojan njegova društva, časti pomagati mu i brinuti se o tako velikom blagu.

Nema veće muke za dušu koja je svu svoju ljubav dala Bogu, od sumnje da ga je uvrijedila i da mu je omrznula. Marija i Josip tri dana nisu spavali, nego su trajno naricali tražeći svoga ljubljenoga, jer mu je sama Presveta Djevica kad ga je u hramu našla rekla: *Dijete moje zašto si nam to učinio? Gle otac tvoj i ja sa žalošću smo te tražili“* (Lk 2, 48). Sine kako si nam gorku muku dao kušati ova tri dana kad smo te plačući stalno tražili bez da smo te nalazili i bez vijesti od tebe. Promatrajmo zatim radost sv. Josipa kad je pronašao Isusa i saznao da razlog njegova udaljavanja nije bila neka njegova pogreška, nego ljubav prema slavi njegova Vječnog Oca“.

Isus, Mariji i Josipu nakon što su ga našli reče: *„A zašto ste me tražili, zar niste znali da ja moram biti u kući Oca mojega*?“ (Lk 2,49) Josip je kako kaže Ivan Pavao II. govoreći o ovom događaju „znao da je čuvar Božjeg otajstva, a dvanaestogodišnji Isus podsjetio ga je upravo na to otajstvo; *biti mi je u onome što je Oca mojega (Otkupiteljev čuvar br. 15).*

U Isusovu odgovoru nalazimo ključ razumijevanja ovoga otajstva. On priznaje i poštuje svoju Majku i zakonskog oca Josipa, ali im ukazuje na svoga istinskog Oca koji je na Nebu i njegov plan da on kao Mesija bude objavljen ljudima i ispuni svoje poslanje.

Za osobno razmišljanje: Koje kreposti kod sv. Josipa te na poseban način nadahnjuju u ovim evanđeoskim otajstvima? U čemu bi više želio nasljedovati sv. Josipa? Moliš li mu se za to?Kad doživiš duhovnu suhoću razmišljaš li o razlozima koji su te doveli do nje?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

8. Djevičansko, ali istinsko očinstvo sv. Josipa

Vidjeli smo da je između Josipa i Marije, uz nepovrijeđeno Bogu zavjetovano djevičanstvo postojala prava i istinita ženidba; nadalje da je ova sveta djevičanska ženidba od providnosti Božje bila posvema određena za utjelovljenje Božjeg Sina.

Usporedno s razmišljanjima o ženidbenom odnosu Josipa i Marije počelo se u svetačkoj tradiciji razvijati razmišljanje o Josipovu djevičanstvu[7] već u otačko doba. Sveti

[7] Apokrifni spisi iz prvih stoljeća koja je Crkva odbacila zbog krivovjerja govore o tome kako je Josip bio u braku prije zaručništva s Marijom, te je bio udovac koji je imao djecu iz prvog braka. Crkveni oci: sv. Jeronim,

Jeronim je ovako pisao u obranu Marijina djevičanstva, o djevičanstvu sv. Josipu: „Ti kažeš, da Marija nije ostala djevica, a ja si prisvajam pravo još više reći, da je i sam Josip preko Marije bio djevac, da tako iz djevičanske ženidbe bude rođen djevičanski sin. Ako se pak kod svetog muža ne može govoriti o nečistoći, a ne piše za njega da je imao koju drugu ženu, a Mariji još više čuvar nego muž, znači, da je on koji je zaslužio da se zove otac Gospodnji, s Marijom ostao djevac."

Josip je bio istinski Isusov otac na zemlji, iako ne naravni, nekrvni jer je Marija Sina Božjega začela po Duhu Svetome. To tvrdi i Sveto pismo. Kada Marija nakon 3 dana pronalazi Isusa u hramu reče mu: „*Otac tvoj i ja sa žalošću smo te tražili"* (Lk 2,48). Dakle, vidimo da i Marija kad se obraća Isusu prepoznaje i priznaje Josipa Isusovim ocem, a Josipov autoritet stavlja ispred svoga.

Josip, nakon što mu je anđeo u snu govorio (usp. Mt 1,17-25), je svjestan svoje očinske uloge koju će imati u Isusovu životu te da Bog od njega to traži, i on će tu ulogu obavljati. Josip je obavio sve dužnosti koje je židovski otac bio dužan učiniti prema svome djetetu a to su: dati mu ime, upisati ga kod popisa pučanstva među potomstvo kojemu je Josip pripadao, a to je bilo Davidovo, odnijeti ga na obrezanje, prikazati ga u hramu i žrtvovati za njegovo otkupljenje, učiti ga Božjem zakonu. U Evanđelju čitamo kako su ljudi njegova vremena gledali na Isusa: »*Isus, koga su držali sinom Josipovim*« (Lk 3,23). Valja naglasiti da u Svetom pismu Novog zavjeta sv. Josipa svi nazivaju ocem Isusovim. Tako ga nazivlju ne samo Židovi, nego tako sv. Josipa nazivaju i Duhom Svetim nadahnuti evanđelisti, štoviše vidjeli smo i sama Marija. Papa sv. Ivan Pavao II. reče: „Cijeli Josipov život pored Isusa je bilo neprestano otkrivanje vlastitog poziva da Mu bude ljudski otac".

Papa sv. Ivan Pavao II. uči: „Kao što se zaključuje iz samih evanđeoskih mjesta, pravni temelj Josipova očinstva nalazi se u njegovoj ženidbi s Marijom. Bog je izabrao Josipa Mariji za muža da Isusu osigura očinsku zaštitu. Odatle slijedi da Josipovo očinstvo – odnos koji ga smješta najbliže Kristu, a što je cilj svakog izbora i predodređenja (usp. Rim 8,28-29) – dolazi od ženidbe s Marijom, to jest od obitelji. Evanđelisti, premda jasno tvrde da je Isus bio začet snagom Duha Svetoga i da je u toj ženidbi očuvano njezino djevičanstvo (usp. Mt 1,18-24; Lk 1,26-34), ipak Josipa nazivaju mužem Marijinim i Mariju Josipovom ženom (usp. Mt 1,16.18-20.24; Lk 1,27; 2,5).

A i za Crkvu, ako je važno priznavati djevičansko začeće Isusovo, nije manje važno uzeti u obranu Marijinu udaju za Josipa, jer s pravnog stajališta o udaji ovisi Josipovo očinstvo (…) Sveto pismo namjerava reći da nije rođen od Josipova sjemena, jer kad bijaše zabrinut odakle je trudna, rečeno mu je: Od Duha je Svetoga. Pa ipak mu se ne oduzima očinska vlast, budući da mu se naređuje da dječaku nadjene ime. Konačno, i sama Djevica Marija, koja je bila posve svjesna da Krista nije začela iz ženidbenog jedinstva s Josipom, ipak ga naziva Kristovim ocem. (*Otkupiteljev čuvar. br.7*)

Treba dobro razumjeti nauk pape koji se oslanja na svetačku tradiciju kad se govori o Josipovom očinstvu i „pravnom temelju Josipova očinstva". Josipovo očinstvo ne ostaje samo „pravno" nego je i istinsko očinstvo, iako djevičansko. Dajmo opet riječ papi sv. Ivanu Pavlu II.: „Sama Nazaretska obitelj, smještena izravno u otajstvo utjelovljenja, predstavlja posebno otajstvo. I u tom otajstvu kao i u utjelovljenju prisutno je pravo očinstvo: ljudski oblik obitelji Božjega Sina, prava ljudska obitelj koju je oblikovalo božansko otajstvom. U njoj je Josip otac; no njegovo očinstvo ne proizlazi iz rađanja. Pa ipak, ono nije samo prividno ili nadomjesno, nego u punini posjeduje autentičnost ljudskog očinstva i poslanja oca u obitelji.

sv. Augustin, Teodoret, sv. Beda, sv. Albert Veliki, sv. Toma Akvinski i mnogi drugi jednodušno i spremo pobijaju tu tezu te govore i o Josipovom djevičanstvu.

To je posljedica hipostatskog sjedinjenja: Božanska osoba Riječ - Sin uzela je ljudsku narav u zajedništvo. Preuzimanjem pravog čovještva, Krist je ujedno preuzeto sve ono što je ljudsko, a napose obitelj, kao prvu dimenziju ljudskog života na zemlji. U tom je kontekstu preuzeto i Josipovo ljudsko očinstvo u otajstvu Kristova utjelovljenja". (*Otkupiteljev čuvar. br. 21*)

U biti papa naglašava teološki dogmatski nauk Crkve da je Sin Božji, druga Božanska osoba postala čovjekom, uzela ljudsku narav, to jest u potpunosti je postala pravim čovjekom, tijelom, dušom i svim duševnim moćima. Postati u potpunosti pravim čovjekom znači roditi se od žene, imati Majku što se i dogodilo, jer je Sin Božji začet po Duhu Svetome i rođen od djevice Marije. Postati čovjekom u potpunosti znači imati i istinskoga oca, što se i dogodilo jer je kako papa kaže „preuzeo Josipovo ljudsko očinstvo".

Dakle, Josipovo očinstvo, iako je djevičansko, nije bilo samo „pravno" očinstvo prema Isusu, nego je bilo istinsko očinstvo.[8] U svojoj svemogućnosti Bog koji je učinio da Marija, iako djevica začne i rodi Sina te bude istinska Isusova Majka, učinio je i da sv. Josip ,iako djevičanski otac, bude istinski Isusov otac, a ne samo „pravni" otac. Bez toga ne bi se moglo govoriti o tome da je Sina Božji, druga Božanska osoba u potpunosti preuzela ljudski narav.

Sv. Alfonz Liguori o tom Božjem odabiru zapisa: „Josipe, radujem se jer te je Bog smatrao dostojnim biti Isusovim ocem na zemlji i vidio si kako se tvome očinskom autoritetu podlaže Onaj koga slušaju Nebo i zemlja. Josipe, Bog je htio biti tebi poslušan, zato se i ja želim staviti u tvoju službu, častiti te i ljubiti kao svoga učitelja."

Katolička teologija i duhovnost, kao i svetačka tradicija naglašava još jednu dimenziju kad se govori o Josipovu očinstvu. Apostol Pavao uči. *„Zato sagibam svoja koljena pred Ocem od koga dolazi svako očinstvo na nebesima i na zemlji"* (Ef 3, 15).

Duhovno i istinsko očinstvo sv. Josipa je kao neko dioništvo u ovom božanskom očinstvu Boga Oca. Sv. Josip ispunja, na izričitu zapovijed nebeskog Oca, svoje očinske dužnosti i prava prema djetetu Isusu.

Bl. Vilijam Chaminade tvrdi: „Bog je odabrao sv. Josipa da bude njegova najopipljivija slika na zemlji, utjelovljenje svih prava svoga božanskoga očinstva, suprug slavne Djevice koja je Kraljica anđela i ljudi".

Sv. Petar Julijan Eymard dodaje: „Nebeski Otac je imao samo jednog sveca na zemlji kao svoga predstavnika, sv. Josipa. Zbog toga je sve što je mogao i što je trebalo podario tome svecu, i opremio ga svime što je Josipu potrebno kako bi bio njegov dostojan predstavnik na zemlji".

K Josipu opetovano dolazi anđeo kao Božji glasnik da mu saopći vijesti i naputke nebeskog Oca. Stoga nam je sv. Josip prikazan kao vremeniti, vidljivi zamjenik nebeskog Oca, pod čijim vodstvom i zaštitom on izvršuje svoje očinske dužnosti i prava. Takvim su Josipa smatrali i božansko djetešce Isus i njegova Majka Marija te su stoga slijedili i slušati sve njegove naputke i želje.

Papa Pijo XI. uči: „Isus i Marija slušaju i poštuju Josipa zbog toga što štuju i poštuju ono što je Božja ruka u njega položila, a to je autoritet supruga i autoritet oca" (*Govor 19.3.1929.*).

[8]Papa Ivan Pavao II. sažima nauk u pravom braku između Josipa i Marije: „U tim Kristovim roditeljima ostvarena su sva dobra ženidbe: potomstvo, vjernost, sakramnet. (…) Istražujući narav ženidbe, sveti Augustin i sveti Toma postojano je opisuju kao »nerazrješivu povezanost duša«, kao »sjedinjenje srdaca«, kao »privolu«. Te su sastavnice na primjeran način sadržane u ženidbi Marije i Josipa". (Otkupiteljev čuvar br.7.)
A na koji način je Josip, iako nije učestvovao u njegovu začeću, je istinski Isusov otac objašnjava sv. Toma Akvinski. Dijete je bitno dobro nekoga braka ne samo po tome što je rođeno u braku, a roditelji nisu roditelji samo po rađanju djeteta nego po prihvaćanju, skrbi i odgoju, upravo to je učinio sv. Josip.

Sv. Bernard Sijenski nadodaje: „Sv. Josip je imao tako uzvišeno dostojanstvo i slavu da mu je Vječni Otac podario sličnost svome prvenstvu."

Očinski autoritet sv. Josipa odražava stoga na osobiti način autoritet nebeskog Oca, on je, iako slabi, ali ipak čudesni njegov odraz. Očinstvo sv. Josipa ima još posebnu sličnost s vječnim Božjim očinstvom, koja ga jednako visoko uzdiže i čini odrazom onog nebeskog vječnog očinstva. Bog otac rodio je svoga vječnog Sina na najsavršeniji način kroz beskonačnu spoznaju samoga sebe, ukoliko naime on kroz ovu spoznaju proizvodi živu, po biti sličnu sliku sebe samog, Vječnu Riječ. Dakle, radi se o čisto duhovnoj stvarnosti. Kao neki daleki trag i očinstvo sv. Josipa posve je slobodno od svake tjelesnosti.

Za osobno razmišljanje: Što me na poseban način potiče kad razmišljam o Josipovu očinstvu? Što bi mogli mi naučiti u našem životu razmišljajući o Josipovu očinstvu?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

9. Sv. Josip - Ljubljeni Otac

Ljubav je još jedan razlog zbog kojeg je Josipovo očinstvo najsavršeniji odraz očinstva nebeskog Oca. To je ljubav kojom je sv. Josip ljubio dijete Isusa.[9] Sv. Alfon Liguori piše: „Promatrajte zatim ljubav koju je sv. Josip imao prema Isusu. Budući da je Bog ovog sveca odredio da bude Isusu umjesto oca, sigurno mu je u srce bio ulio i očinsku ljubav prema ljubeznom Sinu koji istovremeno bijaše i Bog. Tako da ljubav sv. Josipa nije bila čisto ljudska kao što je to ljubav drugih očeva prema svojoj djeci, nego je bila nadnaravna ljubav koja je u istoj osobi pronalazila svoga sina i svoga Boga".

Evanđelist Marko kada opisuje Isusovu muku u Getsemaniju nam kaže kako se Isus obraćao Bogu riječju Abba - Oče (Mk 14,16). Abba je riječ koja se u aramejskom jeziku, kojim se Isus koristio, služe djeca kada se u obiteljskom ozračju obraćaju ocu. Na hrvatskome jeziku to bi bila riječ tata. Isus je ovu riječ naučio u djetinjstvu u obiteljskom ozračju, a Marija će u hramu misleći na Josipa reći Isusu: „*Tvoj otac i ja smo te s mukom tražili*" (Lk 2,48). Isus nije imao problema istom riječju tata koja sama po sebi izražava ljubav označavati dva očinstva, ono prema Bogu Ocu i ono prema Josipu.

Očinstvo sv. Josipa ima još jednu posebnu sličnost s vječnim Božjim očinstvom, koja ga jednako visoko uzdiže i čini odrazom onog nebeskog vječnog očinstva. Bog otac rodio je svoga vječnog Sina na najsavršeniji način kroz beskonačnu spoznaju samoga sebe, ukoliko naime on kroz ovu spoznaju proizvodi živu, po biti sličnu sliku sebe samog, Vječnu Riječ.

Još je jedan razlog zbog kojeg je Josipovo očinstvo najsavršeniji odraz očinstva nebeskog Oca. To je ljubav kojom je sv. Josip ljubio dijete Isusa. Nebeski Otac ljubi svoga nebeskog Sina beskonačnom ljubavi, jer je on beskonačno savršena njegova slika. Zato ga on i zove u Svetom pismu svojim ljubljenim sinom, koji mu je po volji (Lk 3, 22).

Budući pak, da je on izabrao sv. Josipa zemaljskim zamjenikom, ljudskim ocem svoga ljubljenog Sina, posve je razumljivo da mu je Bog u srce ulio i odgovarajuću ljubav, kao što je slično to učinio i Djevici Mariji koju je, učinivši je majkom svoga jedinorođenog i ljubljenog Sina, uresio takvom ljubavlju kakvu si mi ne možemo ni zamisliti.

[9] U prethodnoj meditaciji smo razmatrali općenito o Josipovu očinstvu. U ovoj i sljedećih 5 meditacija ćemo razmatrati o 6. različitih vidika Josipova očinstva kako ih navodi papa Franjo u pismu *Očevim srcem*. U nauku pape Franje može se nazirati pobožnost sv. Josipu kako je šire „josipovske" redovničke Družbe. Na primjer Oblati sv. Josipa. Riječ oblat dolazi od latinske riječi *oblatus* što znači prinesen. U biti, radi se o katoličkim redovnicima koji se po karizmi svoje redovniče zajednice prikazuju i posvećuju sv. Josipu.

Sv. Josip, imao je dakle ljubav prema božanskom djetešcu Isusu kao da mu je bio naravni otac; ljubav kakvu najbolji naravni očevi gaje prema svome jedincu, samo dakako u neprispodobivo višem i savršenijem stupnju. Sveti oci uvelike uzvisuju ovu ljubav sv. Josipa.

Tako kliče sv. Bernardin Sijenski te zapisa: »Josip je imao prema Kristu pregorljivu ljubav. O, kolikom je slatkoćom slušao mališa dok je tepao i njega ocem nazivao. Ljubav, koja preobražava, vukla ga je prema njemu kao preslatkom sinu, kojeg mu je po Duhu Svetom dala Djevica, žena njegova. Osjećaj bola koji je imao zbog Isusa kad se izgubio uistinu je u njemu pokazao pravu očinsku ljubav.«

Slično o Josipovoj ljubavi govori i sv. Izidor: »O koliko je puta Josip govorio Isusu kad je on već bio progovorio i pokazivao da shvaća: »Što tražiš od mene, sine moj; besmrtni Bože, daj mi znak naloge i zapovijedi, jer onaj kojemu zapovijedaš da se smatra tvojim ocem, raduje se i ponosi da je sluga tvoj. Tko da te ne ljubi, najljepši, najmudriji, najjači, najmoćniji, najljubežljiviji? Ti si naime pravi Bog. Ti Očeva mudrost, ti sjaj slave, ti spasenje roda ljudskoga. Ja ti se klanjam, sine moj, ja te ljubim i čeznem da budem od tebe ljubljen».

Treba dakle zaključiti da je Bog u svojoj mudrosti i providnosti odredio i postavio sv. Josipa za oca djetetu Isusu u najvišem stupnju očinstva u kojem je to bilo moguće, isključivši jedino naravno tjelesno rođenje. Imajući to pred očima ostaje da je dijete Isus kao plod djevičanske ženidbe između Josipa i Marije darovan od Boga.

Sv. Franjo Saleški piše: „Savez od Boga željen između Gospe i sv. Josipa. Po tom savezu Isus, dobro nad dobrima pripadao je i sv. Josipu jednako kao i Gospi“. Sv. Josip jest prema tome otac djeteta Isusa uslijed djevičanskog veza Marije i Josipa. U toj je naime ženidbi dijete Isus začeto i rođeno. Ono je darovano od Boga kao plod ove ženidbe. I to nije ono darovano samo Mariji nego i Josipu“.

A Josip je sa svoje strane odgovorio potpunim djevičanskim sebedarjem Mariji kao suprug, a Isusu kao otac. Papa Franjo ovako govori o Josipu, ljubljenom ocu: „Veličina svetog Josipa jest u činjenici da je bio Marijin zaručnik i Isusov otac. Kao takav «stavio se na raspolaganje cjelokupnom naumu spasenja», kako tvrdi sveti Ivan Zlatousti.

Sv. papa Pavao VI. primjećuje da se njegovo očinstvo konkretno izrazilo «u tome što je od svoga života učinio služenje i žrtvu, otajstvu utjelovljenja i otkupiteljskog poslanja koje je s njime povezano; što se služio zakonitom vlašću koja mu je pripadala nad svetom Obitelji, da joj potpuno podari sebe, svoj život, svoj posao; što je svoje ljudsko zvanje preobrazio u kućnu ljubav u nadljudskom prikazivanju sebe, svog srca i svih svojih sposobnosti, u ljubavi stavljenoj u službu Mesije koji je rastao u njegovoj kući». Po toj svojoj ulozi u povijesti spasenja sveti Josip je otac kojega je kršćanski narod uvijek volio, kako svjedoči činjenica da su mu po čitavom svijetu bile posvećene brojne crkve; da se mnoge redovničke zajednice, bratstva i Crkvene skupine nadahnjuju na njegovoj duhovnosti i nose njegovo ime; i da se njemu u čast stoljećima izvode razne sakralne predstave.

Toliki su sveci i svetice bili njegovi gorljivi štovatelji, među kojima sv. Terezija Avilska, koja ga je usvojila kao odvjetnika i zagovornika, preporučujući mu se često i primajući sve milosti koje je od njega tražila; ohrabrena vlastitim iskustvom, ova svetica je i druge uvjeravala i poticala da ga štuju.

U svakom se molitveniku nalazi poneka molitva svetom Josipu. Posebni mu se zazivi upućuju svake srijede, a napose tijekom čitavoga mjeseca ožujka, koji je tradicionalno njemu posvećen. Pouzdanje naroda u svetog Josipa sažeto je u izrazu “*Idite k Josipu*”, koji nas podsjeća na vrijeme gladi u Egiptu, kad je faraon ljudima koji su od njega tražili kruha govorio: «Idite k Josipu i što god vam rekne, činite!» (Post 41,55). Riječ je o Josipu sinu Jakovljevu, kojega su braća prodala iz zavisti (usp. Post 37, 11-28) i koji je, prema biblijskom

pripovijedanju, kasnije uz faraona postao suvladar Egipta (usp. Post 41, 41-44). Kao potomak Davidove loze (usp. Mt 1, 16.20), iz čije je mladice trebao isklijati Isus prema obećanju koje je Davidu dao prorok Natan (usp. 2Sam 7), i kao zaručnik Marije iz Nazareta, sveti Josip je spojnica koja ujedinjuje Stari i Novi zavjet" (*Očevim srcem br.1*).

Za osobno razmišljanje: Stavljam li se u očinsku zaštitu sv. Josipa, da bude otac i učitelj mog duhovnog života? Preporučam li drugima da se u svojim potrebama utječu sv. Josipu?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

10. Sv. Josip - Otac u nježnosti

Da izrazi Božju nježnost u biblijskom smislu Sveto pismo koristi sliku nježnosti majke prema djetetu u vlastitoj utrobi. Kako majka u nježnosti bdije nad čedom koje je pod zaštitom njezina tijela, tako Bog u nježnosti bdije nad nama.

Sion reče: "Jahve me ostavi, Gospod me zaboravi." Može li žena zaboravit' svoje dojenče, ne imati sućuti za čedo utrobe svoje? Pa kad bi koja i zaboravila, tebe ja zaboraviti neću. Gle, u dlanove sam te svoje urezao, zidovi tvoji svagda su mi pred očima." (Iz 49, 14-16).

Božja se nježnost u Bibliji očituje u njegovoj dobroti prema svome stvorenju, u daru života, u otkupljenju, u očinskom pedagoškog odgoju, u mudroj brizi i providnosti, ali najviše u opraštanju čovjeku grješniku i Božjem milosrđu.

Sv. Josip je čovjek koji uvijek u svemu sluša Boga i prepušta se njegovoj volji, uvijek pažljiv i spreman izvršiti svoje poslanje, stavlja se u službu drugih, na poseban način u službu Marije i Isusa. Brojni su svetački tekstovi koji govore o nježnosti sv. Josipa prema Isusu.

Sv. Ljudevit Marija Grignion Montfortski piše: „Sv. Josipe, Otac vječni te molio da na zemlji hraniš njegovog Sina, da budeš njegov zamjenik. Nosio si na grudima onog koji sve drži u svojoj ruci; po jedinstvenom poslanju, bio si hranitelj Boga, svoga vlastitoga Oca. Tko li je vidio kako se milujete, smijete i grlite neizmjernom ljubavlju! Isusovi osmjesi su ti probadali srce i ispunjali ga slašću. Posve uronjen u njegovu ljubav, ti si mu sa svoje strane uzvraćao riječima: Predragi sine, ljubim te."

Sv. Josemaria Escriva piše: „Sv. Josip je volio Isusa kao što otac voli sina, očinsku ljubav mu je pokazivao tako da mu je davao sve ono najbolje što je imao".

Biskup Bossuet ovako razmatra o prvom izvoru nježnosti Josipova srca: „Odakle sv. Josipu hrabrost zapovijedati Stvoritelju? To je s toga što je Nebeski Otac nakon što je izabrao sv. Josipa za poočima svome Sinu u vremenu spustio u njegovo srce zraku ili iskru svoje beskonačne ljubavi prema Njemu. Upravo je to promijenilo Josipovo srce, upravo to mu je dalo očinsku ljubav da Josip pravednik, koji je u sebi osjećao to očinsko srce, osjeća i to kako Bog želi da on primjenjuje svoj očinski autoritet te se usuđuje zapovijedati onome za koga zna da je njegov Gospodar".

Sv. Bernard: „Onaj kojega su mnogi proroci željeli vidjeti, ali nisu vidjeli, željeli slušati, ali nisu čuli, darovan je Josipu ne samo da ga vidi i čuje, nego da ga nosi u naručju, da ga uči hodati, da ga privija svojim grudima, da ga tisuću puta poljubi, da ga hrani i bdije nad njim. Zamisli kakav je čovjek bio Josip. Treba ga zamisliti u skladu s naslovom kojim ga je Bog htio počastiti, da bude otac utjelovljenoga Sina Božjega, naslov koji mu je dan u planu našeg otkupljenja".

Sv. Alfonz Liguori: „Promatrajte zatim ljubav koju je sv. Josip imao prema Isusu. Budući da je Bog ovog sveca odredio da bude Isusu umjesto oca, sigurno mu je u srce bio ulio i očinsku ljubav prema ljubeznom Sinu koji istovremeno bijaše i Bog. Tako da ljubav sv. Josipa nije bila čisto ljudska kao što je to ljubav drugih očeva prema svojoj djeci, nego je bila nadnaravna ljubav koja je u istoj osobi pronalazila svoga sina i svoga Boga.

Josip je dobro znao po Božanskoj objavi koju je primio po anđelu da je to dijete u čijem je društvu uvijek bio istovremeno i Riječ Božja koja je iz ljubavi prema ljudima, ponajprije prema njemu samome, postala čovjekom. Znao je da ga je On sam izabrao, između svih ljudi, za čuvara svoga života i htio se zvati njegovim sinom. Promatrajte koliki se plamen ljubavi morao zapaliti u srcu sv. Josipa kada je razmišljao o svemu tome, i kada je gledao Gospodina kako mu je kao dječak posluživao i pomagao u otvaranju ili zatvaranju radnje, ili obradi drveta, ili sakupljanju otpadaka i čišćenju kuće, ili kako mu je u svemu bio poslušan što je od njega tražio. Što više, kako Isus nije ništa radio bez njegova odobrenja koga je slušao kao svoga oca.

Koja li se ljubav javljala u srcu Josipa kad je nosio slatko dijete Isusa u naručju, mazio ga i bio mažen od njega, kad je slušao iz njegovih usta riječi vječnog života koje su postajale goruće strijele ljubavi i ranjavale njegovo srce, kad je gledao to božansko djetešce kako je kreposno živjelo i davalo mu uzor svih kreposti.

Među ljudima dug suživot ohladi ljubav jer živeći dugo zajedno osobe uvide slabosti jedno drugoga. Nije tako bilo s Josipom. Koliko je više razgovarao s Isusom više je uviđao njegovu svetost. Iz toga zaključite koliko je Josip ljubio Isusa jer je proveo u njegovu društvu preko 25 godina“.

Papa Franjo s pravom naglašava nježnost očinstva sv. Josipa, kao i Božje očinstvo prema nama na poseban način našoj krhkosti, te o tome ovako piše: „Josip je iz dana u dan gledao Isusa kako napreduje «u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi» (Lk 2, 52). Kao što je Gospodin činio s Izraelom, tako je i on Isusa „učio hodati, držeći ga za njegove ruke: bio mu je kao otac koji privija dijete k svom obrazu, i saginje se nad njega da mu dade jesti“ (usp. Hoš 11,3-4).

Isus je vidio nježnost Boga u Josipu: «Kako je otac nježan prema djeci, tako je Gospodin nježan s onima koji ga se boje» (Ps 103,13). Josip je jamačno čuo kako za vrijeme molitve psalama u sinagogi odjekuje da je Bog Izraela, Bog nježnosti, da je dobar svima i «milosrdan svim djelima svojim» (Ps 145,9).

Povijest spasenja se dovršava «u nadi protiv svake nade» (Rim 4, 18) po našim slabostima. Puno puta mislimo da Bog iskazuje pouzdanje samo u našu bolju i pobjedničku stranu, dok se zapravo većina njegovih naumâ ostvaruje po i unatoč našoj slabosti. To navodi svetog Pavla da kaže: «I da se ne bih uzoholio dan mi je trn u tijelu, anđeo Sotonin, da me udara da se ne uzoholim. Za to sam triput molio Gospodina, da odstupi od mene. A on mi reče: “Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje” (2 Kor 12,7-9).

Ako se u ekonomija spasenja na to tako gleda, moramo naučiti s dubokom nježnošću prihvaćati našu slabost. Zli nas nagovara da s negativnošću gledamo na našu slabost; naprotiv, Duh Sveti s nježnošću je iznosi na vidjelo. Nježnost je najbolji način kako dotaknuti ono što je u nama krhko i lomno. Upereni prst i sud kojim prosuđujemo druge veoma su često znak nesposobnosti da u nama prihvatimo vlastitu nemoć i vlastitu krhkost. Samo će nas nježnost spasiti od tužitelja (usp. Otk 12, 10).

Zbog toga je važno susresti se s Božjim milosrđem u sakramentu pomirenja, iskusiti istinu i osjetiti nježnost. Paradoksalno i Zli nam također može reći istinu, ali to čini da nas osudi. Međutim, mi znamo da nas Istina koja dolazi od Boga ne osuđuje, nego nas prihvaća, grli, podupire i oprašta nam. Istina nam se uvijek prikazuje kao milosrdni Otac iz prispodobe

(usp. Lk 15, 11-32): dolazi nam ususret, vraća nam dostojanstvo, uspravlja nas, priređuje nam gozbu, radujući se «jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se» (r. 24).

I kroz Josipovu tjeskobu prolazi Božja volja, njegova povijest, njegov projekt. Josip nas na taj način poučava da je u vjerovanju u Boga obuhvaćeno također i vjerovanje da On može djelovati i po našim strahovima, našim krhkostima, našoj slabosti. Poučava nas da se posred životnih oluja ne trebamo bojati Bogu prepustiti kormilo naše lađe. Pokatkad mi želimo kontrolirati sve, no On uvijek ima širi pogled". (*Očevim srcem br.2*)

Za osobno razmišljanje:Uzdam li se u Božju očinsku nježnost, da će on i preko moje slabosti izvesti sve na moje dobro? Kako se odnosim prema slabim i krhkim stranama svog bližnjega?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

11. Sv. Josip - Otac u poslušnosti

Još je starozavjetna tradicija govorila o Božjem pozivu na svetost, a on je najuže povezan uz posluh Bogu. Knjiga Ponovljenog zakona ovako naglašava važnost poslušnosti: "*Budete li poslušni, blagoslovit ću vas. Ako ne budete, iskusit ćete prokletstvo!"* (Pz 11,26).

Bog od svoga naroda traži: „*Sveti budite jer sam ja svet*" (Lev 11, 44). A Bog preko svake mjere nagrađuje poslušnost. Tako Bog reče Abrahamu: *"Budući da si poslušao moju zapovijed, svi će se narodi zemlje blagoslivljati tvojim potomstvom" (*Post 22, 18).

Kada se radi o idealu svetosti i savršenstva u kršćanstvu prema svetačkoj tradiciji ona se sastoji u vršenju volje Božje, u potpunoj i spremnoj poslušnosti Bogu iz ljubavi. Isus je samoga sebe dao za uzor vršenja volje Božje: „*Moje je jelo vršiti volju onoga koji me poslao*" (Iv 4,34), a to je postavio i kao apsolutni uvjet: *„Neće svaki koji mi govori: Gospodine, Gospodine ući u kraljevstvo nebesko, nego samo onaj koji vrši volju Oca moga nebeskog"* (Mt 7, 21).

Sv. Ljudevit Montfortski o poslušnosti ovako uči: „Trebalo bi biti kerubin pa pokazati izvrsnost posve božanske žrtve; svetu poslušnost koja čini da se sluša Gospodina, radilo se o djelu ili o vjerovanju, poslušnost potčinja duh i srce kako bi se bolje pjevala pobjeda. To je najveća žrtva svakog čovjeka i svakog kršćanina bez koje Bog ne prihvaća ništa. Bog želi da mu budemo poslušni. Uistinu poslušnost je velika žrtva, ne tjelesna, nego vlastite volje, poslušnost je velika učiteljica. Među Spasiteljevim krjepostima ova je uzorno čudo koje zauzima središte njegovog srca, toliko je neophodna. Sišao je i postao djetetom u majčinom krilu kako bi bio poslušan rekavši: Oče, želim vršiti tvoj Zakon, tvoju volju. Taj zakon ljubim i stavljam ga usred duše. Kao posljednji od djece, on je cijeli život bio podložan svojim roditeljima, Josipu i Mariji.

Da Isus nije učinio ništa većega, to bi bilo njegovo najveće čudo. Evanđelje je jamac toga, to je njegovo najveće proroštvo. Bio je poslušan do smrti, bez ikakvog protivljenja. Po učinku poslušnosti umro je na križu. Za ovu podložnost Bog mu je dao slavno ime, ime nad svim drugim imenima, ime puno pobjede. Bez poslušnosti krjepost propada, ostaje samo dvoličnost. Poslušnost je izvor krjeposti, duha, zasluga i života. Što je čovjek poslušniji, to je njegovo djelo zaslužnije. Po ovoj krjeposti se vidi koja je prava zasluga, ona im otkriva lažne štovatelje. Kako bi se upoznala istinska svetost poslušnost je kamen kušnje. Ona čini da se vidi istina čim ju se dotakne. Kad bi imao svetosti da činiš čuda i kad bi te smatrali jednim od najvećih proroka, ako nisi ponizan i poslušan, onda te je đavao prevario, lažnim oduševljenjem prekrivaš bijedno zlo.

Isus poslušnima daje krunu iz svoje ruke i tako očaravajuće draži da se i nebo njima divi. Daje im ime nad svakim imenom, ime istinskoga kralja koje neće imati premca na svetoj gori Sionu. Poslušnost je otajstvo, siguran put postizanja savršenstva, za kratko vrijeme, bez muke. Budite poslušni u potpunosti jer je to neophodno. Bog vam naređuje i vi ćete to, dakle, učiniti. Vršite sve njegove zapovijedi bez zadrške, uvijek i posvuda, inače ćete ga uvrijediti" (P 10,1-25.). Sv. Ljudevit je jasan, potpuna poslušnost volji Božjoj je nepogrješivo mjerilo svetosti i stupnja savršenstva kršćanskoga života.

Papa Franjo o poslušnosti sv. Josipa ovako piše: „Slično onome što je Bog učinio s Marijom, kad joj je obznanio svoj plan spasenja, on je i Josipu objavio svoje naume; a to je učinio po snovima, koji su se u Bibliji, kao i kod svih drevnih naroda, smatrali jednim od načina na koji Bog očituje svoju volju. Josip je tjeskobno zabrinut pred Marijinom neshvatljivom trudnoćom: ne želi je «izvrgnuti sramoti», već odlučuje «da je potajice otpusti» (Mt 1, 19). U prvom snu anđeo mu pomaže razriješiti tešku dvojbu: *«Ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih»* (Mt 1, 20-21). Njegov je odgovor odmah uslijedio: «Kad se probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji» (Mt 1,24). Poslušnošću je preživio svoju dramu i spasio Mariju.

U drugom snu anđeo naređuje Josipu: «Ustani, uzmi dijete i majku njegovu te bježi u Egipat i ostani ondje dok ti ne reknem jer će Herod tražiti dijete da ga pogubi» (Mt 2,13). Josip sluša bez oklijevanja, ne pitajući za poteškoće na koje će pritom nailaziti: «On ustane, uzme noću dijete i majku njegovu te krene u Egipat. I osta ondje do Herodova skončanja» (*Mt* 2, 14-15). U svakoj situaciji svog života Josip je znao izgovoriti svoj "*neka mi bude*", kao Marija u navještenju i Isus na Maslinskoj gori. U svojoj ulozi glavara obitelji Josip je naučio Isusa da bude poslušan roditeljima (usp. Lk 2,51), u skladu s Božjom zapovijedi (usp. Izl 20, 12).

U skrovitosti Nazareta, u Josipovoj školi, Isus je naučio vršiti volju Očevu. Ta je volja bila njegovo svagdanje jelo (usp. Iv 4, 34). I u najtežem trenutku svog života, koji je proživio u Getsemaniju, svojoj je volji pretpostavio Očevu volju te je postao «poslušan do smrti, smrti na križu» (Fil 2,8). Zbog toga, pisac Poslanice Hebrejima zaključuje da Isus «iz onoga što prepati naviknu slušati» (5, 8).

Iz svih tih događaja proizlazi da je Josip «bio pozvan od Boga po svom očinstvu izravno služiti osobi i poslanju Isusa: upravo na taj način on surađuje u punini vremena u velikom otajstvu otkupljenja te je uistinu služitelj spasenja» (*Očinskim srcem br.3*).

Svetačka tradicija se divi bez prigovornoj poslušnosti sv. Josipa nakon što mu je anđeo u snu kazao da bježi s njim i Marijom u Egipat. Tako sv. Ivan Krizostom piše: „Josip slušajući ove riječi nije bio impresioniran na negativan način. Nije kazao anđelu da mu je čudan taj bijeg budući da mu je samo malo prije anđeo kazao da će to dijete spasiti svoj narod, a sada izgleda da ne može spasiti ni sama sebe. Zar taj bijeg, put i dugo izgnanstvo nisu u proturječnosti sa obećanjem koje mu je anđeo dao? Ali Josip od svega ovoga ne reče ni riječi jer je bio čovjek vjere. Nije bio ni radoznao da pita kada će se vratiti jer anđeo mu nije ništa određeno rekao *„budi ondje dok ti opet ne kažem"* (Mt 2,13). Naprotiv Josip pokazuje svu svoju gorljivost i predanje Bogu, sluša i s radošću podnosi sve kušnje".

Sv. Josip Sebastijan Pelczar naglašava istu stvar: „Ako želite upoznati poslušnost sv. Josipa pogledajte kako je noću ustao na anđelov glas, i ne mareći za glad, poteškoće i hladnoću, otišao je u Egipat sa djetetom Isusom i Marijom gdje je živio teško radeći do sljedeće Božje zapovijedi".

A motreći sv. Josipa i njegovu poslušnost Bogu, sveci su ga ponizno molili da i njima isprosi tu Bogu najdražu krepost. Sv. Alfonz Liguori ovako moli: „Josipe, sveti moj patrijarše, po spremnoj poslušnosti koju si uvijek imao i gajio prema volji Božjoj, isprosi mi od svog Isusa milost da se Božjim zapovijedima uvijek savršeno pokoravam. Na putu u vječnost kojim moja duša putuje usred tolikih neprijatelja isprosi mi milost da nikada sve do časa smrti ne izgubim Isusovo i Marijino društvo. U zajedništvu s njima sve muke ovoga života, pa i sama smrt bit će mi slatka i draga.

O Marijo, Majko Božja, po patnjama koje je tvoja nježna duša trpjela na putu u Egipat isprosi mi jakost da strpljivo i podložno podnosim sve nedaće i protivštine koje me zadese. A ti dragi moj Isuse, smiluj mi se! Ajme! Ti koji si moj Gospodin i Bog, nevin si htio još od djetinjstva toliko za mene trpjeti, a ja grešnik, koji sam toliko puta zaslužio Pakao, kako sam bio nezadovoljan i nestrpljiv kada sam trebao nešto pretrpjeti za tebe! Gospodine moj oprosti mi, daj da te uvijek slušam“.

Za osobno razmišljanje:S kakvim nutarnjim stavom prihvaćam i izvršavam nadahnuća koja mi Bog daje?Jesam li poslušan i cijenim li tu krepost?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

12. Sv. Josip - Otac u prihvaćanju

Prihvaćanje svega u duhovnom životu se temelji na povjerenju u Boga i Božju providnost koja vodi i izvodi na dobro pa i onda kada je nama ljudima neka stvar teška za shvatiti i prihvatiti.*„Uzdaj se u Gospodina svim svojim srcem, i ne oslanjaj se na svoje razumijevanje; Na svim svojim putovima priznaj Ga i On će voditi tvoje korake“* (Izr 3,5).

Otajstveni su Božji putovi. Moramo biti svjesni da Bog stvari vidi drugačije nego li mi. *„Moje misli nisu poput vaših misli”, govori Gospodin. “A moji putevi nisu vaši putevi. Jer kao što je visoko iznad zemlje nebo, tako su i moji putevi iznad vaših putova i moje misli iznad vaših misli“*(Iz 55, 8-9). Koliko više raste vjera u Boga to se više duša predaje i povjerava Bogu i njegovim putovima. Povjerenje u Boga ljubavi, svemogućega i sveznajućega rađa sigurnošću. „*Vjerovati Gospodinu znači sigurnost“* (Iz 29, 25).

Kardinal Angelo Comastri piše kako je Bog od sv. Josipa tražio prikazanje očinstva: „Bog je od tebe, sv. Josipe, tražio veliki dar očinstva a ti si spremno prikazao svoje srce, kako bi postao šutljiva zaštita, diskretna prisutnost, velikodušna pomoć Bezgrešnoj Majci i Sinu Božjemu koji je postao čovjekom. Nijedna gesta bolje od ove ne može govoriti o važnosti očinstva; Bog je htio očinstvo kao divnu nadopunu majčinstvu da dade djeci jakost i nježnost, odvažnost i povjerenje, sposobnost slušanja i srce puno gostoljubivosti“.

Papa Franjo o ovom vidiku Josipova očinstva *Otac u prihvaćanju* ovako poticajno piše: „Josip prihvaća Mariju ne tražeći prethodno ispunjavanje nikakvih uvjeta. Pouzdaje se u riječi anđela. «Plemenitošću svoga srca on je poznavanje i vršenje zakona podredio djelatnoj ljubavi; i danas, u ovom svijetu u kojem je psihološko, verbalno i fizičko nasilje nad ženom očito, Josip se prikazuje kao lik čovjeka punog poštovanja i tankoćutnosti koji se, premda ne raspolaže svim informacijama, stavlja u obranu Marijina dobrog glasa, dostojanstva i života. U njegovoj pak nejasnoći kako da postupi najbolje, Bog mu je pomogao izabrati time što je prosvijetlio njegovo prosuđivanje».

Toliko se puta u našem životu odvijaju događaji čije značenje ne razumijemo. Naša prva reakcija često je razočarenje i pobuna. Josip ostavlja po strani svoja razmišljanja kako bi dao prostora onome što se događa, i koliko god to u njegovim očima moglo izgledati

tajanstveno, on to prihvaća, preuzima na se odgovornost i miri se s tijekom vlastitog života. Ako se ne pomirimo s tijekom našega vlastitog života, nećemo moći učiniti sljedeći korak, jer ćemo uvijek ostati zatočenici naših očekivanjâ i razočaranjâ koja iz njih proizlaze.

Duhovni život koji nam Josip pokazuje nije život koji *objašnjava*, nego život koji *prihvaća*. Samo polazeći od tog prihvaćanja, od tog pomirenja, može se naslutiti mnogo dublji i smisleniji tijek života. Čini se kako odjekuju gorljive riječi Joba, koji na ženin poticaj da se pobuni protiv zla koje mu se događa, odgovara: «Kad od Boga primamo dobro, zar da onda i zlo ne primimo?» (Job 2, 10).

Josip nije čovjek koji se pasivno prepušta sudbini. On je hrabri i aktivni sudionik u događajima svog života. Prihvaćanje je način na koji se u našem životu očituje dar jakosti koji nam dolazi od Duha Svetoga. Samo nam Gospodin može dati snage da prihvatimo život takvim kakav je, da damo prostora i onoj proturječnoj, neočekivanoj, razočaravajućoj strani postojanja.

Isusov dolazak među nas je Očev dar, kako bi se svatko od nas pomirio s tijekom vlastitog života i onda kad ga do kraja ne razumije. Kao što je Bog rekao našem Svecu: «Josipe, sine Davidov, ne boj se» (Mt 1,20), čini se da to ponavlja i nama: "Ne bojte se!" Valja odložiti srdžbu i razočaranje te dati prostora, bez ikakvog svjetovnog prepuštanja sudbini, nego s jakošću punom nade, onome što nismo izabrali, a postoji.

Takvo nas prihvaćanje života uvodi u jedno skrovito značenje. Život svakoga pojedinog od nas čudesno može ponovno započeti, ako pronađemo hrabrosti da ga živimo onako kako nas upućuje Evanđelje. I nije važno ako se čini da je sve već krenulo u pogrešnom smjeru i da se neke stvari više ne mogu promijeniti. Bog može učiniti da među kamenjem nikne cvijeće. Ako nas naše srce zbog nečega prekorava, „on je veći od našega srca i znade sve" (1Iv 3, 20).

Tu se ponovno pojavljuje kršćanski realizam, koji ne odbacuje ništa od onoga što postoji. Stvarnost u svojoj otajstvenoj nesvodljivosti i složenosti je nositeljica smisla postojanja sa svojim svjetlima i svojim sjenama. To je ono što veli sveti Pavao kad kaže: «Znamo pak da Bog u svemu na dobro surađuje s onima koji ga ljube» (Rim 8,28). Sveti Augustin k tome dodaje: «također i ono što se naziva zlim (*etiam illud quod malum dicitur*)». U tom sveobuhvatnom gledanju vjera daje značenje svakom događaju radosnom ili žalosnom.

Daleko od nas, dakle, bila pomisao da vjerovati znači naći lagana utješna rješenja. Vjera kojoj nas je Krist poučio, naprotiv, jest ona koju vidimo u svetom Josipu, koji nije tražio prečace, nego se "otvorenih očiju" suočavao s onim što mu se događa, osobno preuzimajući odgovornost.

Josipovo nas prihvaćanje poziva da prihvatimo druge, bez isključivosti, onakvima kakvi jesu, pritom uvijek dajući prednost slabima, jer Bog izabire ono što je slabo (usp. 1Kor 1, 27), on je «*otac sirotâ i branitelj udovicâ*» (*Ps* 68, 6) i zapovijeda da ljubimo tuđinca. Rado zamišljam da su Josipovi stavovi Isusu bili poticaj za prispodobu o izgubljenom sinu i milosrdnom ocu (usp. Lk15, 11-32)".

Svetačka tradicija je duboko svjesna da mnoge životne situacije kroz koje prolazimo zahtijevaju naše povjerenje. Iako se u početku duhovnog života povjerenje u Boga može činiti lakim, nužno dolaze i razdoblja u životu u kojima će duša biti podvrgnuta kušnji. To se obično svodi na, hoće li duša vjerovati Bogu u određenoj situaciji i osloniti se na Njega ili ne? Sirah opminje: *„Sine, ako želiš služiti Gospodu, pripravi dušu svoju na kušnju. Učvrsti svoje srce i budi jak, i ne nagli kad napast dođe. Prioni uza nj i ne odmeći se"*(Sir 2,1).

U tim situacijama sveci su tražili pomoć i zagovor drugih svetaca. Sv. Terezija Benedikta od Križa (Edith Stein) se ovako utječe sv. Josipu: „Teško i mračno nebo nas tereti, zar je vječna noć, neće li nam svjetlo više sjati? Je li se Otac odzgor okrenuo od nas? Poput

noćne more nevolja srce stisnu, nema li Spasitelja u daljini, koji pomoć poznaje? Gle, zraka pobjednički probija oblake, prijateljski sjajna zvjezdica spušta pogled, poput oka očinskog dobrostivo i blago. Tad uzeh sve što nas straši, digoh visoko i polegoh u vjerne ruke: preuzmi sve to - sveti Josipe, brini!

Snažne oluje tutnje kroz zemlje, hrasti, što korijenje u srce zemlje spustiše, a krune ponosno k nebu uzdigoše, sad leže iščupani i slomljeni posvud' grozota pustoši. Ne trese li oluja i vjere čvrstoću? Lome li se njezini sveti stupovi? Ruka naša slaba je – tko će ih podržati? Skrušeno k tebi uzdižemo ruke: tebi jednakom Abrahamu, ocu vjere, jakom u dječjoj jednostavnosti, čudotvornom po poslušnosti i čistoći: štite Novog saveza svetoga hrama, budi nam sklonište - sveti Josipe, brini!

Kad u nepoznato lutati moramo i od kuće do kuće sklonište tražimo, tad viči pred nama, poput vjernog vođe, ti, najčišće Djevice suputniče, ti, djeteta Božjeg brižni oče. Betlehem i Nazaret, i Egipat sam, bit će nam domovi kad uz nas ostaneš. Gdje si ti, tamo je i Nebesa blagoslov. Poput djece pratimo korak tvoj, puni pouzdanja držimo tvoju ruku: ti nam budi dom: sveti Josipe, brini!"

Za osobno razmišljanje:Imam li povjerenja u Boga i Božju providnost?Prepuštam li se uistinu Božjem vodstvu i prihvaćanju po uzoru na sv. Josipa?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

13. Sv. Josip - Otac kreativne odvažnosti

Duhovni lik sv. Josipa je na divan način privlačio pozornost svetačke tradicije. Jedan od pokušaja takvog opisa je onaj koji nalazimo u *Objavama* sv. Brigite: „Sv. Josip je bio povučen i pažljiv u govoru. Iz njegovih usta nikada nije izišla ni jedna riječ koja ne bi bila dobra i sveta. Nikad se nije upuštao u nepotrebne razgovore ni u razgovor koji nije bio dobronamjeran. Krajnje strpljivo i ustrajno je podnosio umor. Živio je izuzetno siromašno. S najvećom krotkošću je podnosio uvrede. Bio je jak i nepokolebljiv pred neprijateljem. Bio je vjeran svjedok nebeskih čudesa".

Sv. Josip Morello naglašava još jednu karakteristiku duhovnog lika sv. Josipa: „Sv. Josip je uvijek bio staložen i pribran pa i u nedaćama. Trudimo se izgrađivati sebe prema tome uzvišenom primjeru i ostanimo mirni u svim životnim okolnostima".

Sv. Josip uz ovakav nutarnji život, kreposti i vanjsko vladanje je bio i krajnje odvažan u životu. Papa Franjo pod naslovom *Otac kreativne odvažnosti* ovako izleže ovu dimenziju Josipova očinstva:

„Ako je prva dionica svakog istinskog nutarnjeg ozdravljenja prihvatiti tijek vlastitog života, odnosno unutar samih sebe stvoriti prostor i za ono što u našem životu nismo izabrali, od koristi je međutim dodati drugu važnu značajku: kreativnu hrabrost. Ona izranja iznad svega onda kad se nailazi na poteškoće. Doista, pred nekom poteškoćom čovjek se može zaustaviti i napustiti bojno polje života, ili se pak može nečemu dosjetiti. Počesto su upravo poteškoće one što iz svakoga od nas izvlače rezerve za koje nismo ni mislili da ih imamo.

Mnogo puta, čitajući "evanđelja djetinjstva", dođe nam da se zapitamo zašto Bog nije intervenirao na izravni i jasni način. No, Bog intervenira preko događajâ i osobâ. Josip je čovjek preko kojega Bog vodi brigu za početke povijesti otkupljenja. On je pravo "čudo" kojim Bog spašava dijete Isusa i njegovu majku. Nebo intervenira pouzdajući se u kreativnu hrabrost toga čovjeka, koji stigavši u Betlehem i ne našavši stan gdje bi Marija mogla roditi,

pripravlja i prepravlja neku štalu da postane što bolje mjesto za prihvaćanje Sina Božjega koji dolazi na svijet (usp. Lk 2, 6-7). Pred prijetećom opasnošću Heroda koji je kanio ubiti dijete Isusa, Josip je u snu ponovno bio upozoren da ga obrani i noću organizira bijeg u Egipat (usp. Mt 2, 13-14).

Površnim čitanjem ovih izvještaja uvijek se stječe dojam da je svijet prepušten na milost i nemilost jakih i moćnih, no "radosna vijest" Evanđelja jest u pokazivanju kako unatoč bahatosti i nasilju zemaljskih vladara, Bog uvijek pronalazi načina da ostvari svoj naum spasenja. Pokatkad se čini da je i naš život prepušten hirovitosti moćnika, no Evanđelje nam kaže da Bog uvijek uspijeva spasiti ono što nam je važno, pod uvjetom da djelujemo onom istom kreativnom hrabrošću drvodjelje iz Nazareta, koji znade problem preobraziti u prigodu, imajući uvijek pouzdanja u Providnost.

Ako se u nekim slučajevima čini da nam Bog ne pomaže, to ne znači da nas je napustio, nego da se pouzdaje u nas, u ono što možemo planirati, izumiti, pronaći.

Riječ je o istoj kreativnoj hrabrosti koju su očitovali prijatelji uzetoga kad su ga kroz krov spustili pred Isusa (usp. Lk 5, 17-26). Poteškoća nije zaustavila odvažnost i upornost tih prijateljâ. Oni su bili uvjereni da je Isus mogao ozdraviti bolesnika i *«budući da zbog mnoštva nisu našli kuda bi ga unijeli, popnu se na krov te ga između crjepova s nosiljkom spuste u sredinu pred Isusa. Vidjevši njihovu vjeru reče on: Čovječe, otpušteni su ti grijesi»* (r. 19-20). Isus prepoznaje kreativnu vjeru kojom su mu ti ljudi nastojali donijeti svoga bolesnog prijatelja.

Evanđelje ne pruža informacije o vremenu koje su Marija, Josip i dijete Isus proboravili u Egiptu. Sigurno je, međutim, da su se morali prehraniti, pronaći neki smještaj i posao. U ovom slučaju nije potrebno mnogo mašte da zamislimo što se događalo kroz to vrijeme o kojem Evanđelje ništa ne govori. Sveta Obitelj se morala suočiti s konkretnim problemima kao i sve druge obitelji, kao i mnoga naša braća migranti koji i danas, prisiljeni nesrećama i glađu, dovode u opasnost svoj život. U tom smislu, vjerujem da je sveti Josip doista posebni zaštitnik svih onih koji moraju napustiti svoju zemlju zbog ratova, mržnje, progona i bijede.

Na koncu svakog događaja u kojem je Josip aktivno sudjelovao, Evanđelje bilježi da on ustaje, uzima sa sobom dijete Isusa i njegovu majku i čini ono što mu je Bog zapovjedio (usp. Mt 1, 24; 2,14.21). Uistinu, Isus i njegova majka Marija su najdragocjenije blago naše vjere.

U planu spasenja ne može se odijeliti Sin od Majke, od one koja «je napredovala na putu vjere i vjerno je sačuvala svoje sjedinjenje sa Sinom sve do križa».

Moramo se uvijek pitati štitimo li i branimo svim našim snagama Isusa i Mariju, koji su na otajstveni način povjereni našoj odgovornosti, našoj brizi i našoj zaštiti. Sin Svemogućega dolazi na svijet u stanju velike slabosti. Bio mu je potreban Josip kako bi mogao biti čuvan, branjen i sigurno rasti. Bog se pouzdaje u tog čovjeka, a to čini i Marija koja u Josipu nalazi ne samo onoga koji joj želi spasiti život, nego i onoga koji će se uvijek pobrinuti za nju i za dijete Isusa. U tom smislu sveti Josip ne može ne biti Zaštitnik Crkve, jer Crkva je produženje Tijela Kristova u povijesti, a u majčinstvu Crkve zrcali se Marijino majčinstvo. Josip, nastavljajući štititi Crkvu, nastavlja štititi *dijete Isusa i njegovu majku*, a i mi također ljubeći Crkvu nastavljamo ljubiti *dijete Isusa i njegovu majku*.

To Dijete je onaj koji će reći: *«Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!»* (Mt 25, 40). Na taj način svatko tko je u potrebi, svaki siromah, svaki patnik, svaki umirući, svaki tuđinac, svaki utamničenik, svaki bolesnik jest "Dijete" koje Josip nastavlja čuvati. To je razlog zašto se svetog Josipa zaziva kao zaštitnika bijednika, prognanika, ucviljenih, siromaha i umirućih. To je također razlog zašto Crkva ne može ne ljubiti iznad svega one koji su posljednji, jer je Isus njima dao prednost i s njima se poistovjetio. Od Josipa moramo naučiti istu takvu brigu i odgovornost: ljubiti dijete Isusa i

njegovu majku; ljubiti sakramente i djelatnu ljubav; ljubiti Crkvu i siromahe. Svaka od tih stvarnosti uvijek je *dijete Isus i njegova majka"*. (*Očevim srcem br. 5*)

Svetačka tradicija karakteristiku odvažnosti očinstva sv. Josipa vidi i pod jednim drugim vidikom, njegovoj brizi za naše duše kad mu se u molitvi s vjerom obraćamo. Sv. pater Pijo ovako piše: „Ljubavlju i velikodušnošću s kojom je sv. Josip čuvao Isusa, čuvat će i našu dušu. Slično kao što je odvažno branio Isusa od Heroda tako će odvažno braniti i vašu dušu od najžešćeg Heroda – od đavla. Svu brigu koju je sv. Josip imao za Isusa ima i za vas, i uvijek će vam pomagati svojom moćnom zaštitom. Oslobodit će vas progona zloga i ohologa Heroda i neće dopustiti da vam se srce odvoji od Isusa. S potpunim povjerenjem utecite se Josipu, ja se ne sjećam da sam išta od sv. Josipa zatražio, a da to nisam odmah i dobio".

Za osobno razmišljanje: Na koji način ja mogu čuvati dijete Isusa i njegovu Majku u svijetu danas?Imam li odvažnosti svjedočiti svoju vjeru? Koje je moje nutarnje iskustvo zagovora sv. Josipa kad sam se našao u teškoćama?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

14. Sv. Josip - Otac u sjeni

Često se sv. Josipa zove hraniteljem božanskog Spasitelja. On to zaista i jest, jer se najvećom skrbi brinuo za život i sve životne potrebe božanskog Spasitelja. On se brinuo za njegovu hranu i odijelo, čuvao ga od neprijatelja itd. Ali ova očinska briga i skrb nije dovoljna i ne iscrpljuje sav pravni odnos između Josipa i Isusa. Ta hraniteljska skrb ne označuje bitnost onoga očinstva koje je sv. Josip imao prema djetetu Isusu. Ona je samo posljedica i izvršavanje toga očinstva. Odnos između sv. Josipa i djeteta Isusa je bio neizmjerno dublji. Bila je relacija istinskog očinstva u Božjoj ljubavi i slobodi koja oslobađa za još veću ljubav.

A vidjeli smo da su Josip i Marija bili uistinu supruzi, ne na tjelesni nego na duhovni način, a isto su tako bili i roditelji. Kao što su oni uistinu bili muž i žena, tako su uistinu bili i roditelji po Duhu Svetom začetoga, utjelovljenoga i od Djevice Marije rođenoga Sina Božjega.

Papa Franjo o tome ovako piše: *„Otac u sjeni* - Poljski pisac Jan Dobraczyński, u svojoj knjizi *Sjena Oca*, u obliku romana ispripovjedio je život svetog Josipa. Sugestivnom slikom sjene definira lik Josipa, koji je u odnosu prema Isusu zemaljska sjena Nebeskog Oca: čuva ga, brani, nikad se ne odvaja od njega i stalno prati njegove korake. Mislimo na ono na što Mojsije podsjeća Izraelce: «Vidio si […] u pustinji, gdje te Gospodin, Bog tvoj, cijeloga puta nosio kao što čovjek nosi svoga sinčića» (Pnz 1, 31). Na taj je način Josip cijeloga života vršio svoje očinstvo.

Očevima se ne rađa, nego se postaje. I to se ne postaje samo zato što se donosi dijete na svijet, nego zato što se odgovorno preuzima briga za njega. Svaki puta kad netko preuzima odgovornost za život nekog drugog, on mu na neki način postaje otac.

U našem današnjem društvu čini se da su sinovi siročad bez očeva. I današnjoj Crkvi također su potrebni očevi. Uvijek je aktualna opomena koju je sveti Pavao uputio Korinćanima: «Jer da imate u Kristu i deset tisuća učitelja, ipak ne biste imali više otaca» (1 Kor 4, 15); i svaki bi svećenik ili biskup mogao kao Apostol dodati: «Tà u Kristu Isusu po evanđelju ja vas rodih» (*isto*). A Galaćanima veli: «Dječice moja, koju ponovno u trudovima rađam dok se Krist ne oblikuje u vama!» (4, 19).

Biti očevima znači uvoditi sina u iskustvo života, u stvarnost. Ne zadržavati, ne zatvoriti, ne posjedovati, nego ga osposobiti za izabiranje, slobodu, odlaske. Možda je zbog toga, uz naziv oca, predaja stavila i naziv "djevičanski". To nije tek afektivna oznaka, nego sinteza jednog stava koji izražava suprotnost posjedovanja. Čistoća i sloboda od posjedovanja u svim područjima života. Samo kad je neka ljubav čista, uistinu je ljubav. Ljubav koja želi posjedovati na koncu uvijek postaje opasna, zarobljava, guši, čini nesretnima. Bog sâm je ljubio čovjeka čistom ljubavlju, ostavljajući ga slobodnim da i pogriješi i pobuni se protiv njega. Logika ljubavi je uvijek logika slobode, a Josip je znao ljubiti na izvanredno slobodan način. Nikad sebe nije stavio u središte. Znao se decentralizirati, staviti u središte svoga života Mariju i Isusa.

Josipova radost nije u logici žrtve, nego sebedarja. U tom se čovjeku nikad ne primjećuje osjećaj nezadovoljstva, već jedino pouzdanje. U svojoj upornoj šutnji on nije razmatrao o pritužbama, nego uvijek o konkretnim gestama pouzdanja. Svijetu su potrebni očevi, on odbacuje gospodare, to jest odbacuje onoga koji posjedovanjem drugoga želi ispuniti vlastitu prazninu; odbacuje one koji brkaju autoritet s autoritarizmom, djelatnu ljubav s humanitarnim pomaganjem, silu s razaranjem. Svako se istinsko zvanje rađa iz sebedarja, koje označuje dozrelost žrtve. U svećeništvu i posvećenom životu, također se zahtijeva takva vrsta dozrelosti. Tamo gdje bračno, celibatsko ili djevičansko zvanje ne dospijeva do zrelosti sebedarja, zaustavljajući se samo na logici žrtve, ono se tada, umjesto da bude znak ljepote i radosti ljubavi, izlaže opasnosti da bude izraz nesreće, žalosti i nezadovoljstva.

Očinstvo koje se odriče napasti živjeti život sinova širom otvara prostore nepoznatom. Svaki sin uvijek sa sobom nosi otajstvo, nešto nepoznato što može biti objavljeno samo uz pomoć oca koji poštuje njegovu slobodu. Otac koji je svjestan da ispunjava vlastito odgojno djelovanje i potpuno živi svoje očinstvo samo kad se učini "beskorisnim", kad vidi da sin postaje samostalan i sam kroči stazama života, kad se stavlja u situaciju Josipa, koji je uvijek znao da ono Dijete nije njegovo, nego je samo povjereno njegovoj skrbi. U bîti to je ono na što misli Isus, kad kaže: «*Ni ocem ne zovite nikoga na zemlji jer jedan je Otac vaš – onaj na nebesima»* (Mt 23, 9).

Svaki puta kad se nađemo u stanju vršiti očinstvo, moramo uvijek imati na srcu da ono nije iskazivanje vlasništva, nego "znak" koji upućuje na uzvišenije očinstvo. U određenom smislu svi smo uvijek u Josipovom stanju: sjena jedinog Oca nebeskog, koji «daje da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima i da kiša pada pravednicima i nepravednicima» (Mt 5, 45); i sjena koja slijedi Sina. «Ustani, uzmi dijete i majku njegovu» (Mt 2, 13), kaže Bog svetom Josipu.

Cilj ovoga Apostolskog pisma je da poraste ljubav prema ovom velikom Svecu, da nas potakne da vapimo za njegov zagovor te da nasljedujemo njegove kreposti i njegov zanos. Naime, specifično poslanje svetaca nije samo da čine čudesa i posreduju milosti, nego i da nas zagovaraju pred Bogom, kako su to činili Abraham i Mojsije, i kako to čini Isus, «jedini posrednik» (1 Tim 2, 5), koji je kod Oca naš «zagovornik» (1 Iv 2, 1), «uvijek živ da se za nas zauzima» (Heb 7, 25; usp. Rim 8, 34).

Sveci pomažu svim vjernicima da «teže za svetošću i savršenošću u vlastitom staležu». Njihov život je konkretni dokaz da je moguće živjeti Evanđelje. Isus je rekao: «Učite se od mene jer sam krotka i ponizna srca» (Mt 11,29), a oni su sa svoje strane primjeri života za nasljedovanje. Sveti Pavao je izričito poticao: «Nasljedovatelji moji budite!» (1 Kor 4, 16). Sveti Josip to govori svojom elokventnom šutnjom.

Pred primjerom tolikih svetaca i svetica, sveti Augustin se pitao: «Zar ti nećeš moći što su mogli ti i te?» I tako je dospio do konačnog obraćenja kličući: «Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova! Ne preostaje drugo nego moliti od sv. Josipa milost svih milosti: naše obraćenje» (*Očevim srcem br. 7*).

Za osobno razmišljanje:U kojoj mjeri sam svoj život učinio sebedarjem poput sv. Josipa ili sam se možda zaustavio na logici žrtve? Preuzimam li odgovornost za živote onih koji su mi povjereni?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

15. Marijina ljubav prema sv. Josipu

Učiteljstvo Crkve i svetačka tradicija govore o raznim vidicima Marijine ljubavi. Prva i najveća ljubav njenoga Srca je Bog i njen sin Isus. Svetačka tradicija piše i o posebnoj Marijinoj ljubavi prema sv. Josipu koja je prva i veća od bilo koje druge njene ljubavi, izuzevši ljubav prema Bogu i Isusu.[10]

Sv. Ivan Eudes: „Poslije Isusa i Boga, sv. Josip je bio prvi predmet ljubavi svoje presvete zaručnice i poslije Boga imao je prvo mjesto u njenom srcu, jer budući da je Ona bila sva Josipova, kao zaručnica zaručnikova, Marija je srce bila darovala Josipu".

Na žalost na hrvatskom jeziku ne možemo pronaći puno tekstova koji govore o ovoj temi koja još više osvjetljava život svete Obitelji ali i duhovni lik sv. Josipa, o kojem želimo govoriti. Bl. Bartol Longo ovako piše: „Ah kakvu su čistu ljubav djevičanski supružnici Marija i Josip gajili jedno prema drugome. Puno više nego li Adam i Eva na početku dok su bili u nevinosti. Josip i Marija su bili Isusova radost, ushićenje anđela u skromnom domu u Nazaretu. Nazaret je bio sličan raju iz prvih dana stvaranja, sve je bilo sveto, nevino i divno".

Bl. Gabrijel Alegra dodaje: „Gospa nam je u naše vrijeme pomogla bolje shvatiti i uzljubiti njenoga dragog i čednoga muža sv. Josipa. Rekla nam je za otajstvo koje ga okružuje i njegovu veličinu. Upoznala nas je sa svojom ljubavlju prema sv. Josipu, tom najdražem svecu koji je godinama u naručju držao Isusa, Riječ Božju koja je tijelom postala".

Sv. Klaudio de la Colombiere je možda napisao najljepši tekst svetačke tradicije o uzajamnoj ljubavi i svetosti sv. Josipa i Marije:

„Ne umišljam da ću vam predočiti sve duhovne napretke koje je sv. Josip učinio u svetosti tijekom 30 godina života sa najsvetijom od svih zaručnica, nego mi izgleda prikladnim za pomoći vam pojmiti velike koristi koje je on imao zbog svetog druženja s Marijom, razmišljati o Marijinom primjeru, njenoj gorljivosti za Boga te vlasti i ugledu koje je imala kod Boga i kakve je to neprestane učinke imalo u posvećenju njenog zaručnika.

Predugo bi bilo govoriti o snazi dobrog primjera, ili o krepostima skrovitih duša te kako utječu na ponašanje onih koji se druže sa svetim osobama. Sigurno da čovjek ne može samo sat vremena biti sa svetom osobom a da se na neki način ne mijenja i osjeti osvježen mirisom njene velike pobožnosti. Sv. Ivan Krizostom kaže, da u njegovo vrijeme, čovjek koji je bilo samo jedan dan sa svetima koji su živjeli u pustinji, pa ako ga je na to poticala i radoznalost, odmah bi supruga i drugi iz obitelji po njegovu povratku primijetili da je bio u pustinji i razgovarao sa svecima.

Ako stvari tako stoje, koliko je koristi imao sv. Josip koji je tolike godine stalno razgovarao i živio sa Presvetom Djevicom. Sama prisutnost tako skromne, ponizne i svete osobe kao što je bila Marija, samo promatranje tako savršenog i uzvišenog uzora nije moglo, a da ne potakne Josipa na veliku ljubav prema svim krepostima i gorljivu želju da ih sve zadobije. Zamislite samo, ako vam je moguće, koliko je velikih primjera Marijinih

[10] Ova i iduće 4 meditacije na neki način žele sažeti bit redovitog i skrovitog života svete Obitelji s naglaskom Josipove uloge u tome.

svjedočanstava vidio sv. Josip i koje su učinke u njegovoj duši imali ti jedinstveni primjeri. Ne sumnjam da je i sama Marijina šutnja uvelike odgajala, da je bilo dosta promatrati je i biti zapaljen Božjom ljubavi te potaknut odbacivati sve stvari izvan njega; a kakvi su tek bili razgovori duše u kojoj boravi Duh Sveti, u koju je Bog stavio puninu milosti i koja je u ljubavi nadilazila sve serafine skupa? Koja li je gorljiva ljubav izlazila iz njenih usta svaki puta kada ih je otvarala iskazujući osjećaje svoga srca? Sama pomisao o skrivenim razgovorima Marije i Josipa o otajstvima koja su se događala pred njima, i o milostima koje su svakodnevno primali, potiče na sabranost i gorljivost. A tko bi mogao ikada zamisliti koje su plodove ti razgovori u kojima je Marija htjela priopćiti svoja divna svjetla, činili kod Josipa?

Sveci odišu svetošću i bez vlastite nakane; dobro se tako širi bez da se na to misli, tako da je Josip napredovao živeći skupa s Marijom i bez da je ona kanila učiniti ga još savršenijim. Sigurno je Marijina gorljivost nadilazila onu svih apostola i da je bilo prikladno njenoj osobi ostavila bi sve i prošla cijelim svijetom želeći ga obratiti. Ona je cijeli svoj život živjela u toj gorljivosti i trudila se oko posvećivanja svoga muža. Slijed ljubavi zahtijeva od nje da od ljudi Josip bude na prvom mjestu i za vrijeme cijelog njihova suživota je tako i bilo. Veliki plamen Srca Marijina sposoban zapaliti cijelu zemlju toliko godina nije grijao i žario osim Josipovo srce. Pa zar mislite da je Marija ikada taj plamen Božje ljubavi beskorisno širila?

Ako je Marija zbog ljubavi smatrala da je Josipovo srce dio njenoga, kolika je bila njena briga i gorljivost u nastojanju da ga svega zapali Božjom ljubavi? Ne sumnjam da je Ona htjela uliti Josipu svu Božju ljubav koju je Ona imala i da je to činila svom gorljivošću stvorenja koje je najviše ljubilo Boga.

Sa svime time nemojte smatrati da je u svojoj gorljivosti ikada zaboravila svoje stanje, da nije ispunjala svoje obaveze prema onome koga je smatrala svojim glavarom. Iako je zajedništvo među njima davalo slobodu Mariji, iako je Josip dobro poznavao i poštivao njene zasluge i imao sve poštovanje prema Majci Božjoj ona sigurno nikada nije iskorištavala svoje prednosti niti je nastupala bilo glasom bilo ponašanjem kao učiteljica da bi Josipa učinila dionikom velikih duhovnih spoznaja koje je imala. Njena velika gorljivost je bila popraćena jednostavnošću i skromnošću te je bila još učinkovitija.

Ona je poučavala pitajući, poticala čineći, uvjeravala pokazujući da je uvjerena što je bilo sasvim dovoljno za pripravnu dušu sv. Josipa. Bilo je to dosta za čovjeka koji je težio savršenstvu i nastojao samo oko rasta u krepostima, koji je promatrao Marijina djela i sabirao sve njene riječi, kako bi o njima stalno razmišljao, koji je sve činio da otkrije ta blaga koja je ona gorljivo željela podijeliti sa svojim zaručnikom.

Sredstvo koje je Marija redovito koristila za postići taj cilj je bio autoritet koji je imala kod Boga i svoje moćne molitve. Ne želim vam danas govoriti koliko je moćan Marijin zagovor kod Sina. Cijeli svijet zna da joj Isus ne može odbiti milost koju Ona traži, i ne vjerujem da postoji tako nesretan katolik koji nije iskusio učinkovitost njenog zagovora.

Dosta je kazati da je Marija kao žena bila dužna često moliti za svoga muža, i iskrena ljubav koju je imala prema njemu ju je poticala na još ustrajniju, češću i gorljiviju molitvu, a kada ne bi bilo svih ovih razloga morala bi iz zahvalnosti činiti sve što je smatrala da može pridonijeti još većoj svetosti sv. Josipa i uzdizati ga koliko joj je bilo više moguće k Nebu, jer na kraju krajeva Josip joj je spasio čast i dobar glas, spasio je život njenom sinu, pratio ju je na svim njenim putovanjima, pomagao joj je u svim naporima, sve što je mogao uvijek je činio za nju bez da je za uzvrat tražio od nje nadoknadu u bilo čemu.

Zar vjerujete, da Presveta Djevica koja je imala sve kreposti u najvišem stupnju, nije u srcu bila i jako zahvalna, da se ustručavala u svom autoritetu pred Bogom i nije upućivala gorljive molitve za svog muža kada već nije mogla na drugi način uzvratiti svome zaručniku?

Koje li je sve milosti Ona molila za njega, a da ih Isus ne bi udijelio čovjeku kojemu je i sam bio toliko sklon, a usuđujem se reći, na neki način i dužan činiti dobro?

I na kraju želim još primijetiti kako je ovo lijepi primjer i uzor za one koji žive u braku. Znam da neće nikada postojati udata žena koja bi se mogla usporediti s Marijom, i da svi muževi nisu sveti kao sv. Josip, ali to ne sprječava da nesavršeni i poročni muž i žena ne bi mogli postati svetima u braku, i da im njihove slabosti na određeni način ne mogu i koristiti i postati prilika za posvećenje.

Ako ste oženjeni sa ženom koja ima svojih slabosti trebate joj pomoći da se oslobodi tih stvari ili ih morate podnositi. Pomažući joj da se oslobodi poroka postat će bolja, strpljivo podnoseći njene slabosti postat ćete bolji vi sami. A ja kažem, podnoseći njene slabosti činite dva dobra istovremeno, postajete bolji vi i postaje bolja osoba s kojom ste vezani. Tko bi mogao izreći koliko snage na srce supružnika ima strpljenje, postojanost, dobrohotnost drugoga pa kad bi drugi bio i najtvrđi i najosorniji, tko bi mogao reći koliko molitva ponizna i blaga supružnika može isprositi kod Boga koji je Gospodar svih srdaca?“

Za osobno razmišljanje: Kakvo društvo osoba u svom životu ja izabirem? Jesam li svjestan utjecaja koji ostavljam na druge i drugi na mene? Što trebam popraviti i na koji način?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

16. Sv. Josip glava svete Obitelji

Bog je htio da Isus uđe u svijet nas ljudi kao član jedne obitelji tako da bude smatran i viđen od svih kao „*Josipov sin“* (Lk 3,23) i „*Marijin sin“* (Mk 6,3). A Marija kad je našla Isusa u hramu reče: „*Otac tvoj i ja sa žalošću smo te tražili*“ (Lk 2,48). Isus se nije htio odreći časti obiteljskog života i prihvatio je sve uvjete koji taj život sobom nosi. Vratio se s Josipom i Marijom u Nazaret *„i bio im je poslušan*“ (Lk 2,21).

Sv. Ivan Pavao II. skupa s cijelom svetačkom tradicijom govori o ljubavi, o povezanosti koja je resila svetu Obitelj: „Ta spona ljubavi tvorila je srž života svete obitelji“. (*Otkupiteljev čuvar br. 21*).

Isto tako Josip je po poslušnosti prihvatio ulogu koju je Bog za njega odredio u svetoj obitelji. Isti sveti papa nastavlja: „Josip je od samoga početka prihvatio poslušnošću vjere svoje ljudsko očinstvo prema Isusu. I tako slijedeći svjetlo Duha Svetoga koji se po vjeri daruje čovjeku, zasigurno je sve dublje upoznavao neizreciv dar tog svoga ljudskog očinstva“ (*Otkupiteljev čuvar br. 21).*

Duhovno i pravno očinstvo sv. Josipa čini se dakle kao neko dioništvo u božanskom očinstvu Boga Oca. Sv. Josip na izričitu zapovijed nebeskog Oca ispunja svoje očinske dužnosti i prava prema djetetu Isusu. Sv. Ljudevit Montfortski to izričito kaže za sv. Josipa: „Otac vječni te molio da na zemlji hraniš njegovoga Sina, da budeš njegov zamjenik“.

Ta k Josipu opetovano dolazi anđeo da mu saopći volju nebeskog Oca. Stoga nam se sv. Josip ukazuje kao vremeniti, vidljivi zamjenik nebeskog Oca, pod čijim vodstvom i zaštitom on izvršuje svoje očinske dužnosti i prava. Takvim su ga smatrali i božansko djetešce Isus i njegova prečista Majka te su stoga mogli spremno slijediti i slušati sve njegove naputke i želje. Očinski autoritet sv. Josipa odražava stoga na osobiti način beskonačni autoritet nebeskog Oca, on je, iako slabi, ali ipak čudesni njegov odraz. A u svetoj Obitelji vidimo potpuno ostvarenu uzajamnu suradnju svih članova i savršen odgovor na Božju volju i plan spasenja.

Svetačka tradicija rado naglašava autoritet sv. Josipa u svetoj Obitelji koji je izraz prave očinske ljubavi. Sv. Alfonz Liguori tako piše: „Slavni sv. Josipe sretan sam što te Bog smatrao dostojnim tog visokog položaja, po kome si kao Isusov otac vidio kako se Onaj čije zapovijedi poštuje nebo i zemlja podvrgava tvome autoritetu“.

Sv. Petar Julijan Eymard uči: „Sv. Josip je čovjek kojega utjelovljeni Sin Božji služi, sluša i pred kime kleči kako bi dobio očinski blagoslov. A Isus i Marija nisu se samo pokoravali Josipovoj volji, jer je on bio glava svete Obitelji, nego su mu s ljubavlju predali svoje srce“.

Snagom dakle djevičanske ženidbe s Marijom i očinstva prema djetetu Isusu bio je sv. Josip glava sv. Obitelji. A to se u biti svodi na služenje u ljubavi koja je vladala u Svetoj Obitelji. Sveci su željeli kušati barem nešto od ove ljubavi koja je kraljevala u svetoj Obitelj. Tako bl. Bartol Longo kliče: „Sv. Josipe predragi oče, želim te ljubiti ljubavlju kakvu je Marija osjećala prema tebi“.

Time što je sv. Josip glava sv. Obitelji, bio je na neki način posebno povezan s nebeskim Ocem. Bl. Jakov Alberione reče: „U svetoj Obitelji Josip je predstavljao nebeskoga Oca“. Josip je ponajprije kao glava svete Obitelji, na poseban način i više nego ikoji drugi stvor, zastupnik i odraz očinstva nebeskog Oca. Pravi otac, otac djeteta Isusa u najpotpunijem smislu riječi, jest nebeski Otac, prva osoba Presvetog Trojstva. Bog Otac je također naravni otac djeteta Isusa, jer ga je on od vijeka svojom božanskom naravi rodio i još ga rađa, i jer se Isus utjelovio po Duhu Svetome te nema nijednog čovjeka za naravnog oca u ljudskoj naravi.

Nebeski Otac ljubi svoga Božanskog Sina beskonačnom ljubavlju, jer je on beskonačno savršena njegova slika. Zato ga on i zove u Svetom pismu svojim ljubljenim sinom, koji mu je po volji (usp. Lk 3,22). Budući pak, da je nebeski Otac izabrao sv. Josipa zemaljskim zamjenikom, ljudskim ocem svoga ljubljenog Sina, posve je razumljivo da mu je Bog u srce ulio i odgovarajuću ljubav, kao što je slično to učinio i Djevici Mariji koju je, učinivši je majkom svoga jedinorođenog i ljubljenog Sina, uresio takvom ljubavlju kakvu si mi ne možemo ni zamisliti.

Sv. Josip imao je dakle ljubav prema božanskom djetešcu Isusu kao da mu je bio naravni otac; ljubav kakvu najbolji naravni očevi gaje prema svome jedincu, samo dakako u neprispodobivo višem i savršenijem stupnju. Sveti oci uvelike uzvisuju ovu mudrost i ljubav sv. Josipa. Bl. Vilijam Chaminade reče: „Kakva li je mudrost bila potrebna sv. Josipu za odgoj Boga koji je postao dijete i koji je njega slušao trideset godina“.

Sv. Bernardin Sijenski kliče: „Josip je imao prema Kristu pregorljivu ljubav. O kolikom je slatkoćom slušao maloga Isusa dok je tepao i njega ocem nazivao. Ljubav, koja preobražava, vukla ga je prema njemu kao preslatkom sinu, kojeg mu je po Duhu Svetom dala Djevica“.

Sličnim riječima o sv. Josipu govori sv. Izidor: »O koliko je puta Josip govorio Isusu, kada je on već progovorio i pokazivao da shvaća: »Što tražiš od mene, sine moj; besmrtni Bože, daj mi znak i naloge i zapovijedi, jer onaj kojemu zapovijedaš da se smatra tvojim ocem, raduje se i ponosi da je sluga tvoj. Tko da te ne ljubi, najljepši, najmudriji, najjači, najmoćniji, najljupkiji? Ti si naime pravi Bog. Ti Očeva mudrost, ti sjaj slave, ti spasenje roda ljudskoga. Ja ti se klanjam, sine moj, ja te ljubim i čeznem da budem od tebe ljubljen».

A poznati duhovni autor biskup Bossuet ovako objašnjava ovu očinsku ljubav sv. Josipa: »Josip dijeli s Marijom sve brige i bdijenje i nemire s kojima ona odgaja božansko dijete. On gaji za Isusa ovu naravnu privrženost, sve ove nježne osjećaje, sva slatka ganuća očinskog srca. Ali, tako bi mogao čovjek reći, odakle ima on ovo očinsko srce ako mu ga nije

dala narav? Zar s ovim naravnim osjećajima možemo po volji slobodno raspolagati? I može li umijeće nadoknaditi ono što inače narav upisuje u srca? Ako sv. Josip nije tjelesni otac, kako može imati očinsku ljubav. Ali moramo uvidjeti da je ovdje posrijedi Božja pomoć. Djelovanje je ove svemoći da Josip prema djetetu Isusu ima roditeljsko srce, pa i ako mu narav ne daje, Bog mu daje svojom rukom, jer Sveto pismo kaže o njemu da on srca ljudi vodi i okreće kako on hoće.

Ova svemoćna ruka dala je sv. Josipu očinsko srce prema Isusu, a Isusu djetinje srce prema Josipu. Stoga Isus sluša, a Josip se ne plaši da mu daje zapovijedi. A odakle mu ta smjelost da daje naloge svome Stvoritelju? Ona dolazi odatle što je Nebeski Otac Isusa Krista, koji ga je od vijeka rodio, nakon što je sv. Josipa odabrao da njegovom jedinome utjelovljenom Sinu u ovoj vremenitosti služi kao otac, dao da se u njedra sv. Josipa izlije zraka ili iskra one beskonačne ljubavi koju On sam ima za svoga Sina. I to je preokrenulo srce Josipovo, to mu je dalo očinsku ljubav u tolikoj mjeri da pravedni Josip, koji sada u sebi nalazi Božje očinsko srce, u isti čas osjeća da mu Bog nalaže da se i posluži ovim očinskim autoritetom te se tako dogodilo da se je on usudio i zapovijedi davati onomu koji ga je kao oca priznao«.

O toj prevelikoj ljubavi sv. Josipa prema božanskom djetetu Isusu ovako govori Fridrik Faber: »Iz svoje duboke, mirne duše izlio je Josip pravi ocean ljubavi prema djetetu Isusu, najnježnije i najponiznije ljubavi, ljubavi koja je strepila pred tim da bude slična ljubavi vječnoga Oca, a ipak bila tako smjela da bude njoj najsličnija što je moguće, poput Marijine ljubavi. Nijedan anđeo nije Isusa mogao tako ljubiti kao Josip, jer je on jedini postao dionik očinstva nebeskog Oca. To je bila ljubav koja je veličinom i nježnošću nadvisila ujedinjenu ljubav sviju otaca koji su ikada ljubili, ljubav tako čudesna, tako nemjerljiva, tako mnogostruka, da mi o njoj možemo reći da na njegovoj ljubavi imaju udjela svi očevi, a ipak je ne iscrpljuju«.

Dakako da je prema ovoj očinskoj ljubavi sv. Josipa bila u omjeru i ljubav djeteta Isusa prema Josipu. Ta je ljubav, kaže Faber, bila tolika da bi, podijeljena na sve očeve svijeta, njih učinila sretnijima nego li bi si oni mogli i zamisliti. Ovoj uzajamnoj ljubavi pridružila se još i uzajamna ljubav Isusa i Marije te Marije i Josipa. I ova trostruka međusobna, najuže prepletena ljubav, bila je jedinstvo svete Obitelji na zemlji, koja se zgodno i lijepo naziva zemaljsko Trojstvo, jer je divni i čudesni odraz nebeskog Trojstva.

Za osobno razmišljanje: Koju osobu svete Obitelji doživljavam da želim i trebam više nasljedovati? U čemu i na koji način bih to mogao učiniti? Jesam li svjestan duhovne jakosti i kreposti osoba svete Obitelji – zemaljskoga Trojstva?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

17. Josipova svetost

Svetost je teologalna kategorija, to jest povezana je s našim odnosom s Bogom, sjedinjenjem i preobraženjem duše u Bogu i po Bogu. Kada svetačka tradicija govori o pozivu na svetost, ne ostaje neodređena nego ukazuje i na samu njenu bit; nutarnju preobrazbu čovjeka. Sv. Ljudevit Montfortski to tako jasno i poticajno izražava:

„Dušo, živa sliko Božja, otkupljena dragocjenom krvlju Isusa Krista, Gospodin tvoj želi da u ovom životu postaneš sveta kao on, a u drugom slavna kao on! Posve je sigurno da je tvoj poziv postići svetost Božju. Tome moraju smjerati sve tvoje misli, sve tvoje riječi, svi

tvoji čini, sve tvoje pokore i sva tvoja nastojanja u životu; inače se protiviš Bogu, jer ne činiš ono za što te je stvorio i radi čega te uzdržava. Oh, divnoga li djela! Prah se pretvara u svjetlo, blato u čistoću, grijeh u svetost, stvor u Stvoritelja i čovjek u Boga! Oh, divnoga li djela! – ponavljam, ali to je djelo tako teško u samome sebi i nemoguće samoj naravi. Jedini ga Bog može proizvesti svojom milošću, i to milošću obilnom, izvanrednom. Stvaranje čitavog svemira nije tako veliko remek-djelo kao to".

U katoličkoj teološkoj i svetačkoj tradiciji oslanjajući se na novozavjetnu terminologiju o svetosti se govori koristeći se terminologiom umiranja starog i rađanja novoga čovjeka: *„Jer svukli ste staroga čovjeka s njegovim djelima, a obukli novoga koji se obnavlja prema slici svoga Stvoritelja"* (Kol 3, 9-10).

O ovoj stvarnosti se govori i u imperativu kao stvarnosti koja je pred nama i koju treba ostvariti u našem životu vjernika: *„Odložite staroga čovjeka koji u varavim požudama propada! Promijenili ste svoj prijašnji život i obnovite svoj duh i svoju pamet. Obucite se u novoga čovjeka koji je stvoren na sliku Božju u istinitoj pravednosti i svetosti"* (Ef, 4, 22-24).

Papa Pijo XI. ukazuje na veličinu poslanja koje je sv. Josip dobio od Boga, biti čuvar Marijine čistoće, brinuti o utjelovljenom Sinu Božjemu, i o otajstvu otkupljenja te tvrdi da se mora govoriti o „posebnoj i apsolutno neusporedivoj svetosti sv. Josipa, jer nijednoj drugoj duši, nijednom drugom svecu nije povjereno takvo poslanje, te između Josipa i Boga ne vidimo, niti možemo vidjeti nikoga osim Presvete Marije i poslanja njenog Bogomajčinstva." (*Govor 21.4.1926.*)

Isti papa nastavlja: „Josip je bio povlašteni čovjek od Boga, snagom milosti i svih potrebnih darova učinjen dostojnim tolikog povjerenja. Radilo se o velikoj Božjoj darežljivosti; radi se o slučaju kada je Bog htio razmjerno velikim stvarima udijeliti velike milosti" (*Govor 19.3. 1935.*).

Jako je zanimljiv jedan naglasak koji o ovome donosi papa sv. Pavao VI. Naime, Isus je prije svoga javnoga života dugo živio s Josipom i Marijom, a papa tvrdi da je ovo dugo zajedništvo suživota ostavilo duboki trag na Isusov život, ali i na Isusov budući nauk. Pavao VI. tako kaže: „Sv. Josip je idealni lik Isusova Evanđelja koji će On naviještati kao životni program otkupljenja čovječanstva, kada napusti malu radionicu u Nazaretu i kada započne svoje poslanje proroka i učitelja". (*Govor 19.3.1969.*).

To znači da sv. Josip, a mi dodajemo i Gospa, su slika „*novog čovjeka*" kako ga Isus zamišlja i kojega Isus želi oblikovati u vjernicima, slika koja odgovara primjeru i uzoru Josipa i Gospe, koje je Isus dugi niz godina imao pred očima. Dugotrajna prisutnost Josipa „pravednika" i Gospe, u Isusovom životu nije mogla, a da pozitivno ne utječe na maloga Isusa koji je svojim očima gledao živuću sliku i ideal čovjeka koji živi „po Božju".

Crkveno učiteljstvo i svetačka tradicija u naslovu „pravednik" (Mt1,19) koji Evanđelje pripisuje sv. Josipu opravdano pronalazi temelje govora o Josipovoj svetosti koja se, kako to teologija i Crkvena tradicija uči, sastoji u potpunom suobličenju naše volje volji Božjoj. Sv. Maksim Torinski to ovako izriče: „Želite znati zašto Josipa zovu pravednikom? Zato što je sve kreposti posjedovao savršeno".

A papa Pavao V. ovako reče: „Evanđelje opisuje sv. Josipa kao pravednika. Nema veće kreposti ni uzvišenije zasluge od te koju bi se moglo pripisati nekom čovjeku". (*Govor 19. 3. 1969.)*

Sv. Josemarija Escriva ovako tumači ovu stvar: „Sv. Josip je bio običan čovjek na koga se Bog oslonio za vršenje velikih dijela. Činio je upravo ono što je Bog htio i želio da čini, u svim pojedinim događajima iz svoga života. Sveto pismo zato i slavi sv. Josipa kao „pravednika". Na hebrejskom jeziku pravednik je onaj koji je dobri i vjerni sluga Božji, koji u

svemu ispunja volju Božju, ili tko je častan i darežljiv prema bližnjemu. Pravedan je dakle čovjek koji ljubi Boga i to dokazuje tako što vrši i poštuje Božje zapovijedi i cijeli život služi ljudima“.

Papa Benedikt XVI. vidi utjecaj sv. Josipa na Isusa i ono što će on kao ideal naviještati i tražiti od svojih učenika: „Ne pretjerujemo ako pomislimo da je upravo od „oca Josipa“ Isus preuzeo - na ljudskoj razini – onu čvrstu nutrinu koja je pretpostavka autentične pravednosti, „veće pravednosti“ kojoj će on jednoga dana poučavati svoje učenike“. (usp. Mt 5,20)

Katolička tradicija naglašava da je Josipova svetost u skladu s njegovim pozivom i poslanjem. Za Gospu je sv. Toma Akvinski rekao: »Po udijeljenoj joj milosti zaslužila je onaj stupanj čistoće i svetosti da je prikladno mogla biti majka Božja«. To se može na sličan način primijeniti i na sv. Josipa: »Po milosti koja mu je dana, zaslužio je onaj stupanj čistoće i svetosti, da je na doličan način mogao biti djevičanski muž Presvete Djevice i Kristov otac.«

Sv. Klaudio de la Colombiere ukazuje na veliki stupanj postignute svetosti sv. Josipa i prije zaruka sa Gospom. „Na kraju, nema stvari koja me više potiče vjerovati da je sv. Josip dosegao veliku svetost još prije zaruka kao iskušano duhovno stanje u kome se našao kad je počeo živjeti sa svojom zaručnicom. Marija je bila učinila zavjet djevičanstva, a trebalo je da ima muža bilo zato da otajstvo utjelovljenja ostane skrovitim, bilo za izbjegavanje skandala koje su mogli izazivati znakovi trudnoće. Sabrali su se svi iz plemena Davidova i izbor je pao na Josipa. On će oženiti tu Djevicu. Čim je završio svečani obred Marija kaže zaručniku o svom zavjetu djevičanstva i o želji da ga opslužuje. Josip se ne žali, ne povlači se, naprotiv odobrava njenu lijepu odluku, hvali njenu hrabrost i odlučnost i pristaje živjeti s njom u svoj čistoći koju Ona želi te se osjeća ohrabrenim i čini mu se da ima dovoljno jakosti za održati riječ.

Predragi, ne treba vam naglašavati svu veličinu ovog čina. Ne treba ni naglašavati da djevičanstvo još nije bilo nimalo na cijeni, te da skoro nije ni bilo primjera djevičanstva. To čudo djevičanstva je još veće jer u to vrijeme se smatralo gotovo nemogućim obdržavati ga“.

Sv. Josip uzima Mariju za ženu, a papa Ivan Pavao II. ovako nastavlja ukazujući na spremnost Josipove volje: „On je uzima k sebi u svem otajstvu majčinstva, uzima je zajedno sa Sinom koji će doći na svijet po Duhu Svetome. Pokazao je na takav način raspoloživost volje sličnu onoj koju je pokazala Marija, za ono što je Bog od nje tražio po svome glasniku“ (*Otkupiteljev čuvar br. 3*).

Život svete Obitelji je škola svetosti. To jednodušno uče sveci i učiteljstvo Crkve. Živjeti s Isusom i Marijom, nenadmašni je ideal. A kada to primjenjujemo na duhovni rast i svetost sv. Josipa koji je bio spreman učiniti sve što ga je vodilo putem veće ljubavi i služenja Bogu onda nailazimo na ove tekstove:

Sv. Ljudevit Marija Grignion Montfortski: „Ako su tri Marijine riječi mogle svojom snagom posvetiti sv. Ivana zajedno s njegovom majkom Elizabetom, što sve nisu u tebi izazvali oni sveti i slatki razgovori u tvom domu. Isusova te riječ oduševljavala, njegova nazočnost ispunjavala milošću i svjetlom. Kolika li je bila tvoja poniznost. Ona te potakla da čuvaš tajnu u tišini, da staneš zadnji u red, da živiš kao siromašni drvodjelja, da izgledaš kao siromašan i neuk čovjek, bez posebnih sposobnosti, bez nadarenosti, bez posebnog izgleda i razboritosti“.

Slično ističe ugledni teolog Suarez: »Razumljivo je, da je iza Kristova rođenja porast svetosti sv. Josipa mnogo veći ponajprije zato, što je, budući da je dobro poznavao Krista, kroz čestu komunikaciju s njime i trajnu njegovu prisutnost, bio pobuđivan na česte i gorljive čine ljubavi; nadalje zato, jer su ga na osobit način poticale Kristove riječi i primjeri. Ne smije se sumnjati, da je Josip kroz sve to vrijeme bio od Krista potican i pomagan«.

A sa svoje strane sveci uče da je sv. Josip samo želio činiti ono što Bog želi od njega. Sv. Maravillas od Isusa: „*Poljski cvijet* je bio naš otac sv. Josip. Živio je samo za Boga, zaboravljen i nepoznat ljudima. Želio je samo Kristovu ljubav, a jedina sreća za njega bila je ispunjavanje Božje volje."

Sv. Franjo Saleški: „Biti pravedan znači biti savršeno sjedinjen s voljom Božjom i uvijek biti u skladu s njom u svim događajima, bilo povoljnim bilo nepovoljnim. Da, sv. Josip je bio takav u to nitko ne može sumnjati".

A sv. Brigita Švedska život sv. Josipa sažima u žudnju za Nebom: „Sv. Josip je tako savršeno umro svijetu i tijelu da nije želio ništa osim Neba".

Za osobno razmišljanje: Srce sv. Josipa je žudilo za nebom, a za čim čezne moje srce? Imam li hrabrosti učiniti sve što bi me vodilo putem veće ljubavi i služenja Bogu?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

18. Sv. Josip učitelj nutarnjeg života

Nutarnji život je život s Bogom u svojoj nutrini (usp. Lk 23,11), pristajanje uz Boga u srcu i cijelim svojim životom. Sastoji se u tome da duša postane svjesna Božjeg djelovanja u njoj samoj te da vjerno odgovara na Božje poticaje. To podrazumijeva uvjerenje i svijest da je Bog u nama te vjernik promatra svoje srce i svoju nutrinu kao Božje svetište gdje On boravi.

Posljedica toga je trajni napor duše da misli, govori i čini svoja djela u Božjoj prisutnosti i uz pomoć Božje milosti. Duša koja živi nutarnji život često se prisjeća da Bog želi živjeti u njoj, činiti svoja djela po njoj, preobraziti njenu nutrinu u novost Božjeg života.

Isus je bio prvi kome je sv. Josip bio učitelj, i to učitelj života, rada i molitve. Papa Benedikt XVI. tako poticajno piše: „Sv. Josip je ispunio svaki vidik svoje očinske uloge. Sigurno je zajedno s Marijom Isusa učio moliti. Na poseban način sigurno je vodio Isusa u sinagogu na obred Sabata, kao i u Jeruzalem na velike svetkovine izraelskog naroda. U skladu sa židovskom tradicijom, Josip je vjerojatno u kući predmolio dnevne molitve - ujutro, navečer i prije obroka - molitve tijekom glavnih vjerskih svetkovina. Tokom svakodnevnog života u Nazaretu, u jednostavnom domu, i u Josipovoj radionici Isus je naučio i moliti i raditi, kao i predavati Bogu svoj rad kojim je zarađivao kruh za potrebe obitelji" (*Govor 28. 12. 2011.*)

Svetačka tradicija misleći upravo na ovu dimenziju učitelja nutarnjeg života duše s Bogom, sv. Josipa naziva duhovnim ocem.

Sv. Albert Veliki to ovako izražava: „Duhovna korist svijeta od braka između Marije i Josipa sastoji se u tome da svi kršćani imaju Djevicu Mariju za majku, a sv. Josipa za oca njihovih duša. Zbog toga možemo sv. Josipa zvati našim ocem kako su ga mnogi sveci zvali".

Sv. Petar Julijan Eymard nastavlja: „Kada Bog želi visoko uzdići neku dušu u duhovnom životu, on je sjedinjuje sa sv. Josipom i to na takav način da joj daje veliku ljubav prema ovom dobrom svecu."

A sv. Terezija Avilska govoreći o sv. Josipu potiče: „Tko ne nađe učitelja da ga nauči unutrašnju molitvu, neka uzme za učitelja ovog slavnog sveca, pa neće zalutati s puta“.

Zato sveci žele učiti od sv. Josipa. Sv. Maravillas od Isusa potiče: „Neka vas naš otac sv. Josip, koji je na tako poseban način želio biti vaš u Karmelu, što više poduči vrlinama koje je on prakticirao kako biste, poput njega, ugodili Kristu, našem Dobru… Neka vam naš otac sv. Josip udijeli milost da se s ljubavlju predate ljubljenoj Providnosti vašeg Boga. Tko vas može toliko voljeti i željeti vam toliko dobro, s tolikom ljubavlju kojom vas On voli i s tolikom dobrotom s kojom On to čini?”

Sv. Ivan Pavao II. u svome pismu o sv. Josipu cijelo jedno poglavlje je naslovio *Prvenstvo nutarnjeg života*: „I nad drvodjelskim radom u Nazaretskoj kući nadvija se isti veo šutnje koja prati sve što se odnosi na Josipov lik. To je šutnja koja na osobit način otkriva Josipovu unutarnju narav. Evanđelja govore isključivo o onome što je Josip učinio; no ipak se iz njegovih šutnjom obavijenih čina može zaključiti o stanju duboke kontemplacije.

Josip bijaše u svagdašnjem doticanju s otajstvom »skrivenim od vječnosti«, koje je stanovalo pod njegovim krovom. Na toj se osnovi, primjerice, tumači zašto je sveta Terezija od Isusa, velika obnoviteljica kontemplativnog Karmela, postala promicateljicom obnove štovanja svetoga Josipa u Zapadnom kršćanstvu.

Posvemašnja žrtva svega svojeg života koju je Josip prinio zahtjevima dolaska Mesije u njegovu kuću postaje razumljiva tek u svjetlu »njegova neistraživa unutarnjeg života, iz kojega mu dolaze jedinstveni naputci i utjehe, donoseći mu također logiku i snagu, koje su vlastite jednostavnim i čistim dušama, te omogućavajući mu donošenje velikih odluka poput one da Božjoj volji odmah stavi na raspolaganje svoju slobodu, svoje zakonito ljudsko poslanje i svoju bračnu sreću, prihvaćajući stalež, službu i teret obitelji, ali po neusporedivoj djevičanskoj ljubavi odričući se, pritom, naravne bračne ljubavi, koja tvori i hrani obitelji«.

To podlaganje samome Bogu, ta spremnost volje da se posveti stvarima koje se odnose na njegovo poslanje, nije drugo nego ispunjenje pobožnosti, koja je jedan od izraza kreposti vjere.

Zajedništvo života Josipa i Isusa navodi nas da ponovno razmotrimo otajstvo utjelovljenja, i to pod vidom Kristova čovještva, djelotvornoga božanskog oruđa za posvećenje ljudi: »Snagom božanstva njegovi čini bijahu za nas spasonosni, proizvodeći u nama milost, bilo po zasluzi bilo po nekoj učinkovitosti.«

Među tim činima evanđelisti daju posebnu prednost onima koji pripadaju vazmenom otajstvu, ali ne propuštaju istaknuti važnost tjelesnog doticanja s Isusom u ozdravljenjima (usp. primjerice Mk 1,41) i poticaj koji je Isus imao na Ivana Krstitelja dok su obojica još bila u majčinu krilu (usp. Lk 1,41-44).

Apostolsko svjedočenje nije zanemarilo – kako smo već vidjeli – pripovijedanje o Isusovu rođenju, obrezanju, prikazanju u Hramu, bijegu u Egipat i skrovitome životu u Nazaretu zbog otajstva milosti, koje je sadržano u tim djelima, a koja su sva spasonosna, jer imaju udjela u istom izvoru ljubavi, Kristovu božanstvu.

Ako se ta ljubav putem njegova čovještva razlijevala na sve ljude, sigurno je da su njezini korisnici bili u prvom redu oni koje je božanska volja stavila u njegovu najbližu blizinu, a to su Marija, njegova premila majka i predmnijevani otac Josip.

Budući da Josipova očinska ljubav nije mogla ne djelovati na Isusovu sinovsku ljubav, i obratno, Isusova sinovska ljubav nije mogla ne utjecati na Josipovu očinsku ljubav, zašto se ne bi smjelo ući u najskrivenije dubine toga posve jedinstvena odnosa? Nije bez razloga da duše koje su osjetljive na poticaje božanske ljubavi vide u Josipu sjajan primjer unutarnjega života.

Osim toga, prividna napetost između djelatnog i kontemplativnog nalazi u njemu idealni sklad, koji može dostići onaj koji posjeduje savršenstvo ljubavi. Uzimajući u obzir dobro poznato razlikovanje između ljubavi prema istini (*caritas veritatis*) s jedne strane i bezuvjetnog zahtjeva ljubavi (*necessitas caritatis*) s druge strane, opravdano možemo tvrditi da je Josip iskusio i ljubav Istine, to jest čistu ljubav prema kontemplaciji božanske Istine koja je odsijevala iz Kristova čovještva, ali i bezuvjetan zahtjev ljubavi, to jest isto tako čistu ljubav služenja, koju je zahtijevala zaštita i razvoj toga istoga čovještva" (*Otkupitelj čuvar br. 25 – 27).*

Evo još svetačkih poticaja vezanih uz ovu važnu temu. Sv. Josemaria Escriva poziva: „Naš poočim i gospodin sv. Josip je učitelj nutarnjeg života. Stavi se pod njegovu zaštitu i osjetit ćeš djelovanje njegove moći".

Bl. Marije Terezije od sv. Josipa: „Sveti Otac Josip, zaštitnik našeg duhovnog života, neka nam izmoli milost da živimo u najintimnijoj zajednici sa Spasiteljem, da bude milina stanovati u svakom našem samostanu u Presvetom Sakramentu, okružen revnim redovnicama."

Sluga Božji Leon Dehon: „Razmišljajući o ljubavi sv. Josipa prema Isusu, shvaća se da njegovo srce jedva čeka trenutak kada će Isus biti ljubljen kako bi to trebalo. Njegove čežnje se sjedinjuju skupa s Marijinima za ostvarenje tih želja Presvetoga Srca. Sv. Josip je uzor i učitelj nutarnjeg života kojeg Srce Isusovo od nas traži. Kao što ga je Bog Otac učinio učiteljem i zaštitnikom Onoga koji mu je bio najdraži na zemlji, slično ga je naš Gospodin učinio dobro bdijućim zaštitnikom svojih svećenika, zavjetovanih duša njegovom Srcu, prijatelja s kojima želi živjeti u povjerenju".

Za osobno razmišljanje: Jesam li istinski svjestan da u mojoj nutrini stanuje Bog? Jesam li kad kušao neko slično iskustvo? Povjeravam li sv. Josipu svoj nutarnji život da me on vodi, brani i štiti na mome životnom putu?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

19. Sv. Josip i važnost vjere u življenju svakodnevnice

Svakodnevica se često u ljudskom iskustvu doživljava kao umor, dosada, rutina, ponavljanje, bezličnost koja guši polet, radost i novost života za kojim čezne svaki čovjek. Vjernicima se uz to može činiti da je sudjelovanje na obredima u crkvi ili neki drugi događaj mjesto istinskoga duhovnog života, a da svakodnevne aktivnosti nisu dovoljno duhovne nego su svjetovne i da su u biti zapreka za osobni duhovni rast. Takvo razmišljanje dovodi do toga da se živi kao u neka dva odijeljena svijeta koja nemaju mnogo dodirnih točaka. Svetačka tradicija, koja se oslanja na Sveto pismo i nauk Crkve tvrdi upravo suprotno. Vidjet ćemo kako je sv. Josip na nenadmašiv način živio svakodnevnicu zajedno s Isusom i Marijom u ljubavi i služenju Bogu.

Ako gledamo izvanjsku životnu situaciju sv. Josipa onda treba reći da je on bio Izraelac, potomak Judina plemena, potomak kraljevske Davidove loze (usp. Mt 1,16). Živio je u Galileji u Nazaretu (usp. Mt 2,23). Zbog pravnih obaveza pri popisu stanovništva (usp. Lk 2,4) morao je ići u Betlehem, a zbog vjerskih obveza očišćenja i prikazanja u Jeruzalem (usp. Lk 2,41). Zbog sigurnosti djeteta Isus i obitelj mora bježati u Egipat (usp. Mt 2, 13-21) gdje ostaje duže vrijeme. Vraća se u Nazaret odakle kao i svaka židovska obitelj svake godine

hodočasti u Hram u Jeruzalem. Josip je bio plemenita i kraljevskog porijekla, ali je socijalno pripadao nižem, srednjem sloju svoga društva. Cijeli život je kao zanatlija radio tesarske poslove. Za vrijeme njegova života Herod kraljuje u Palestini, a u Rimu caruju August i Tiberije.

U ovu naizgled ničim vanrednu povijest uklapa se sveta povijest spasenja gdje Bog odabire i zove sv. Josipa da bude suprug Marije, djevičanske majke Spasitelja svijeta i njegov istinski otac iako nenaravni, što pokazuje jedinstveno i posebno dostojanstvo sv. Josipa. On će to svoje poslanje ostvariti u svakodnevnici svoga života i zanimanja te je važno i pod ovim vidikom o tome razmatrati.

Nakon što su Marija i Josip pronašli dvanaestogodišnjeg Isusa imamo jedinu rečenicu u Evanđelju koja se odnosi na dugi niz godina skrovitoga života svete Obitelj: *„Tada siđe s njima u Nazaret i bijaše im poslušan. Njegova majka sve te događaje brižno čuvaše u srcu. Isus je napredovao u mudrosti, rastu i milosti pred Bogom i ljudima“* (Lk 2, 51-52).

Papa sv. Ivan Pavao II. ovako naglašava ovo otajstvo: „Isusovo napredovanje »u mudrosti, dobi i milosti« (Lk 2,52) zbivalo se u sklopu svete Obitelji pred očima Josipa, koji je imao uzvišenu zadaću da Isusa podiže, odnosno da ga hrani, odijeva i poučava Zakonu i kojem zanatu, u skladu s dužnostima koje pripadaju ocu. U euharistijskoj žrtvi Crkva časti uspomenu ponajprije slavne Marije vazda djevice, ali i blaženoga Josipa, jer je onoga »othranio koga će vjernici blagovati kao kruh vječnoga života«. Sa svoje strane Isus »bijaše im poslušan« (Lk 2,45), uzvraćajući s poštovanjem dobročinstva svojih roditelja. Tako je htio posvetiti obiteljske i radne dužnosti, koje je obavljao uz Josipa“ (*Otkupiteljev čuvar br. 16*).

Na primjeru života sv. Josipa i svete Obitelji vidimo da Bog ne treba nikakva velika izvanjska djela da bi se Bogu služilo i da On ostvari svoje planove spasenja čovječanstva. Time Bog pokazuje kako se svakodnevni redoviti život preobrazuje u odgovor Njemu u vjeri i služenju, te da se na takav način može doći do vrhunaca svetosti i sjedinjenja s Njime. Svetačka tradicija rado motri svakodnevnicu Josipa i svete Obitelji, i naglašava neke bitne stvari i za naše svakodnevnice. Donosimo samo nekoliko važnih poticaja.

Papa sv. Ivan Pavao II.: „Riječ je, konačno, o ostvarivom posvećivanju svagdanjeg života, koje svatko mora postizati prema vlastitom staležu i koje se može promicati prema svima dostupnom uzoru. »Sveti Josip je uzor poniznih, onih koje kršćanstvo uzdiže k uzvišenim ciljevima; ... on je i dokaz za to: da bismo bili dobri i istinski Kristovi sljedbenici, nisu potrebne ‘velike stvari’, nego se samo traže obične, ljudske, jednostavne, ali prave i vjerodostojne kreposti“ (*Otkupiteljev čuvar br. 24*).

Papa Pavao VI. svakodnevni život svete Obitelji naziva školom Evanđelja i ukazuje na Isusa koji prihvaća sve od naše svakodnevnice: „Nazaretska je kuća škola u kojoj se počinje upoznavati život Kristov. To je zapravo škola Evanđelja. U njoj najprije učimo gledati, slušati, misliti i potpuno upoznati koja se velika i tajna snaga nalazi u ovoj vrlo jednostavnoj, poniznoj i divnoj objavi Sina Božjega. Ujedno možda i naučimo pomalo Ga nasljedovati. (…) Ovdje zapravo shvaćamo način i put kojim lako možemo upoznati tko je Krist. Ovdje osobito razumijemo koliko treba cijeniti ono što se odnosi na njegov boravak među nama, a to nekako uključuje: mjesta, vremena, običaje, govor, svete obrede, napokon sve čime se Isus služio da se očituje svijetu. Ovdje sve ima glas, sve ima značenje“.

Ali Josip je znao, ta anđeo mu je to kazao, da Isus s kim svaki dan živi i koga poučava nije samo čovjek, znao je da je on Sin Božji, obećani Mesija, Spasitelj svijeta. Svetačka tradicija sv. Josipa naziva prvim klanjateljem. Sv. Petar Julijan Eymard tako poticajno piše:

„Sv. Josip je bio prvi klanjatelj, prvi vjernik. Treba reći da se nikada nije klanjao Isusu u Euharistiji niti je doživio sreću da se može pričestiti, ali imao je Isusa pored sebe i klanjao se Isusu u ljudskom obličju. Poznavao je Isusa više od svih svetaca zajedno, samo za Njega je živio. Josipovi nazaretski dani su bili ispunjeni radom, i to ga je povremeno odvlačilo od djeteta Isusa. Tada ga je Marija zamjenjivala, a kad se vraćao kući noć bi proveo u klanjaju, nije se umarao nego je jako sretan što ima priliku razmatrati o skrivenom bogatstvu Isusova božanstva. Prodirao je ispod platna djetetove odjeće sve dok vjerom nije dotaknuo Presveto Srce“.

Svetačka tradicija ukazuje na normalan svakodnevni život svete Obitelji koja se na izvanjski način ničim ne ističe, pa ni tjelesnim pokorama. Naime tjelesne pokore iako su dobre i korisne, ako su prevelike i nerazborite mogu udaljiti vjernika od izvornog evanđeoskog duha.

Sv. Terezija od Djeteta Isusa ovako na to ukazuje: „Kako će biti divno kad u Nebu saznamo što se događalo u svetoj Obitelji. Možda je mali Isus dok je rastao i gledao kako ona posti govorio svojoj Majci: „I ja bih htio postiti“. A sveta Djevica bi mu odgovarala: „Ne, moj mali Isuse, ti si još nejak, ti nemaš snage“. Ili se možda nije usudila spriječiti ga u tome. A dobri sv. Josip! Oh kako ga volim! On nije mogao postiti zbog svojih poslova. Vidim ga kako blanja i povremeno briše čelo. Čini mi se da je njihov život bio jednostavan. Žene su toga kraja dolazile prijateljski razgovarati s Marijom. Katkad su je molile da im povjeri svoga mališana da se igra sa njihovom djecom. A mali je Isus promatrao svetu Djevicu da vidi smije li tamo poći. Dok razmišljam o svetoj Obitelji sviđa mi se pomisao na jedan potpuno normalna život“.

Iz ovoga odlomka se vidi izvorni evanđeoski duh u kome se naglašava jedna važna stvar klasičnog katoličkog svetačkog nauka o važnosti malih i skrivenih odricanja i žrtvi za Boga o kome svjedoči sv. Terezija: „Iznenadio me jedan odlomak u životopisu bl. Henrika Suzona, a odnosi se na tjelesne pokore. On ih je preko mjere činio i narušio zdravlje. Ukazao mu se anđeo i rekao da prestane i dodao: „Ti si se borio kao jednostavni vojnik, sada ću te učiniti vitezom“. Tako je shvatio da duhovna borba nadvisuje tjelesna mrtvljenja. Pa dobro moja Majčice, dobri Bog nije želio da budem jednostavan vojnik. Odmah sam postala naoružani vitez i pošla u borbu protiv same sebe, na duhovnom području preko odricanja i skrivenih sitnih žrtava. U ovoj neznatnoj borbi pronašla sam mir i poniznost, gdje narav nema nikakve dobiti“.

Život svakodnevnice utječe na nas ljude i na naše osobnosti kao i druženje s ljudima koje nam je providnost stavila na naš put. Sv. Josemaria Escriva to primjenjuje na Josipa i Isusa: „Isus je sigurno sličio na Josipa po tome kako je radio, po svojim osobinama karaktera i načinu govora. Isusov realizam, uviđanje detalja, način na koji je sjedio za stolom i lomio kruh, sklonost koristiti situacije iz svakodnevnog života u širenju nauka, u svemu tome se zrcali njegovo odrastanje i djetinjstvo te utjecaj sv. Josipa. Nije moguće zanemariti ovo uzvišeno otajstvo, čovjek Isus koji je govorio jednim dijalektom izraelskog područja i koji sliči na stolara Josipa je Sin Božji. A Boga tko može učiti? Ali on je i pravi čovjek, i živi normalnim životom kao dijete, zatim kao dječak koji pomaže u Josipovoj radionici i na kraju kao odrastao muškarac u naponu života“.

A naš ljudski i kršćanski život uz sve dobro, ljubav i radost obilježen je križem i patnjom. Isus će nasljedovanje njega u nošenju križa postaviti kao uvjet da budemo njegovi učenici. *„Ako tko hoće ići za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka uzme križ svoj i neka me slijedi“!* (Mt 16,24).

Patnja i križ su bili sastavni dio života svete Obitelji, dosta se sjetiti Isusova rođenja i bijega u Egipat. Svetačka tradicija govori i o patnji sv. Josipa u svakodnevnom životu koja je jedno od povlaštenih sredstava za rasti u služenju Bogu.

Sv. Petar Julijan Eymard piše: „Sv. Josipa možemo slobodno nazvati mučenikom skrovitog života, jer nitko nikada nije trpio kao on. A zbog čega je bilo toliko patnje u njegovu životu? Jednostavno iz razloga, što je neki čovjek svetiji to mora više trpjeti za ljubav i Božju slavu. Po trpljenju cvjeta Božja milost u duši i događa se trijumf ljubavi te iste duše prema Bogu. To nije toliko pitanje pokore koliko ljubavi, jer pokora samo iskupljuje duh, a ljubav ide još dalje i više se razapinje sa Isusom i za Isusa. Zbog ovoga razloga duša koja više ljubi više i trpi. S toga je Kalvarija sv. Josipa trajala 30 godina bez predaha. Čim je bio počašćen dostojanstvom da bude Isusov poočim, u srce mu je bio postavljen Križ, i pod sjenom toga križa naporno je radio cijeloga svoga života“.

Sv. Alfonz Liguori naglašava još jednu dimenziju patnje, a to je kako su Josip i Marija postupno shvaćali Sveto pismo o tome kako će Isus koga odgajaju, s kime žive, izvršiti svoje poslanje spasenja ljudi: „Nakon što su Isusa pronašli u hramu, On se s Marijom i Josipom vratio u njihovu kuću u Nazaret i živio je s Josipom sve do njegove smrti, slušajući ga kao svoga oca. Promatrajte sada sveti život koji je Josip provodio u društvu Marije i Isusa. U njihovoj obitelji se sve činilo isključivo na veću slavu Božju, nije bilo drugih misli nego Bogu se dopasti. Razgovaralo se jedino o ljubavi koju ljudi trebaju Bogu iskazivati i onoj kojom ih Bog ljubi. Pogotovo da je poslao svoga jedinorođenog Sina na svijet kako bi trpio, i okončao svoj život u moru patnje i prezira za spasenje ljudi.

Ah, s koliko suza su Josip i Marija, koji su već dobro razumijevali Pisma, u prisutnosti Isusa govorili o njegovoj teškoj muci i smrti. S koliko su nježnosti govorili, o onome što govori Izaija, da će njihov ljubljeni morati postati čovjek boli, prezren kojega će njegovi neprijatelji izobličiti do te mjere da neće više biti prepoznatljiv u svojoj ljepoti; da će mu do te mjere bičevima iznakaziti i pogaziti tijelo te će izgledati kao bolestan od gube prepun rana; da će njihov ljubljeni Isus morati sve trpjeti u strpljenju niti ne otvarajući usta na sva ta mučenja, kao jaganjac pustiti da ga vode u smrt, te će konačno obješen na drvo križa između dvaju razbojnika u patnjama okončati svoj život. A na kraju promatrajte osjećaje ljubavi i nježnosti koje su ti razgovori budili u srcu sv. Josipa“.

Za osobno razmišljanje: Uspijevam li u svome životu spojiti svakodnevne dužnosti i duhovni život? Na koje poteškoće nailazim pri tome? Što mogu naučiti od sv. Josipa u življenju svoje svakodnevnice?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

20. Smrt sv. Josipa

O smrti sv. Josipa malo toga sa sigurnošću znamo. Bog je htio da i smrt tog velikog svetca koji je živio skrovitim životom, od kojega nije ostala niti jedna njegova riječ u Evanđelju bude obavijena skrovitim otajstvom i šutnjom. Od samih početaka kršćanstva svetačka tradicija je smatrala da je sv. Josip umro prije nego li je Isus bio kršten i postao javna osoba u Izraelu.[11]

I sv. Ivan Pavao II. to tvrdi u svome pismu: „Ali Josipov život, njegovo hodočašće u vjeri, završit će prije nego li će Marija stati pod križ na Golgoti i prije negoli će se ona – nakon Kristova povratka Ocu – naći u pedesetničkom okupljalištu u dan očitovanja svijetu

[11] Ova i sljedeće 4 meditacije odnose se na vječnost i uzvišeno stanje sv. Josipa u vječnosti prema nauke Crkve.

Crkve rođene u snazi Duha Istine. No, put Josipove vjere ide istim smjerom i posve ga određuje isto otajstvo kojega je on, zajedno s Marijom, postao prvi čuvar. Utjelovljenje i otkupljenje tvore nerazrješivo jedinstvo u kojem se »raspored objave zbiva djelima i riječima iznutra međusobno povezanima“ (*Otkupiteljev čuvar br. 6*).

Evanđelje sv. Josipa naziva pravednikom (usp Mt 1,19). Josip, Marija i Isus su sigurno poznavali Sveto pismo i o velikim temama iz njega razgovarali. Poznavali su i onaj dio koji govori o smrti pravednika te s pravom možemo smatrati da se to može u najvećoj mjeri odnositi i na smrt sv. Josipa.

Evo možda najpoznatijeg biblijskog teksta o tome u kome se zrcalila duša sv. Josipa kada umire: „Jer je Bog stvorio čovjeka za neraspadljivost i učinio ga na sliku svoje besmrtnosti. A đavlovom je zavišću došla smrt u svijet i nju će iskusiti oni koji njemu pripadaju. A duše su pravednika u ruci Božjoj i njih se ne dotiče muka nikakva. Očima se bezbožničkim čini da oni umiru i njihov odlazak s ovog svijeta kao nesreća; i to što nas napuštaju kao propast, ali oni su u miru. Ako su, u očima ljudskim, bili kažnjeni, nada im je puna besmrtnosti. Za malo muke zadobili su dobra velika jer Bog ih je stavio na kušnju i našao da su ga dostojni. Iskušao ih je kao zlato u taljiku i primio ih kao žrtvu paljenicu. Zato će se u vrijeme posjeta njegova zasjati te će vrcati kao iskre u strnjici. Sudit će pucima i vladati narodima i Gospodin će kraljevat nad njima uvijeke. Koji se u nj ufaju spoznat će istinu, i koji su vjerni bit će u ljubavi s njim, jer izabranici njegovi stječu milost i milosrđe“. (Mudr 2,23-39)

Pobožna i svetačka tradicija jednodušno tvrdi da su kod Josipova umiranja Marija i Isus bili pored njega. Sv. Alfonz Liguori o tome ovako razmatra: „*Dragocjena je u očima Gospodnjim smrt pobožnika njegovih (Ps 116,15)*. Promatraj kako je sv. Josip, nakon što je vjerno služio Isusu i Mariji došao do kraja svoga života u kući u Nazaretu. Okružen anđelima i pomognut od Kralja anđela i Marije svoje zaručnice, koji su stajali jedno s jedne, drugo s druge strane njegova siromašnog kreveta, u ovom slatkom društvu, u rajskom miru Josip ostavi ovaj bijedni zemaljski život. Zbog prisutnosti svoje zaručnice i sina koji se udostojao zvati Otkupitelj, smrt sv. Josipa je postala slatka i dragocjena.

Nije bilo moguće da ima gorku smrt, on koji je umirao u naručju onoga koji je Život. Tko će ikada objasniti i razumjeti čiste slasti, utjehe, blažene nade, čine predanja, plamene ljubavi koji su gorjeli u srcu sv. Josipa, riječi vječnoga života koje su mu naizmjenično Isus i Marija govorili u zadnjim trenucima njegova života? Jako je razborito mišljenje koje donosi sv. Franjo Saleški, da je sv. Josip umro iz čiste ljubavi prema Bogu.

Takva je bila smrt našeg sveca, potpuno mirna i blaga, bez uznemirenosti i straha jer je uvijek živio svetim životom. Ne može biti takva smrt onih koji su vrijeđali Boga i zaslužili Pakao. Da, ali u trenutku smrti bit će veoma utješena duša koju bude štitio sv. Josip. On je uvijek u životu bio poslušan Bogu, te sigurno može zapovijedati đavlima, koje će svetac otjerati i spriječiti da u času smrti osoba koja je njemu bila pobožna bude napastovana. Blago duši koju će u tom najtežem trenutku braniti tako veliki odvjetnik. Njemu su na samrti pomagali Isus i Marija. Spasio je dijete Isusa od smrtne opasnosti te je zadobio od Boga povlasticu i milost da bude zaštitnik dobre smrti te da može osobe koje su mu pobožne u času smrti osloboditi od opasnosti vječne smrti“.

Sv. Bernardin Sijenski pobliže govori o vječnim otajstvima koja je Josip spoznavao u trenutcima svoje smrti: „Slobodno u pobožnosti možemo vjerovati da su presveta Djevica Marija, njegova žena i Isus bili prisutni u trenutku Josipove smrti. Kakvog li ohrabrenja, kojih li utješnih riječi! Kolikih li obećanja! Kakvih li posvijetljenih riječi. U trenutku Josipova prelaska u vječnost kakve li je objave o vječnim dobrima on morao dobiti od svoje svete

supruge i ljubljenog Isusa, Sina Božjega. Razmatranje o svemu tome prepuštam vašoj pobožnosti“.

Sv. Petar Julijan Eymard naglašava ljubavnu povezanost Marije i Isusa sa Josipom koji umire kao i bol zbog rastanka: „Znamo sv. Josip nikada nije propovijedao. Ali je cijeli svoj život predao na služenje Isusu i umro je na Isusovim rukama. Zar Isus koji je plakao za Lazarom nije morao zaplakati i za sv. Josipom?“

Bl. Anna Katharina Emmerich ovako opisuje u svojim mističnim objavama smrt sv. Josipa: „Josip je oko tridesete Isusove godine postajao sve slabiji, i ja vidjeh Isusa i Mariju češće s Njim zajedno. Marija je katkad i sjedila pored njegova ležaja na zemlji ili na niskoj okrugloj ploči, koja je imala tri noge, i koja im je zacijelo služila i kao stol.

Rijetko sam ih viđala da jedu, a kad su jeli ili donosili svetom Josipu okrjepu na njegov krevet, tada su to bile tri bijele, oko dva prsta široke, duguljaste četverokutne kriškice neke hrane poredane na tanjuriću jedna uz drugu, ili malene voćke u zdjelici; također mu davahu piti iz vrča.

Kad je Josip umro, Marija je sjedila uz uzglavlje njegova kreveta i držala ga je na rukama, Isus stajaše kod njegovih prsa. Sobu vidjeh ispunjenu sjajem i anđelima. Josip s rukama prekriženima ispod prsa bijaše sasvim umotan u bijelo platno, položen u uski sanduk i pokopan u jednu doista lijepu grobnicu, koju bijaše dobio od nekoga dobrog čovjeka“.

Svetačka tradicija se pita i zašto je Bog htio da sv. Josip umre prije Isusove muke. Evo nekih misli. Bl. Katarina Emmerich piše: „Nužno je Josip trebao umrijeti prije Isusa, jer ne bi izdržao njegovu muku na križu, budući da je bio previše osjetljiv, prepun ljubavi“.

Sv. Bernardin Sijenski kaže: „Bog je htio sebi uzeti sv. Josipa prije Spasiteljeve Muke da bi ga poštedio prevelike boli koju bi mu ona nanijela“.

Sv. Petar Eymard: „Siromašni sv. Josip, morao se predati smrti i napustiti Isusa i Mariju. Isusa da bude raspet i napušten od svoga naroda, Mariju da trpi sama pod križem bez ikakve pomoći. O kako li je njegova ljubav prema njima bila razapeta“.

Za osobno razmišljanje: Izručujem li svoju smrt već sada u zagovor i pomoć sv. Josipa ili bježim od pomisli na nju? Kakvi su moji osjećaji pri pomisli da ću jednoga dana morati sve ostaviti? Bojim li se susreta sa Nebeskim Ocem?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

21. Nebeska slava sv. Josipa

Nebo je mjesto neizrecive slave Božje gdje sveti žive u Bogu, motreći Boga u njegovoj slavi, u ljubavi licem u lice. U Nebu sveci žive slaveći Boga u zajedništvu ljubavi jedni s drugima i u molitvi za potrebe Crkve i svijeta. Nebo je mjesto gdje je Bog zauvijek oslobodio duše od grijeha i svih posljedica grijeha. Nebo je mjesto u kome nema više nikakve patnje, to je mjesto vječnoga spokoja i mira, nepomućene radosti, savršene sreće i blaženstva duše koje nije moguće opisati niti preuveličati. „*Što oko nije vidjelo, ni uho nije čulo, što u ljudsko srce nije ušlo, to je Bog pripravio onima koji ga ljube*“ (1 Kor 2,9).

Klasičan nauk katoliče teologije, duhovnosti i svetačke tradicije uči da nebeska slava svakog sveca i spašenika ovisi o tome koliko je duša vjerno i spremno odgovarala i surađivala

s milošću Božjom za vrijeme svoga zemaljskog života. O tome ovisi nutarnji život svetaca i slava nakon smrti. Sveci su sveti srazmjerno jačini intenziteta svoga duhovnoga života ljubavi prema onoj izreci sva slava kraljevske kćeri, to jest duše, je iznutra. To objašnjava i proslavu mnogih svetaca koji na izvanjski način nisu učinili ništa vanrednoga. A ovaj nutarnji život Gospe i sv. Josipa su bili neshvatljivi te je i njihova slava neizreciva.

Sv. Gertruda Velika o nebeskoj slavi sv. Josipa ovako piše: „Vidjela sam otvoreno Nebo. Sv. Josip je sjedio na veličanstvenom prijestolju. Svim time sam bila duboko dirnuta dok su mu se na svaki spomen njegova imena svi sveci u nebu duboko poklonili te radosna i ozarena lica pokazivali kako se raduju s njim, zbog njegova uzvišenog dostojanstva".

Bl. Bartol Longo uči: „Ako je slava svetaca u nebu razmjerna njihovim zaslugama i milostima primljenim na zemlji, ako Isus obećava vječnu nagradu onome tko u njegovo ime pruži siromahu čašu vode, na koji stupanj slave kod Boga si uzdignut ti sv. Josipe koji si bio obdaren brojnim milostima i savršenstvom neshvatljivom ljudskom umu. Koju nagradu ne bi trebao primiti iz Božje blagohotne ruke ti koji si revno brinuo o Isusu Kristu, ne kao mi u osobi siromaha nego u njegovoj osobi i u osobi njegove božanske Majke? Bože samo tebi i tvojim anđelima je poznata slava sv. Josipa. Ljudi nisu vrijedni tog spoznanja. Josip zadivljujući svetac je uzvišeniji od nebeskih duhova".

Ipak, gledajući u povijesti katoličke duhovnosti i pobožnosti valja primijetiti jednu stvar. Josipov skrovit i skromni život nastavio na neki način i poslije smrti te je odredio tijek njegova upoznavanja i štovanja. Nakon Josipove smrti dugo vremena, Josip je relativno ostao u skrovitosti. Možda da se tako što lakše spozna i prizna i Marijino djevičanstvo i djevičansko rođenje Božjeg Sina. Josip je iza smrti još više ostao u skrovitosti, iako su tek koliko je to bilo potrebno o njemu govorili crkveni oci i sveci, a Josipova uzvišena čast i dostojanstvo slave koju je imao u Nebu malo po malo dolazilo je do izražaja i ulazilo u spoznaju vjernika. Sveto pismo kako su ga općenito tumačili sv. oci, ukazivali su na veliku svetost. A u javnom bogoštovlju Crkve tek s papom Pijom IX. došlo se do jačeg izražaja štovanja sv. Josipa. Naime papa Pio IX. proglasio je 1870.g. sv. Josipa zaštitnikom sveopće Crkve i odredio slavljenje svetkovne sv. Josipa u cijeloj Crkvi.

Slava svetaca ovisi o stanju ljubavi njihove duše i sjedinjenju s Isusom. Govoreći o sv. Josipu, sv. Petar Julijan Eymard ovako piše: „Sv. Josip je poznavao Isusa bolje nego svi sveci zajedno. Živo je samo za njega. U tome je njegova posebna slava i bit njegove svetosti. U tome je naš uzor i u tome se sastoji njegova veličina bez premca. Kad shvatimo koliko je Josip bio blizak Isusu, koliko je preobražen u Njega tada shvaćamo njegovu pravu veličinu i slavu, kako je bio posve usredotočen na Isusa".

Govoreći o sv. Josipu i ovoj temi vječne nagrade i slave veliki teolog Suarez, koji je za teologiju sv. Josipa jako zaslužan ovako uči: «Ako je Krist obećao, da onaj koji zbog njegova imena dade popiti čašu hladne vode, neće izgubiti svoje nagrade, kako se može sumnjati, da bi bez nagrade mogla ostati tako mnogobrojna djela ljubavi, koja je sv. Josip učinio ne samo u njegovo ime nego i njemu samome. K tome dodajmo, da je Blažena Djevica svome zaručniku, koga je napose ljubila, željela pomoći i svojim molitvama mu je isprosila darove posebnih milosti. Jer ako je istina, kao što i jest, da je jedno od najuspješnijih sredstava, da se od Boga dobiju darovi milosti, pobožnost prema Djevici Mariji, kako se može vjerovati, da sv. Josip, koga je Djevica tako ljubila i tako mu bila odana, nije preko nje dobio osobito savršenstvo svetosti?» (*De myst. vit. Chr. d. 8. s. 2. n. i.)*

Suarez je na osobit način upozorio na ovu veliku ljubav Marije i Isusa prema sv. Josipu: «Iz odnosa Isusa i Marije s jedne strane i sv. Josipa s druge strane lako je razumjeti, da je među njima postojala osobita veza uzajamne ljubavi i najsavršenijeg prijateljstva, koje je proistjecalo iz časti i položaja, na koje je ovaj muž bio uzdignut. Spada naime, na krepost i svetost žene, ljubiti svoga muža, brinuti se te mu željeti svako, a osobito duhovno dobro. A je Blažena Djevica bila u svemu najsavršenija, odlikovala se je dakle i u ovoj kreposti. To proizlazi također iz zahvalnosti koju dugujemo dobročiniteljima, a koja se ničim tako ne može iskazati kao ljubavlju.

A sv. Josip je zbog Djevice mnogo pretrpio i mnogo napora podnio, i to kako se dolikuje, svojevoljno i s najvećom ljubavi. K tome konačno treba pridodati sličnost vladanja, dugo i povjerljivo zajedničko življenje bez ikakve svađe i razdora. Ovaj zajednički život dovodilo je nužno do velike međusobne ljubavi. Svi ovi razlozi vrijede razmjerno još više za Gospodina Isusa Krista“ (*D. 8, s. i. n. 6*). Pored ove neusporedive ljubavi Isusa i Marije prema sv. Josipu oni nisu mogli drugo nego pribaviti mu puninu milosti, koje su ga stvarno vodile onakvoj svetosti, koja je jedina odgovarala tako uzvišenom položaju i zadaći. To jest onoj svetosti, koja je iza Kristova čovještva i Marije nadvisivala svetost svih drugih stvorenja.

Sv. Toma Akvinski tvrdi istu stvar: «Savršenost se sastoji u ljubavi prema Bogu». (*S. th. 2. 2. q. 184. a. 2.*) Stoga, što je veća nečija ljubav prema Bogu i Spasitelju, to je veća i njegova savršenost, svetost i slava. Tko je pak mogao Isusa ljubiti većom i dubljom unutarnjom ljubavlju nego li Djevica Marija, a iza nje odmah sv. Josip“?

Za osobno razmišljanje: Da li vjerno i spremno odgovaram i surađujem s Božjom milošću? Na koje prepreke nailazim pri tome? Imam li odlučne odlučnosti da za Boga učinim sve što shvaćam da On traži od mene?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

22. Sv. Josip po osobnoj svetosti i veličini svojih zasluga je odmah iza Majke Božje u Nebu

Sveti je Josip po osobnoj svetosti odmah iza Majke Božje. To je misao svetaca. Sv. Grgur Nazijanski reče: „Svemogući Bog je u sv. Josipu, kao u nekom suncu nedostižna sjaja, objedinio sjaj i svjetlo svih drugih svetaca zajedno“.

Bl. Bartol Longo piše: „O preslavni moj zaštitniče sv. Josipe, ispovijedam to pred licem neba i zemlje: ti zauzimaš najuzvišenije mjesto kod Isusa i Marije. Cijeli raj veliča tvoju slavu i odaje čast presjajnim odlikama koje te uzdižu nad anđeoske zborove“.

„Uz iznimku Gospe, sv. Josip je iznad svih svetaca“ – reče sv. Maksimilijan Kolbe. „Iako je sv. Josip najveći od svih svetaca, on je najskromniji i najskrovitiji od svih“ – tvrdi sv. Petar Julijan Eymard.

To proizlazi iz toga što je Bog stavio sv. Josipa u izravnu službu svoga utjelovljenoga Sina Božjega, da bude Njegov istinski, iako nenaravni otac, te vršioca očinske dužnosti i ovlasti nad Isusom.[12] Odvijeka je Bog odredio svojemu Sinu Blaženu Djevicu Mariju za majku, odvijeka je odabrao i svetoga Josipa. Ako li ga je pak odvijeka predodredio za

[12] Ova i slijedeće 2. meditacije se oslanjaju na nauk Suareza o „hipostatskom sjedinjenju: Božanska osoba Riječ - Sin uzela je ljudsku narav“. Papa Ivan Pavao II. je to preuzeo u pismu *Otkupiteljev čuvar* b .21., a mi smo to objašnjavali u meditaciji br. 8. Meditacije se oslanjaju se na nauka papa Lava XIII. i Pija IX. i njihove dokumente koji smo već citirali, a hrvatski teolog dr. Stjepan Bakšić ih izlaže u svojoj knjizi o sv. Josipu.

spomenute uzvišene službe, bez sumnje je za to odabrao onoga kreposnoga muža, za kojega je predvidio, da će se u svetosti podići nad sve svece.

Sv. Alfonz Liguori kaže: „Bog je svetoga Josipa predodredio, da bude na zemlji, s obzirom na Utjelovljenog Božjeg Sina, vršilac očinstva nebeskoga Oca, Njegov namjesnik. Zato je ne samo čast Sina, nego i čast Boga Oca zahtijevala, da sveti Josip u tom položaju bude u osobnoj svetosti najviši iza presvete Bogorodice".

Duhovni velikan Olier piše o tom: «Kolika mora da je ljepota toga velikog sveca, kojega je Bog Otac sam namjerno oblikovao, da Ga predstavlja pred Njegovim Sinom, da mu bude neprestano umjesto Njega kao Očeva slika kroz vrijeme izbivanja iz Neba i kao utjeha u godinama putovanja zemljom. Sveti Josip je iza Marije najveće, najslavnije, najtajnovitije biće, kako u sebi, tako i u svojim krepostima i savršenstvima».

Isti je Olier u jednom svome prosvjetljenju zabilježio, da je Bog Otac svetome Josipu, kao svome zamjeniku »podijelio velik dio svoga duha očinstva i jednu sasvim osobitu mudrost i prosvjetljenje za vodstvo Isusa Krista, Vječne Mudrosti».

Sv. Toma Akvinski tvrdi: »One, koje je Bog za nešto odabrao, On tako pripravlja i obdaruje da budu sposobni za ono, za što su izabrani« (*S. th. 3. p. q. 27. a. 4*). Taj je isti princip sv. Bernardin Sijenski ovako formulirao: «Za sve pojedine milosti, koje se daju nekoj razumnoj naravi, vrijedi općenito pravilo, da Božja milost, kadgod nekoga izabere za neku posebnu odliku ili za posebno uzvišeni stalež, daje sve darove, koji su osobi tako izabranoj za njezinu službu potrebni i nju bogato urešuju. To se najviše obistinilo u sv. Josipu, smatranom ocem Gospodina našega Isusa Krista i pravom mužu Kraljice svijeta i Gospodarice anđela, koji je od vječnog Oca izabran za vjernog hranitelja i čuvara najdragocjenijeg blaga, to jest i njegovog Sina i svoje zaručnice te je tu zadaću najvjernije izvršio.«

Po svojoj službi vršenja očinske vlasti nad Isusom, u čemu je bio zastupnik nebeskog Oca, sveti je Josip na neki način i nad anđelima, jer se njemu pokoravao Onaj kojemu anđeli služe. Na tom položaju, iznad anđeoskog, morao bi bez sumnje posjedovati osobnu svetost prvi iza svetosti Kraljice Anđela.

Sv. Bernardin Sijenski, kaže: «Zar bih mogao vjerovati, da Duh Sveti, koji je htio sklapanje ove uzvišene veze između Josipa i Marije, nije izabrao preuzvišenoj duši svete Djevice drugu dušu, koja joj je u vršenju svake kreposti najsličnija? Da, čvrsto vjerujem, da je sv. Josip bio najčišći od ljudi u djevičanstvu, najsniženiji u poniznosti, najžarči u Božjoj ljubavi, najviši u promatranju Božjih stvari i da je on najviše želio spasenje ljudi, jednom riječi, vjerujem, da je on bio svojoj svetoj Zaručnici sličan pomoćnik».

Bog je i vanrednim darovima Duha Svetoga i milostima pomogao svetome Josipu, da može dostojno obaviti svoje poslanje, a on je sa svoje strane vjerno surađivao i tako se u svetosti mogao tako visoko uzdići. Bog mu je dijelio obilje svih milosti, tako te je milost u njemu postala toliko jaka, da je poništila ili sputala sve neuredne ljudske sklonosti i omogućila svim krepostima i vrlinama brzi i veliki rast. Tomu je vanredno pogodovalo i to, što je sveti Josip 20 do 30 godina živio stalno uz Mariju i Isusa koji je Sunce milosti i svetosti. Josipova duša bila je kao prekrasan vrt što ga sunce obasjava i izravno i neizravno ukoliko sunce obasjava mjesec, koji onda osvjetljuje zemlju i razgoni mrak. Taj tajnoviti mistični mjesec, koji je Božju svjetlost odražavao na Josipovu dušu, bila je Marija. S Njom i s Isusom sveti je Josip toliko molio, toliko o Bogu razgovarao i uz to danomice promatrao primjer njihovih kreposti, da je njegovo srce moralo plamtjeti žarom Božje ljubavi i njegova pamet u najvećoj mjeri biti obasjana božanskim shvaćanjima.

Svetog Josipa proglasio je svecem sam Bog Duh Sveti, time što ga je u Evanđelju nazvao «pravednikom» (Mt l,19). Sveti Ivan Zlatousti i sveti Ivan Krizostom a tako i sv. Toma Akvinski kaže, da „riječ »pravednik» označuje muža, koji posjeduje sve kreposti i ima zasluge svih vrsti svetaca: ispovijedalaca, mučenika, apostola, djevica, i to sve u najvećoj mjeri".

Sv. Franjo Saleški to izražava ovim riječima: «O kako je velik svetac taj slavni zaručnik Presvete Djevice! Ne samo da je on patrijarh, već je najviši među njima; on je više nego li ispovijedalac, da i više negoli mučenik, jer su u njegovu ispovijedanju Krista, sadržana sva dostojanstva biskupa i velikodušnost mučenika i svih drugih svetaca. Kojega bismo sveca mogli postaviti njemu o bok u odnosu na njegovo djevičanstvo, na njegovu poniznost i stalnost u dobru?! Pa kako bismo još, poslije svega toga, mogli sumnjati o ugledu, što ga on uživa na nebesima? Stavimo naše pouzdanje u njega i u svim se prilikama utječimo njegovu moćnom posredovanju!».

Ovo ukazivanje na veličinu svetosti i zasluga svetog Josipa završimo riječima pape Lava XIII. koji je u službenoj enciklici izjavio: «Nitko se više od svetoga Josipa nije približio dostojanstvu Majke Božje». *(Enciklika Quamquam pluries 15. kolovoza 1889.*).

Za osobno razmišljanje: Kako shvaćam i živim logiku Evanđelja da onaj tko se ponizi bit će uzvišen? Utječem li se zagovoru sv. Josipa da mi izmoli milost rasta u poniznosti?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

23. Sv. Josip je i u nebu uz presvetu Bogorodicu

Ako je Marija Kraljica svih svetih, onda je Josip njezin djevičanski muž kralj svih Svetih. Tako ga je nazvao u jednom svom govoru papa Pijo XI., pozivajući se na staro pravno načelo: „*Tko uzme kraljicu, postaje kraljem*. Sveti je Josip, dakle, u nebeskoj slavi prvi uz Mariju i s njom posve blizu Isusa". A sve to ima temelje u Josipovom životu i poslanju.

Papa sv. Ivan Pavao II. uči da je Josip bio uz Mariju prvi čuvar otajstva Božjeg darivanja samoga Sebe ljudima, prvi koji je imao udjela u Marijinoj vjeri: „Tako je on postao posrednik ili jedinstveni čuvar otajstva »pred vjekovima skrivena u Bogu« (usp. Ef 3,9), isto kao i Marija u onom najodlučnijem trenutku, koji apostol Pavao naziva »punina vremena«, kada »*odasla Bog Sina svoga: od žene bî rođen, Zakonu podložan da podložnike Zakona otkupi te primimo posinstvo«* (usp. Gal 4,4-5). »Bogu se svidjelo«, naučava Sabor, »da u svojoj dobroti i mudrosti objavi samoga sebe te priopći otajstvo svoje volje (usp. Ef 1,9), kojim ljudi po Kristu, Riječi tijelom postaloj, u Duhu Svetom imaju pristup k Ocu te postaju zajedničari božanske naravi« (usp. Ef 2,18; 2 Pt 1,4). Zajedno s Marijom Josip je prvi čuvar toga božanskog otajstva. Zajedno s Marijom – a također i u odnosu spram Marije – sudjeluje u tom najvišem događaju kojim je Bog samoga sebe objavio u Kristu, a u tomu sudjeluje već od prvih početaka. Imajući pred očima izvještaje obojice evanđelista, Mateja i Luke, može se reći da je Josip prvi koji je imao udjela u vjeri Božje majke, te da je tako radeći podupirao svoju ženu u vjeri božanskog navještenja. Povrh toga, njega je prvoga Bog stavio na put »hodočašća u vjeri«, na kojem će Marija, osobito u vrijeme Kalvarije i Pedesetnice, prethoditi na savršen način". (*Otkupiteljev čuvar br. 5*)

Papa Lav XIII. ovako uči: „Dostojanstvo Majke Bože je tako uzvišeno da ne može biti uzvišenijeg stvorenja. Budući da je sv. Josip bio bračnom vezom sjedinjen s Blaženom Djevicom Marijom nema sumnje da se on više nego li itko drugi približio tom preuzvišenom

dostojanstvu kojim Majka Božja nadvisuje sva stvorenja. Bračna veza najveća je od svih povezanosti. Nju po samoj njenoj prirodi prati uzajamno darivanje dobara bračnih drugova. Ako je dakle Bog dao sv. Josipa Mariji za muža, sigurno ga nije dao tek kao životnog suputnika, svjedoka njezina djevičanstva, nego po tom savezu i kao sudionika u njezinom uzvišenom dostojanstvu". *(Enciklika Quamquam pluries 15. kolovoza 1889.*).

Hrvatski teolog dr. Stjepan Bakšić ovako tumači ovo učiteljstvo pape. Papa uči da je između sv. Josipa i Marije postojao je sveti vez po djevičanskoj ženidbi. Bio je to brak svet, čist, nevin, djevičanski: spajao je duše i srca u Bogu, a nije škodio djevičanstvu. »Supruzi su bili dušom, a ne tijelom«. Nema sumnje, da je sv. Josip zbog te veze, koju je htio sam Bog, i u nebu uz svoju Zaručnicu, kao što je razumljivo, da je Ona kao Majka sasvim blizu Isusu. Isusova čast i čast njegove Majke ne mogu dopustiti, da bi Josip, koji im je na zemlji bio tako blizak, ne kao običan član kuće, nego kao istinski otac, suprug i glava Obitelji, u nebu veličinom nekog drugog sveca bio od njih odijeljen.

Papa sv. Ivan Pavao II. potvrđuje govor prethodnih papa o sudjelovanju sv. Josipa u uzvišenom dostojanstvu Majke Božje: „Sveto bogoslužje slavi Mariju kao Djevicu »udruženu s pravednim Josipom vezom bliske i djevičanske ljubavi«. Riječ je, naime, o dvjema ljubavima koje spojene predstavljaju otajstvo Crkve, djevice i žene, koja u ženidbi Marije i Josipa nalazi svoj uzor. »Djevičanstvo i beženstvo radi kraljevstva Božjega ni u čemu ne umanjuju dostojanstvo ženidbe, naprotiv, oni ga pretpostavljaju i potvrđuju. Brak i djevičanstvo dva su načina kojima se izražava i živi jedinstveno otajstvo Božjega saveza sa svojim narodom« koji je zajedništvo ljubavi između Boga i ljudi.

Po svojoj posvemašnjoj sebedarnoj žrtvi, Josip izražava svoju velikodušnu ljubav spram Majke Božje, ispunivši »ženidbeno darivanje samoga sebe«. Premda bijaše odlučio da se povuče, da ne bi smetao Božjem djelu koje se ostvarivalo u njoj, po izričitom je anđeoskom nalogu zadržava kod sebe poštujući njezino isključivo predanje Bogu. S druge strane, upravo iz ženidbe s Marijom Josip dobiva svoje jedinstveno dostojanstvo i svoja prava nad Isusom. »Sigurno je da je dostojanstvo Božje majke tako visoko da od njega ne može biti ništa uzvišenije; no budući da je između Blažene Djevice i Josipa postojala ženidbena veza, nedvojbeno je da se tom preuzvišenom dostojanstvu, po kojem Božja majka daleko nadvisuje sva druga stvorenja, on približio kao nitko drugi. Ženidba je najuzvišeniji oblik ljudskog zajedništva, koji po svojoj naravi uključuje zajedništvo dobara. Zato, ako je Bog Josipa dao za zaručnika Djevici, dao joj ga je ne samo kao životnoga druga, svjedoka djevičanstva i zaštitnika čestitosti, nego također da bude po ženidbenom savezu dionik njezina uzvišenog dostojanstva" (*Otkupiteljev čuvar br. 20*).

Pazimo, dostojanstvo i slava shvaćeno na evanđeoski način su neraskidivo združeni sa služenjem u ljubavi i poniznosti. Marija za sebe reče: *„Veliča duša moja Gospodina što pogleda na neznatnost službenice svoje"* (Lk 1,46). Isus reče: *„Tko se god uzvisuje, bit će ponižen, a tko se ponizi, bit će uzvišen"* (Mt 23,12). Tako da su slava i blizina Marije i Josipa u nebu povezni uz njihovu ljubav, služenje i poniznost.

Sv. Ljudevit Marija Grignion Montfortski za Josipa to izričito tvrdi: „Sv. Josipe, što si se ti više snizivao, Bog te više uzdizao sebi u svoju slavu. Tvoje su zasluge čudesne, tvoje privilegije prevelike. Nebo se divi tvome sjaju, zemlja je puna tvojih milosti koje sežu sve do čistilišta. Nikada te ne molimo uzalud, tvoje jamstvo i zagovor, kako kaže sveta Terezija, su uzvišeni. Tvoj Sin je Bog slavni, tvoja Zaručnica Kraljica Neba. Moleći, ti im zapovijedaš, sve što ti tražiš bude učinjeno. O neizmjerne li moći!"

Sv. Alfonz Liguori to na ovaj način uči: *„Dobro valjani i vjerni slugo, bio si vjeran nad malim, zato ću te nad velikim postaviti. Uđi u radost Gospodara svojega (Mt 25,21).* Slava koju Bog daje svojim svetima na Nebu odgovara svetosti života koji su provodili na zemlji. Za razumjeti svetost Josipa, dosta je shvatiti što kaže Evanđelje: *Josip muž njezin jer je bio pravedan* (Mt 1,19). Ako Bog obećava nagradu samo za čašu hladne vode koja se dadne u njegovo ime siromahu, zamislite koliku je slavu u Nebu udijelio sv. Josipu koji ga je spasio iz Herodovih ruku, priskrbljivao mu odjeću i hranu, toliko ga puta u naručju nosio i uzdizao s tolikom ljubavlju. Svakako trebamo držati da je Josipov život u motrenju i prisutnosti Isusa i Marije bio trajno prožet molitvom, bogat činima vjere, povjerenja, ljubavi, predanja i prikazanja.

Ako dakle, nebeska nagrada odgovara zaslugama u životu, zamislite kolika je slava Josipova u Nebu. Sv. Augustin uspoređuje svece sa zvijezdama, a sv. Josipa sa suncem. Pater Suarez kaže da je razborito smatrati da je Josip poslije Marije, najuzvišeniji i najbliži od svih svetaca u zaslugama i slavi. Iz toga sv. Bernardin zaključuje da, na određeni način Josip, na Nebu zapovijeda Isusu i Mariji, kad želi isprositi neku milost onima koji su mu pobožni".

Za osobno razmišljanje: Trudim li se svim svojim snagama provoditi čestit život ovdje na zemlji? U poteškoćama života mislim li na kreposti i zagovor sv. Josipa kao pomoć na mome putu?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

24. Sv. Josip je i u Nebu iza Majke Božje najbliži Isusu

Svetačka tradicija govoreći o ovoj temi oslanja se na načelo, koje je sv. Toma Akvinski ovako formulirao: «Što je neko biće bliže svome počelu, to je više dionik utjecaja onog počela. Krist je pak počelo milosti, dakle Marija i Josip imaju najveći udio u milosti (*S. th. 3. p. q. 27. a. j.*).

Teolog dr. Stjepan Bakšić ovako tumači ovo teološko načelo. Krist je počelo milosti i iza Marije nitko od ljudi i anđela nije mu bio tako blizu kao sv. Josip. Pomislimo samo na Josipovo očinstvo i dnevnu komunikaciju s Kristom. Krist je dakle njega iza Djevice Marije obdario i uresio milostima više nego ikoje drugo stvorenje. Kao što je Isus počelo milosti, tako je Marija posrednica svih milosti jer nam je po njoj Krist darovan. Sv. Bernard kaže da je Marija kanal kroz koji protječu sve milosti. A sv. Josip bio je s Marijom povezan najužim vezom. Moralo mu je dakle i zbog ovog razloga pritjecati najveće obilje milosti tako da je njegova svetost postajala uvijek sve veća.

Isusova ljubav je mjera milosti, koju on daje pojedinim ljudima. No, Spasitelj nije nijedno stvorenje tako ljubio kao svoju Majku. On ju je ljubio ljubavlju zahvalnog i nadasve odanog sina. I zato ju je obdario takvim milostima kao ni jedno stvorenje između ljudi i anđela. Iza svoje majke nije opet Božanski Spasitelj nijednom stvorenju, ni anđelu ni čovjeku, iskazivao toliko ljubavi kao sv. Josipu, svome pravome, iako nenaravnom tjelesnom ocu, slici i zamjeniku nebeskog Oca. On mu je iskazivao zahvalnu ljubav sina, koji promatra muke i napore, što ih je otac učinio za njega i žrtve koje je podnio za njega. Očito je stoga, da će Isus kao sin sv. Josipa, njega kao svoga oca, iza Marije obogatiti takvim obiljem milosti kao nijedno drugo stvorenje.

Isto tako o prebogatim milostima koje su udijeljene sv. Josipu možemo zaključiti iz suživota s Marijom. Budući da je Marija prema sv. Josipu kao svome pravome mužu i čuvaru gajila pravu i najdublju čistu ljubav, morala je dosljedno njemu u najdubljoj zahvalnosti

svojim zagovorom isprositi najveće obilje milosti. Sv. Josip je stalno živio u svetom, povjerljivom društvu Isusa i Marije, te je tako trajno imao pred očima predivne primjere svetosti. Kako li su ga oni morali poticati na ljubav prema Bogu i na svetost.

Sluga Božji pater Josip Vilaseca utemeljitelj *Misionara sv. Josipa* tvrdi: „Moć sv. Josipa daleko nadilazi onu svih anđela i svetaca sabranih skupa, jer je on istovremeno moćan u Srcu Božjemu i srcu Marijinu".

Sv. Bernardin Sijenski o tom kaže: «Ako mi bijedni ljudi kroz razgovor sa svetim muževima, koji su ništa prema Djevici, ipak često napredujemo, koliko više treba držati, da je napredovao sv. Josip u društvu s Marijom i djetetom Isusom».

Na sličan način to ističe i Suarez: «Razumljivo je, da je nakon Kristova rođenja sv. Josip mnogo više porastao u svetosti ponajprije zato, što je kroz česti razgovor s njime i trajnu njegovu prisutnost, bio potican na česte i gorljive čine ljubavi; nadalje zato jer su ga na osobiti način mogle potaći Kristove riječi i primjeri. Ne smije se sumnjati, da je Josip kroz sve vrijeme zajedničkog života bio od Krista potican i pomagan». Budući da sv. Pismo i Crkva svjedoče preodličnu svetost sv. Josipa, možemo i smijemo iz navedenih argumenata zaključiti, da je sv. Josip kako u časti i dostojanstvu, tako i u savršenstvu i svetosti, poslije Marije daleko nadvisio sve anđele i ljude. Sv. Alfonz Liguori kliče: „A tko ne bi bio svjestan da je sv. Josip poslije Gospe, Bogu najdraži od svih svetaca".

U biti, nebeska slava i blizina Isusu u Nebu su povezani s mjerom ljubavi kojom se ljubilo Boga služeći mu na zemlji, kao što to u Hvalospjevu ljubavi (usp. 1Kor 13, 1.13) kaže apostol Pavao: „*Ljubav nikad ne prestaje. A sada: ostaju vjera, ufanje i ljubav - to troje - ali najveća je među njima ljubav"*.

Bl. Ivan Lataste ovako piše: „A što je to u biti činio sv. Josip? Uvijek i bez granica je ljubio Boga. Samo to je činio i to je bilo dovoljno za njegovu nebesku slavu. U tome je bila njegova važnost, to je bio njegov život na zemlji. Zato i jest bio neizmjerno ljubljen. Vječna je njegova slava. Bez oklijevanja idite sv. Josipu. On je na nebu svemoguć, a što se tiče njegove dobrote u nju ne možemo sumnjati samo kad pomislimo da je život proveo u blizini s Isusom i Marijom koji su imali srca s najviše ljubavi i dobrote u povijesti svijeta".

Sv. Lovro iz Brindizija jasno poručuje da je u nebeskoj slavi Josip najbliži Isusu poslije Gospe: „Dragi moji ispravno shvaćanje traži da u Kristovu kraljevstvu nisu vrijedni poštovanja samo Krist i Gospa nego i svi sveci. Na poseban način to vrijedi za Isusova oca i muža presvete Djevice Marije, sv. Josipa. Njega sam Isus poštuje kao svoga oca, a Gospa kao svoga muža.

Ako u raju Isus sjedi s desna Ocu, iznad svih anđeoskih korova to je iz razloga jer je On prvi od svih prvorođenih i jer je na svijetu bio iznad svih svetaca. A ako Blažena Djevica Marija zbog svoje svetosti zauzima drugo mjesto odmah poslije Isusa po predodređenosti od vječnosti i po milosti u vremenu, ja smatram da sv. Josip po istoj logici stvari, to jest po predodređenosti od vječnosti i po milosti u vremenu, zauzima treće mjesto u rajskoj slavi".

Za osobno razmišljanje: Na što vas potiču tekstovi svetaca o nebeskoj slavi sv. Josipa? Koje stvari mogu primijeniti u mome duhovnome životu kako bi porastao u ljubavi i poniznosti?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

25. Sv. Josip uzor i moćni zagovornik

Pobožnost sv. Josipu svakako spada među velike pobožnosti Katoličke Crkve, i svi vjernici bi je trebali manje ili više gajiti, a prvi, najjednostavniji i najvažniji način življenja pobožnosti je svakako molitva.

Papa Franjo o važnosti pobožnosti sv. Josipu ovako piše: „Nakon Marije, Majke Božje, nijedan svetac ne zauzima toliko prostora u papinskom Učiteljstvu kao Josip, njezin zaručnik. Moji prethodnici su produbili poruku koja se krije u malo podataka što su nam ih prenijela Evanđelja, da snažnije očituju njegovu središnju ulogu u povijesti spasenja.“ (*Očevim srcem - uvod*)

Kada Crkva govori o štovanju svetaca onda naglašava dvije najvažnije stvari: sveci su nam uzori i zagovornici kod Boga. »Crkva je, zbog toga, u tijek godine unijela spomene mučenika i drugih svetih koje je mnogovrsna Božja milost uzvisila do savršenstva, pa su već postigli vječno spasenje, te u Nebu pjevaju savršenu hvalu Bogu i nas zagovaraju. O rođendanima svetaca Crkva navješćuje vazmeno otajstvo ostvareno u svecima koji su zajedno s Kristom trpjeli te su s njime suproslavljeni, a vjernicima predlaže njihove primjere, koji po Kristu sve privlače k Ocu, i njihovim zaslugama moli i postiže Božja dobročinstva«. (SSC 104)

Ako gledamo sv. Josipa kao uzora onda u prvom redu motrimo njegove kreposti. *Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji* to ovako naglašava: „Tijekom stoljeća, osobito posljednjih, crkvena su promišljanja isticala kreposti svetoga Josipa, među kojima blistaju: vjera, koja se u njemu pretočila u puno i hrabro prianjanje uz Božji plan spasenja; marljiva i tiha poslušnost očitovanjima njegove volje; ljubav i vjerno obdržavanje Zakona, iskrena pobožnost, čvrstoća u kušnjama; djevičanska ljubav prema Mariji, poslušno vršenje očinstva, marljivo skrivanje“. (br. 219)

Svetačka tradicija je na poseban način dirnuta šutnjom i poniznošću sv. Josipa. Biskup i duhovni velikan Bossuet ovako piše: „Sv. Josip je po vanrednoj milosti Boga Oca posjedovao najveće Božje blago, ali nije mu niti padalo na pamet ponositi se svojim darovima niti o njima javno pričati, nego je koliko god mu je to bilo moguće skrivao od smrtnih očiju, te je samo s Bogom uživao u otkrivenoj mu tajni, Isusu neizmjernom bogatstvu koje je čuvao. Josip je u kući imao ono što je moglo privući poglede cijeloga svijeta, bez da je to svijet znao. On je čuvao Boga koji je postao čovjekom, a o tome šuti, niti riječi ne izgovara. On je svjedok prevelike tajne, a u njoj je uživao u skrovitosti i nikome je ne otkriva“.

To je bila karakteristična crta sv. Josipa. On je vjerno i herojski ispunio svoju zadaću, kako nam pokazuje sv. Pismo. Samo na Božji poziv Josip za čas izlazi iz svoje skrovitosti. On se pojavljuje samo u službi Djevice Marije i Djeteta Isusa. Za njih podnosi najveće žrtve. Od njega nam nije sačuvana ni jedna riječ. Sa Spasiteljevim javnim životom njega tako reći nestaje sa pozornice. Doista tihi i povučeni život sv. Josipa, naročito ako ga usporedimo s uzvišenom zadaćom koju je imao izvršiti, je divni primjer najveće poniznosti i čednosti.

Katolička pobožna tradicija se divi vjeri i povjerenju sv. Josipa i njegovoj spremnosti na posluh bez oklijevanja. Tako pater Suarez piše: «Josip je anđelu, bez ikakvog oklijevanja povjerovao i pokorio se i prije, dok mu je objavio tajnu Utjelovljenja; i kasnije, kad mu je naložio bijeg u Egipat, premda je tajna bila nadasve visoka, a izvana se činilo, da stvari nisu u sebi skladne, jer mu je rečeno da je to Dijete Spasitelj svijeta, a sada mora bježati pred moćnikom».

Sv. Ivan Krizostom kaže: «Vidio si pokornost sv. Josipa, vidio si duh, koji lako i s vjerom pristaje Božjim objavama, vidio si i dušu budnu i neokaljanu nikakvom iskvarenošću. U tako teškoj i zamršenoj stvari apsolutno ništa ne govori niti pita, nego se na mig pokorava i

s veseljem podnosi sva iskušenja. Bez dvojbe je dakle očito, da je ovaj muž postigao preveliki stupanj svetosti“.

Sv. Josip imao je preveliku zadaću, da po svojoj djevičanskoj ženidbi s Djevicom Marijom Božjem Sinu bude uzor i primjer, da mu pruži dostojni ulaz u ovaj svijet ljudi te da Božanskom Djetetu bude kao neki plašt i zastor, iza kojeg će božansko djelo utjelovljenja Božjeg Sina pred očima svijeta biti sakriveno do punine vremena, Isusova javnog djelovanja.

Sveci su oni koji su u svijetu živjeli vjeru u ljubavi prema Bogu i bližnjima, po uzoru na Isusa Krista koji je "prošao zemljom čineći dobro." Ali kada dođu u nebo, kako piše u *Katekizmu Katoličke Crkve* "ne prestaju se brinuti za one koje su ostavili na zemlji. Njihov zagovor je najuzvišenije služenje Božjem planu. Možemo ih i trebamo moliti da posreduju za nas i za cijeli svijet."

Svetačka tradicija drži da su zagovor Gospe i sv. Josipa najveći i najvažniji te da na neki način „zapovijedaju“ Isusu u Nebu. Treba to dobro shvatiti. Radi se o naglašavanju posebne blizine i povezanosti Isusa sa Gospom i Josipom koja je ostala i u vječnosti.

Sv. Ljudevit Montfortski za Mariju ovako reče: „Budući da milost usavršuje narav, a slava usavršuje milost, to je sigurno da je naš Gospodin jednako Marijin Sin i na nebu, kao što je bio na zemlji i da je, dosljedno, zadržao svu podložnost i posluh najsavršenijega djeteta prema najboljoj od svih majki. Ali se čuvajmo da tu zavisnost ne bismo shvatili kao neko poniženje i nesavršenost Isusa Krista. Jer Marija je neizmjerno niža od svoga Sina, koji je Bog, pa mu ne zapovijeda kao što bi zemaljska majka zapovijedala svom djetetu, koje je niže od nje. Kako je Marija potpuno preobražena u Boga milošću i slavom, koja sve svece u nj preobrazuje, stoga ona niti što pita, niti hoće, niti čini što bi bilo protivno vječnoj i nepromjenljivoj Božjoj volji. (…) Marija zapovijeda na nebu anđelima i blaženima. Kao nagradu za njezinu duboku poniznost. (*Rasprava* br. 27 -28)

Sv. Toma Akvinski za sv. Josipa kaže: „I drugi sveci uistinu uživaju veliku moć u Nebu, ali oni kao sluge mole, a ne zapovijedaju kao gospodari. A sv. Josip čijem autoritetu je Isus bio podvrgnut dok je živio na zemlji, dobiva sve što želi od svoga Posinka na Nebu“.

Sv. Augustin istu stvar drugačije izriče: „A što bi Isus mogao na Nebu odbiti sv. Josipu koji njemu nikad ništa nije odbio dok je živio na zemlji“.

Sv. Bernard: «Možemo stoga držati, da moć svetoga Josipa kod Isusa nadilazi moć svih ostalih svetaca, jer je pisano da će On izvršiti volju i uslišati prošnje onih, koji vrše Njegov zakon, a kamoli neće izvršiti volju i ispuniti prošnje svetog Josipa, koji Ga je hranio znojem svoga lica!».

Bl. Bartol Longo: „O sv. Josipe, kako je uzvišena veličina tvoje moći u nebu, nakon što si zapovijedao Božjem Sinu na zemlji koji je trideset godina bio podložan tvojim uputama.“

Brojna su svjedočanstva iz svetačke tradicije koja govore o važnosti i uzvišenosti zagovora sv. Josipa. Donosimo samo neka. Sv. Terezija Avilska o zagovoru sv. Josipa ovako uči: „Ja sam pak uzela za zagovornika i gospodara svetog Josipa i njemu sam se usrdno preporučila. Jasno sam vidjela – iz ove nevolje i iz drugih još većih, u vezi s čašću i duševnom pogibelji – da me je ovaj otac i moj gospodar izvukao s više dobra nego što sam ja od njega znala tražiti. Ne sjećam se dosad da sam ga išta molila što bi on propustio učiniti. Začuđujuća su stvar one velike milosti koje mi je Bog udijelio posredstvom ovoga blaženog Sveca. Kakvih me je samo opasnosti oslobodio, i tjelesnih i duševnih!

Čini mi se da je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu (imam iskustva) da pritekne u svima. Gospodin nam hoće pokazati

sljedeće: Kako je sv. Josipu bio podložan na zemlji – budući da ga je zvao ocem, a bio mu je hranitelj – mogao mu je zapovijedati i na nebu, te on čini što god od njega traži. To su doživjele, također iz iskustva, još neke druge osobe kojima sam govorila da se preporuče njemu, a puno je i onih koje doživljavaju ovu istinu iznova gajeći pobožnost prema njemu".

Sv. pater Pijo: „Idite k Josipu. Idite s velikim pouzdanjem jer se ni ja poput sv. Terezije ne sjećam da sam išta molio sv. Josipa, a da mi odmah nije udijelio milost".

Sv. Brigita: „U svim svojim nevoljama moli se sv. Josipu i revno nastoj da ga i drugi časte. Budi sigurna da Bog daje na zemlji sve ono za što ga Josip u nebu zamoli. Gospodin će na Josipovu molbu udijeliti izvanredne milosti".

Sluga Božji Leon Dehon: „Utecimo se sv. Josipu u našim posebnim potrebama i općem dobru. Politička društva su u nevoljama, poredak rada je uzdrman. Kome ići kako bismo pronašli socijalni mir, blagostanje i red? Idimo sv. Josipu. On nas ne oslobađa posla, studija i drugih ljudskih sredstava ali ih sveti Josip može blagosloviti, učiniti plodnima i prikladnima za postići cilj. On će nam od Isusa isprositi i moralne kreposti bez kojih je svaki napor zakonodavca i upravitelja uzaludan".

Za osobno razmišljanje: Što u meni budi spoznaja da je Bog htio biti skrovit kod Utjelovljenja Sina Božjega? Kakvo je moje iskustvo i koga imam za uzora? Tražim li zagovor Marije i Josipa na putu svoga duhovnoga rasta?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

26. Pobožnost sv. Josipu, pobožnost za sve vjernike, a na poseban način za Bogu posvećeni život te svećenike

O štovanju svetaca *Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji* ovako uči: „Sve to Crkva ispovijeda kada zahvalna Bogu Ocu naviješta: »njihov život nam je primjer, njihov zagovor pomoć, zajedništvo s njima izvor pravoga bratstva«. Na kraju valja naglasiti da je posljednji cilj štovanja svetaca slava Božja i posveta čovjeka po životu potpuno usklađenom s Božjom voljom i nasljedovanje kreposti onih, koji su bili najizvrsniji učenici Gospodinovi.

Zbog toga, u katehezi i u drugim trenucima prenošenja nauka trebat će vjernike poučiti da: naš odnos sa svecima valja shvatiti u svjetlu vjere, on ne smije zatamniti »poklonstveno štovanje dano Bogu Ocu po Kristu u Duhu, nego ga naprotiv osnažiti«; »čašćenje svetih nije toliko u mnogim vanjskim činima, nego je više u jakosti naše djelotvorne ljubavi«, koju se prevodi u zauzetost kršćanskoga života». (br. 212.)

Uistinu su brojni poticaji Crkvenog učiteljstva i svetačke tradicije na pobožnost sv. Josipu. Sv. Alfonz Liguori kaže da sam Isusov primjer nas potiče na to: „*Josip muž njezin jer je bio pravedan.* (Mt 1,19). Sam primjer Isusa Krista, koji je ovdje na zemlji htio tako častiti i podložiti se sv. Josipu, trebao bi sve potaći da budu jako pobožni ovom velikom svecu".

Sv. Bernardin Sijenski kaže kako ne treba sumnjati da Gospodin koji je još za života poštovao i slušao sv. Josipa kao oca, ni u Nebu mu neće odbiti nego će još više uslišati njegove prošnje: «Bez sumnje Krist nije ni na Nebu uskratio odanost, poštovanje i onu osobitu čast što ju je iskazivao Josipu kao sin svome ocu dok je bio na zemlji».

Možda najpoznatiji tekst svetačke tradicije koji potiče na pobožnost sv. Josipu je onaj sv. Terezije Avilska: „Htjela bih privoljeti sve da gaje pobožnost prema sv. Josipu, ovome slavnom svecu, zbog velika iskustva koje imam s dobrima što ih postiže od Boga. Nisam

upoznala osobu koja bi uistinu gajila pobožnost prema njemu i obavljala posebne službe, a da ne bih vidjela kako je uznapredovala u kreposti. Jako koristi dušama to što se njemu preporučuju. Čini mi se da ima nekoliko godina kako od njega svake godine tražim nešto, i to uvijek biva ispunjeno. Ako je molba malo iskrivljena, on je ispravlja za moje veće dobro. Osobito su mu osobe od molitve uvijek morale biti naklonjene; jer ne znam kako se može misliti na Kraljicu anđela za onog vremena kada je toliko prošla s djetetom Isusom, a da se ne zahvaljuje svetom Josipu na dobru kojim im je pomogao u tome. Tko ne nađe učitelja koji bi ga naučio molitvi, neka uzme ovoga slavnoga sveca za učitelja i neće zastraniti na putu".

Bl. Marija Terezija od sv. Josipa potiče da se djecu uz pobožnost Gospi uči pobožnosti sv. Josipu: „Nemojte propustiti zasaditi u dječje duše nježnu, srdačnu ljubav prema Majci Božjoj i svetom Josipu, jer kada jednom dijete ima ove nebeske roditelje, ne može se izgubiti, nije li nam ipak sam Božanski Spasitelj dao i poučio nas da ljubimo – ne uvijek samo molimo zazivajući njihovu pomoć, nego da ih častimo i ljubimo, a nažalost tako malo duša to razumije, a ja želim od svega srca, da sve Vi, moje drage sestre, koje ste kao članice Karmelskog reda, posebno na to obvezane, to naučite, uvijek više naučite, tada Bl. Djevica Marija i sv. Josip neće dopustiti da Vam uzmanjkaju dokazi njihove velike, moćne ljubavi i skrbi."

Papa Franjo u svom pismu *Očinskim srcem* o sv. Josipu izričito potiče sve vjernike: „Cilj ovoga Apostolskog pisma je da poraste ljubav prema ovom velikom Svecu, da nas potakne da vapimo za njegov zagovor te da nasljedujemo njegove kreposti i njegov zanos". (br. 7).

Papa, sv. Ivan Pavao II. isto tako poručuje: „Radosno ispunjavamo tu pastirsku zadaću kako bi u svim vjernicima porasla pobožnost spram zaštitnika cijele Crkve, ali i ljubav spram samoga Otkupitelja, kome je on služio sjajeći kao primjer ostalima. Tako će sav kršćanski narod ne samo gorljivije hrliti k svetom Josipu i pouzdano zazivati njegovu zaštitu, nego će uvijek imati pred očima njegov ponizan i zreo način služenja i sudjelovanja u spasenju ljudi. Bude li Crkva promatrala Marijina zaručnika, dionika božanskog otajstva, uvjereni smo da će, nezadrživo idući zajedno s cijelim ljudskim rodom ususret budućem vijeku, moći ponovno otkriti vlastitu narav u istom nacrtu otkupljenja koji ima temelj u otajstvu utjelovljenja". (*Otkupiteljev čuvar br.1*)

Papa Benedikt XV. sve vjernike, a posebno obitelji poziva: „Po Josipu idemo ravno k Mariji, po Mariji izvoru svake svetosti, k Isusu koji je posvetio kućne kreposti svojom poslušnošću Josipu i Mariji. Mi dakle želimo da se kršćanske obitelji posve nadahnjuju na tim divnim primjerima kreposti". (*Motuproprio 25.7.1920.*)

Pobožnost sv. Josipu je na poseban način potrebna Bogu posvećenim osobama. Bit je redovničkoga života u tome da Kristovi vjernici, po nadahnuću Duha Svetoga, žele iz bližega slijediti Krista, predati se Bogu kojega ljube iznad svega te tako, težeći k savršenstvu ljubavi u službi Kraljevstva, u Crkvi označavaju i naviještaju slavu budućega vijeka.

Kada se govori o biti redovničkoga poziva, svetačka tradicija se ne zaustavlja na kristocentrizmu i nužnu nasljedovanju Krista, nego ga s pravom po Kristu stavlja u kontekst prve i najveće ljubavi prema Bogu te u tom kontekstu potiče na opsluživanje zavjeta siromaštva, čistoće i poslušnosti, ali još više na čežnju ljubavi prema Bogu i njegovim obećanjima. U svemu što smo rekli o redovništvu, sv. Josip je preveliki uzor i zagovornik.

U samim temeljima redovništva je Božji poziv, stavljanje Isusa iznad svega u svome životu i prikazujući mu svu svoju ljubav. Josip je onaj koji je otkrio blago kraljevstva nebeskoga za koje je sve ostavio da ga zadobije, na što će Isus poticati u prispodobi o skrivenom blagu. Ne mogu svi shvatiti da za Isusa treba sve ostaviti, sve predati, Josip je

spremno odgovorio na svoj poziv. On je prvi prepoznao kraljevstvo Božje koje nam dolazi u Isusu i po Isusu, Njemu je spremno prikazao svoj život i svoju ljubav.

Papa, sv. Pavao VI. naglašava da je Josip „cijelim svojim životom služio, žrtvovao se otajstvu utjelovljenja i poslanju otkupljenja s njim povezanim, iz ljubavi učinio je potpuni dar sebe, svoga života i svoga rada“. (*Govor 19.3.1966.).* Nije li to ideal redovništva?

Sv. Terezija Avilska poziva sve vjernike, a osobito kontemplativne Bogu posvećene osobe na pobožnost sv. Josipu: „Osobito osobe koje su posvećene molitvi na poseban način bi morale njegovati pobožnost sv. Josipu. Ja ne znam kako netko može razmišljati o Kraljici anđela i svim mukama koja je toliko prošla s Isusom tijekom njegova djetinjstva, a da se ne zahvaljuje svetom Josipu na dobru koje je iskazao Djetetu Isusu i Djevici Mariji. Tko ne nađe učitelja koji bi ga naučio molitvi, neka uzme ovoga slavnoga sveca za učitelja i neće zastraniti na putu“.

Učiteljstvo Crkve i svetačka tradicija na poseban način svećenicima preporučuju pobožnost sv. Josipu. S pravom sv. Toma Akvinski kaže: „Samo je Krist pravi svećenik, drugi su samo njegovi službenici“. Isus Krist žrtvom svoga križa je jedini posrednik između Boga i ljudi. Jedinstveno Kristovo svećeništvo uprisutnjuje se po svećeničkom služenju zaređenih vjernika koje nazivamo svećenici. Biskupi, koji primaju puninu svećeničkog reda, i svećenici koje oni zarede su suobličeni Isusu Kristu i po Duhu Svetom osposobljeni su da djeluju u ime Isusa Krista. Oni se posvećuju za službu propovijedanja Evanđelja, slavljenje sakramenata, na poseban način sv. mise, vođenja Crkve u zajedništvu s papom, i na kraju oni su pastiri Crkve.

Svećenici i biskupi trebaju služiti Kristu i Crkvi. Papa Bendikt XVI. im sv. Josipa stavlja za uzor čednosti i ljubavi kojom su po službi pozvani čuvati čistoću Crkve: „Josip, pravednik je postavljen za upravitelja Božjih otajstava i čuvara svetišta, to jest Marije zaručnice i Riječi koju nosi u sebi. Na takav način Josip postaje slika biskupa za koju je zaručnica udana. Ona nije njemu na raspolaganju, nego je pod njegovom zaštitom“.

Brojne su poveznice svećeničke službe i potrebe pobožnosti sv. Josipu. Sv. Hilarije biskup iz 4. stoljeća koristili Biblijsku sliku: „Sv. Josip time što je nosio Isusa u Egipat a zatim u Judeju je tako zacrtao put apostola koji su u počecima propovijedali ime Isusovo Židovima i nežidovima“.

Sv. Bernard kaže: „Josip koga su braća prodala u Egipat čuvao je pšenicu ne za sebe nego za narod, a sv. Josip je primio živi kruh koji s Neba silazi i čuvao ga za sebe i za cijeli svijet“. Papa Pijo IX. reče: „Sv. Josip je hranio onoga koga su vjernici trebali jesti kao Kruh vječnoga života“.

Sluga Božji svećenik, Leon Dehon u govoru upućenom svećenicima kaže: „Sv. Josip je naš zaštitnik. Povlastice sv. Josipa nisu umanjene njegovim ulaskom u Nebo. Više nego ikada on ima vlast punu slasti i poniznosti koju mu je Isus udijelio na zemlji nad njime samim za vrijeme njegova zemaljskog života. On je sv. Josipu dao veliku moć da nas štiti i isprosi nam velike milosti potrebne našem zvanju vođenja duša Presvetom Srcu.

Kardinal Tiserant 17.3.1963. u govoru papi Ivanu XXIII. usporedio je život svete Obitelji i svećeničku službu te kaže: „Gledajući kako sv. Josip uzima u svoje radniče ruke Dijete Isusa i nosi ga s poštovanjem i ljubavlju u Hram budi u nama želju i čežnju da sa istim osjećajima uzimamo na oltaru, u naše ruke Tijelo Kristovo u posvećenoj hostiji“.

Otac Raniero, utemeljitelj pokreta sv. Josipa, govori o velikoj sličnosti spasenjskog poslanja sv. Josipa i poslanja svećenika: „Prije svega treba naglasiti kako je Sin Božji poslušan svećeniku kao što je slušao sv. Josipa. Svećenik uzima hostiju posveti je i ona postaje Tijelo Kristovo, daje ga vjernicima i stavlja u svetohranište… slično kao što je sv. Josip uzimao u svoje ruke Isusa, Božansko Dijete, držao ga u naručju, zapovijedao mu, a On ga je slušao. Može se dakle naslutiti koliko je sv. misa središnja u svećeničkom služenju i

kako je današnja kriza vjere kako to objašnjava kardinal Sarah u velikoj mjeri zbog opadanja vjere u Isusovu stvarnu prisutnost u presvetom Sakramentu“.

Papa, sv. Ivan XXIII. u govoru od 29.6.1961. ravnateljima sjemeništa, gdje se odgajaju budući svećenici, naglašava potrebu da se svećenici trebaju zalagati da njihova služba odgovara stvarnim nutarnjim stavovima. Sveti papa je tada govorio o „josipovskoj“ duhovnosti koja treba biti jedna od karakteristika katoličkog svećenika. Papa Ivan XXIII. je tada rekao da su za svećenika „temelji vjerske formacije euharistijska pobožnost, pobožnost Presvetom Srcu, pobožnost Gospi. A kao što sjemeništarce treba poticati na posebno povjerenje prema Gospi, isto tako ih treba poticati na posebno povjerenje prema sv. Josipu. Josip, ponizan, blag, šutljiv, diskretan savršen je uzor koji treba nasljedovati u prigodama koje od svećenika traže potpuno predanje Bogu i umiranje sebi“.

Današnja liturgija je htjela sačuvati ovaj odnos svećenika i sv. Josipa. U darovnoj molitvi na misi svetkovine sv. Josipa svećenik moli: „Primi Gospodine naše svećeničko služenje i udijeli nam istu vjernost i čistoću srca koja je vodila sv. Josipa služeći tvoga Jedinoga Sina, rođena od Djevice Marije“.

Za osobno razmišljanje: Kakvo je moje držanje prema onima koji su mi podložni? Gledam li ih kao da su mi na raspolaganju ili ih stavljam pod Božju zaštitu štiteći njihovo dostojanstvo i prava koja im pripadaju?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

27. Sv. Josip zaštitnik sveopće Crkve

Crkva je narod Božji. Po ispovijedanju vjere da je Isus Krist Sin Božji, začet po Duhu Svetome, rođen od Djevice Marije umro i uskrsnuo za naše spasenje i po krštenju vjernici se nanovo rađaju kao nova zajednica Crkva, izabrani narod Božji. Štovanje sv. Josipa pod raznim vidicima, pa i s naglaskom da On štiti cijelu Crkvu, seže od samih početaka Crkve. To izričito tvrdi papa sv. Ivan Pavao II.:

„Crkveni su oci, nadahnjujući se samim Evanđeljem, već od prvih stoljeća isticali da sveti Josip, kao što je s ljubavlju skrbio o Mariji i radosnim se zalaganjem posvetio odgoju Isusa Krista, tako čuva i štiti njegovo otajstveno tijelo, Crkvu, kojoj je Sveta Djevica lik i uzor“. (*Otkupiteljev čuvar br.1*)

Donosimo samo jedan citat iz svetačke tradicije o tome, i to onaj sv. Bernardina Sijenskog: „Vječni Otac je sv. Josipa izabrao kao pouzdanog čuvara i zaštitnika njegova najvećeg blaga, svoga Utjelovljenoga Božanskoga Sina i Djevice Marije. Pa kakav je onda položaj sv. Josipa u cijeloj Crkvi Kristovoj? Nije li on jedinstven po odabranju? I po sv. Josipu Isus je pravilno i časno uveden u ovaj svijet. Cijela Crkva Mariji duguje zahvalnost zato što je po Njoj postala dostojna primiti Krista. Ali poslije Marije, nedvojbeno sv. Josipu dugujemo posebnu zahvalnost i štovanje“.

Pa ipak povijesno gledano tek je papa Pijo IX**.** dekretom »*Queinadmodum Deus*«, 8.12. 1870. svečano proglasio sv. Josipa zaštitnikom sveopće Crkve. Papa Pijo IX. u pismu od 7.7.1871.g. pojašnjava svoju odluku i kaže:

„I mi sami, nakon što smo po nedokučivoj Božjoj odluci podignuti na uzvišenu Petrovu stolicu, potaknuti primjerom slavnih naših predčasnika i posebnom pobožnošću, kojom smo od djetinjstva gajili prema istom sv. Josipu, proširili smo dekretom, s velikim veseljem svoje duše svetkovinu Josipova zaštitništva kao svetkovinu drugog reda na svu

Crkvu (…) Ali u ovo posljednje doba, u kojem je strašan i oduran rat navješten protiv Kristove Crkve, tako je porasla pobožnost vjernika prema sv. Josipu i tako se razvila, da su sa svih strana došle k nama bezbrojne i tople molbe, koje su nedavno, dok je zasjedao sveti ekumenski Prvi vatikanski koncil, bile obnovljene od skupa sviju vjernika, a što je najvažnije, od mnogih od časne naše braće kardinala i biskupa, i kojima su silno molili, da proglasimo sv. Josipa zaštitnikom Katoličke Crkve, ne bi li u žalosnim ovim vremenima za odstranjenje sviju zala, koja nas sa sviju strana tište, uspješnije izmolili milosrđe Božje zaslugama i zagovorom sv. Josipa. Mi dakle ganuti ovim molbama, zazvavši Božje rasvjetljenje, držali smo, da moramo udovoljiti tako pobožnim molbama, te smo posebnim dekretom naše Kongregacije svetih obreda, naložili, da se u našim bazilikama Vatikanskoj, Lateranskoj i sv. Liberija na dan Bezgrešnog začeća njegove zaručnice 8. 12. 1870.g. objavi dekret, i svečano proglasi sv. Josipa, zaštitnikom katoličke Crkve".

Papa Leon XIII. objašnjava zašto je sv. Josip zaštitnik cijele Crkve: „Posebni razlozi zašto se sv. Josip zaziva kao zaštitnik Katoličke Crkve i zašto Crkva do njegove zaštite i obrane toliko drži, jesu sljedeći: što je on muž Marijin i poočim Isusa Krista. Odatle potječe sva njegova čast, punina milosti, svetost i slava. Čast Majke Božje je toliko velika istina da od nje ne može ništa biti veće. A budući da je među Marijom i Josipom postojao ženidbeni vez, bez sumnje da se on više nego bilo tko drugi približio uzvišenoj časti po kojoj Bogorodica daleko nadilazi sva stvorenja, jer ženidba je od svih najveće zajedništvo te po svojoj naravi traži da supružnici dijele dobra. Kad je dakle Bog Presvetoj Djevici dao Josipa za zaručnika, dao joj je time ne samo druga za život, svjedoka njezinog djevičanstva i čuvara njezine časti, nego zbog ženidbenog veza ujedno i dionika njezine uzvišene časti.

On isto tako nadilazi sve ljude po tome što je po Božjoj zamisli bio zaštitnik Sina Božjega te su ga ljudi držali za njegova oca. Od tuda proizlazi da je Riječ Božja bila smjerno poslušna i podložna Josipu te mu je iskazivala svako poštovanje koje djeca duguju svojim roditeljima. Iz te dvostruke časti, nadalje, proistječu dužnosti koje pripadaju glavama obitelji te je tako Josip božanskoj obitelji, kojoj bijaše na čelu, bio zakoniti i naravni čuvar, pazitelj i branitelj. Tu službu vršio je on tijekom cijelog svoga života. Svom ljubavlju postojano je nastojao svoju ženu i božansko Dijete štititi. Običavao je svojim radom pribaviti što je bilo potrebno za uzdržavanje njih obadvoje. Priskrbio im je sigurno utočište izbavivši ih iz smrtne pogibelji koju je izazvala Herodova zavist. Na neudobnom putu i u gorkom progonstvu Josip je bio pratilac, pomoćnik i tješitelj Isusa i Marije. A u tom domu kojim je Josip očinskom vlašću upravljao bio je početak nastajuće Crkve.

Kao što je Presveta Djevica Isusova Majka tako je Ona Majka i svih kršćana koje je na brdu Kalvariji usred najvećih Spasiteljevih muka rodila. Isto tako je Isus Krist prvorođenac među kršćanima, koji su mu po posinjenju otkupljena braća. Oni su Kristova obitelj te Josip kao muž Marijin i otac Isusa Krista ima neku vrst očinske vlasti i nad njima. Prikladno je i dostojno sv. Josipa, da on, kao što se brinuo za sve potrebe Nazaretske obitelji skrbi tako sada i za Kristovu Crkvu te je nebeskim okriljem štiti i brani. (*Iz Papina pisma biskupima svijeta od 15.8.1889.*).

Dakle, tumačenje pape je jasno i poticajno. Sv. Josip jer je otac Kristov, nužno ga smatramo i ocem sviju koji su Kristova braća i sestre i time ocem čitavog Kristovog mističnog tijela, ocem i zaštitnikom čitave Crkve. Iz ovog je jasno, da zaštitništvo sv. Josipa nad Crkvom nije papa Pijo IX. izmislio i učinio i tada ga povjerio sv. Josipu, nego zaštitništvo cijele Crkve pripada sv. Josipu kao ocu božanskog Spasitelja, kao čistom mužu presvete Djevice i kao glavi sv. Obitelji po samoj naravi objavljenih stvari u Evanđelju. A sv. Josip će u nebeskoj slavi sa svojim božanskim Sinom i njegovom prečistom Majkom Marijom primiti i

prihvatiti ovo priznanje i poštovanje, koje mu je Crkva iskazala, te će zacijelo svoju brigu i zaštitu prema Crkvi izvršiti to više, što više bude priznavan i čašćen kao njezin zaštitnik.

Nauk papa iz prošlog stoljeća je potvrdio i papa. svetac naših dana sv. Ivan Pavao II.: „Kad je papa Pio IX. htio Crkvu u teškim vremenima povjeriti posebnoj zaštiti svetoga praoca Josipa, proglasio ga je »zaštitnikom Katoličke Crkve«. Papa je znao da time ne čini kakav neobičan čin, jer je zbog uzvišena dostojanstva koje je Bog dao tomu svojemu najvjernijem sluzi »Crkva preblaženog Josipa, poslije Blažene Djevice njegove zaručnice, uvijek obasipala velikom čašću i pohvalama te zazivala njegovu pomoć u nevoljama«. Koji su razlozi tolikog pouzdanja? Papa Lav XIII. iznosi ih ovako: »Razlozi zbog kojih svetog Josipa treba smatrati posebnim zaštitnikom Crkve i zašto Crkva sa svoje strane očekuje vrlo mnogo od njegove zaštite i skrbi jesu poglavito u tome, što je on bio Marijin muž i, kako ga se držalo, Isusov otac (...). A dužnosti su same po sebi nadošle ... tako da Josip bijaše zakoniti i naravni čuvar, skrbnik i branitelj božanske kuće, kojoj bijaše na čelu (...). Prirodno je, dakle, i blaženoga Josipa osobito dostojno da, onako kako je nekoć običavao u svim situacijama sveto štitio Nazaretsku obitelj, sada i Kristovu Crkvu zaštićuje i brani nebeskom zaštitom.«

Tu zaštitu treba i sada zazivati, a Crkvi je i sada potrebna ne samo kao obrana od pogibelji koje se javljaju, nego nadasve kao osnaženje onoga obnovljenog zauzimanja u naviještanju radosne vijesti svijetu, i isto tako novog naviještanja te vijesti u onim zemljama i narodima gdje su – kako napisah u svojoj Apostolskoj pobudnici *Vjernici laici* – »vjera i kršćanski život bili su nekoć u procvatu ... danas su podloženi teškom iskušenju«. Kako bi se donio prvi navještaj Krista, odnosno kako bi ga se ponovno donijelo tamo gdje je on zanemaren ili zaboravljen, Crkvi je potrebna posebna »Sila odozgo« (usp. Lk 24,49; Dj 1,8), dar Gospodnjega Duha, kojemu se nikako ne protivi zazivanje i nasljedovanje svetaca.

Crkva se pouzdaje, osim u sigurnu zaštitu, i u vrstan Josipov primjer koji nadvisuje pojedine životne staleže i predlaže se za uzor svakoj kršćanskoj zajednici, kakvo god bilo stanje u njoj i kakve god bile zadaće pojedinih vjernika. Prema odredbi dogmatske konstitucije Drugog vatikanskog sabora o Božanskoj objavi, cijela se Crkva mora ponašati kao ona »koja Božju Riječ sa strahopoštovanjem sluša«, to jest biti spremna i pripravna na vjerno služenje spasonosnoj Božjoj volji objavljenoj u Isusu.

No, već na početku ljudskog otkupljenja nalazimo, poslije Marije, utjelovljeni uzor poslušnosti upravo u Josipu, onome koji se odlikuje vjernim ispunjavanjem Božjih odredbi. Papa Pavao VI. poticao je na zazivanje Josipove zaštite, »kao što je Crkva u ova posljednja vremena običavala činiti prije svega za sebe samu, svjesnim teološkim promišljanjem o povezanosti božanskog djelovanja s ljudskim djelovanjem u neizmjernom poretku otkupljenja u kojem je božansko djelovanje samo iz sebe posve dovoljno, a ljudsko djelovanje, premda samo od sebe ne može ništa činiti (usp. Iv 15,5), ipak nije oslobođeno od dužnosti da ponizno, ali uvjetno i plemenito pruži suradnju. Osim toga, Crkva ga zaziva kao zaštitnika potaknuta dubokom i živom željom da svoj vjekovni život osvježi istinskim evanđeoskim krepostima, koje blistaju u svetom Josipu.« (*Otkupiteljev čuvar br. 28 - 30).*

A papa Benedikt XVI. 19.3.2005. g. povjerava cijelu Crkvu sv. Josipu: „Zagovoru sv. Josipa povjeravan nade Crkve i svijeta. Neka on, zajedno sa Djevicom Marijom, supružnikom, uvijek vodi moj i tvoj put, tako da budemo radosni instrumenti mira i spasenja“.

Papa, sv. Pavao VI. reče: „Crkva se obraća sv. Josipu kao svom pokrovitelju i zaštitniku po svom nepokolebljivom uvjerenju da će onaj kome je Isus povjerio brigu i zaštitu vlastitoga krhkog ljudskog djetinjstva i dalje s Neba obavljati svoju zaštitničku zadaću kako bi vodio i branio Mistično Tijelo Kristovo, koje je uvijek slabo, uvijek pod napadom, uvijek u opasnosti“. (*Govor 19. 3.1969.).*

Za osobno razmišljanje: Koje događaje osobne i crkvene želim na poseban način staviti pod zaštitu sv. Josipa? Imam li povjerenja u njegov očinski zagovor? Povjeravam li njegovu zagovoru pastire Crkve i narod Božji?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

28. Sv. Josip zaštitnik obitelji

Povlašteno mjesto susreta ljudskog srca sa srcem drugog bližnjeg čovjeka jest obitelj. U tom smislu sve bliže ljudske relacije, otac, majka, suprug, supruga, brat, sestra, sin, kćer događaju se u obitelji i po svojoj naravi prelijeva se i na život cijele obitelj. Muž, žena i djeca, braća i sestre kao kršćani međusobno se ljube ljubavlju koja svoj zadnji izvor ima u Srcu Isusovu. Osobne relacije u ljubavi i iskrena ljubav prema Bogu se uzajamno prožimaju i duhovno rastu. Ali u obiteljima se događaju brojne napetosti i brojni problemi, a neki on njih mogu biti jako bolni.

Crkva jako vrednuje obitelj jer iz ljudski i kršćanski zdrave obitelji izlaze zdravi ljudi i kršćani, spremni preuzeti odgovornost u životu i upravo zbog toga stavlja svetu Obitelj za uzor svim obiteljima. Papa sv. Ivan Pavao II. kaže:

„Na pragu Novoga zavjeta, kao i na početku Staroga, evo dvoje supružnika. No, dok su Adam i Eva bili vrelo zla koje je preplavilo svijet, Josip i Marija tvore vrhunac odakle se širi svetost po svoj zemlji. Spasitelj je započeo djelo spasenja s tom djevičanskom i svetom povezanošću, u kojoj se pokazuje njegova svemoguća volja da očisti i posveti obitelj, to svetište ljubavi i tu kolijevku života.« Koliko pouka danas proizlazi odatle za obitelj! Budući da su, u konačnici, »bît obitelji i njezine zadaće određeni ljubavlju« i »zbog toga obitelj prima poslanje da čuva, objavljuje i priopćava ljubav, životvorni odraz i stvarno udioništvo u Božjoj ljubavi prema ljudskom rodu i u ljubavi Krista Gospodina prema Crkvi, njegovoj zaručnici«, u svetoj Obitelji, u toj izvornoj »kućnoj crkvi«, moraju se zrcaliti sve kršćanske obitelji. »U njoj je, po čudesnom Božjem naumu, dugo godina skrovito živio Sin Božji. Ona je stoga pralik i primjer svih kršćanskih obitelji.« (*Otkupiteljev čuvar br.7*)

U litanijama sv. Josipa, koje su molitva Crkve, jedan od zaziv sv. Josipu glasi „glavaru slavne obitelji“, misleći na svetu Obitelj, a drugi „potporo obitelji“. Teološki temelji za govor o sv. Josipu zaštitniku obitelji u katoličkoj tradiciji se vide u tome da je Bog njega odredio kao glavu svete Obitelji. Ivan Pavao II. uči: „Crkva duboko časti tu obitelj, ističući je kao uzor svim obiteljima. Sama Nazaretska obitelj, smještena izravno u otajstvo utjelovljenja, jest posebno otajstvo. Ujedno pak – kao u utjelovljenju – tom otajstvu pripada istinsko roditeljstvo: ljudski oblik obitelji Božjega Sina, prava ljudska obitelj oblikovana Božjim otajstvom. U njoj je Josip otac.“ (*Otkupiteljev čuvar br.21*)

U svakodnevnom životu potporom nazivano nekoga na koga se može računati, na koga se može osloniti u životu. Sv. Josip je potpora obiteljima zbog svoje uloge supruga i oca u svetoj Obitelji. Sv. Josip koji je sada u slavi na poseban način suosjeća s obiteljima, moli za njih i zagovara ih pred Bogom, na poseban način s onima koje su u poteškoćama. Zbog toga papa Ivan Pavao II. u govoru supružnicima poziva ih da u svom obiteljskom životu uzmu sv. Josipa za uzora i zagovornika:

„Draga braćo i sestre sakrament braka koji vas je sjedinio u jedno, sjedinjuje vas i u Kristu. Sjedinjuje vas s Kristom! Isus vama dolazi, među vama je prisutan i boravi u vašoj

duši, u vašoj obitelji, u vašem domu. Sv. Josip je bio toga duboko svjestan. Zato je bez oklijevanja sebe i svoju obitelj predao Bogu. Po kreposti tog predanja u potpunosti je izvršio svoje poslanje vezano uz Mariju i Isusa koje mu je bilo povjereno. Uz zagovor i zaštitu sv. Josipa budite i vi svjedoci odanosti i velikodušnosti“ (*Govor 7.6. 1997.*).

A papa, sv. Ivan Pavao II. ovako moli sv. Josipa, svetu Obitelj i Mariju ženu i zaručnicu za naše obitelji:

Dragi sv. Josipe bdij i brani sve obitelji - Dragi sv. Josipe, prijatelju i zaštitniče sviju, čuvaru Isusa i sviju koji zazivaju tvoju pomoć, velik si, jer od Boga zadobiješ sve za što te ljudi mole. Molim te primi moju prošnju: bdij i brani sve obitelji kako bi živjele u skladu, jedinstvu, vjeri i ljubavi koja je vladala u svetoj Obitelji. S posebnom nježnošću pogledaj na obitelji nezaposlenih i učini da pronađu posao, daj da svi imaju posao kako bi svojim djelima stvarali bolji svijet i slavili Boga Stvoritelja.

Povjeravam ti Crkvu, na poseban način papu, biskupe, svećenike i sve misionare kako bi se svi osjetili poduprti od tvoga očinstva. Tko ih može više ljubiti od tebe, o dragi sv. Josipe? Brani sve posvećene osobe da u tvojoj poslušnosti i pristajanju uz volju Božju pronađu uzor života šutnje, poniznosti, radosti naviještanja, života sjedinjena s Bogom koji ih čini sretnima u vršenju volje Božje. Radost koja se kuša od pripadanja Bogu je tako velika da se ne može usporediti, samo u Bogu se nalazi potpuna sreća. Sv. Josipe, usliši moju molitvu. Amen.

Molitva zagovora svete Obitelji za našu obitelj - Bože od kojega dolazi svako očinstvo na nebu i na zemlji, Oče koji si Ljubav i Život, neka svaka obitelj na zemlji posredstvom tvoga Sina Isusa Krista, “rođena od žene” i posredstvom Duha Svetoga, izvora Božje ljubavi postane istinsko svetište života i ljubavi za nove naraštaje koji se uvijek obnavljaju. Neka tvoja milost vodi misli i djela supružnika prema dobru njihovih obitelji i svih obitelji svijeta.

Neka mladi naraštaji nađu u obiteljima oslonac za razvoj svoje osobnosti i rast u ljubavi i istini. Neka se ljubav ojačana milošću sakramenta braka pokaže jačom od svake slabosti i krize, kroz koje ponekad prolaze naše obitelji. Bože molimo te po zagovoru Isusa, Marije i Josipa, svete Obitelji iz Nazareta, da Crkva u svim narodima na zemlji može plodno vršiti svoje poslanje u obiteljima i po obiteljima. Ti si Život, Istina i Ljubav u zajedništvu sa Sinom i Duhom Svetim. Amen.

Ženo, Majko i Zaručnice - O Marijo Majko Isusova, zaručnice Josipa zanatlije, u tvome Srcu su sabrane radosti i napori svete Obitelji. Trenutke patnje prikazivala si Bogu imajući uvijek povjerenja u njegovu Providnost. Molimo te zaštiti sve žene koje se svakodnevno muče kako bi njihova obitelj mogla živjeti u djelotvornom skladu. Isprosi im milost da budu žene kršćanski mudre, iskusne u molitvi i ljudskosti, jake u nadi i progonstvima, kao Ti, nositeljice istinskog mira.

Ljubezna Majko našeg Spasitelja, tebi povjeravam sve obitelji, poglavito muževe i žene koji se nastoje ugledati na tvoju obitelj u Nazaretu. Zagovaraj roditelje i djecu da bi njihova ljubav bila jaka i vjerna kao ljubav koja je ispunjala tvoje Bezgrešno Srce.

Za osobno razmišljanje: Povjeravam li svoju obitelj zagovoru sv. Josipa? Oko čega se trebam najviše truditi u svojoj obitelji da bi bili sličniji svetoj Obitelji? Za koje kreposti trebam više moliti i oko njih se truditi?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

29. Sv. Josip - Otac radnik, zaštitnik rada i radnika

U Evanđelju imamo spomen kako su Isusovi suvremenici s kojima je odrastao i živio gledali na Isusa u počecima njegova javnog djelovanja. Nakon što je čineći čudesa, koja su bila znak ljudima da je On više od običnog čovjeka, Isus je uzburkao cjelokupnu javnost izraelskog naroda od zadnjeg prosjaka slijepca Bartimeja, do vrhovnog svećenika Ane, do kralja Heroda i rimskog upravitelja Judeje Poncija Pilata. Za Isusa su govorili: „*Zar on nije tesarov sin*“? (Mt 13, 55). „*Zar ovo nije tesar*“? (Mk 6,39)

Isus je dakle prema evanđeoskom svjedočanstvu svojih suvremenika bio poznat po tome što je radio u zanatskoj radionici sv. Josipa, a možda i preuzeo za neko vrijeme tesarski znat i radionicu, nakon što je sv. Josip umro prije Isusova javnog djelovanja.

Crkva je počevši od pape Lava XIII. pomno pratila razvoj i preobrazbu društva devetnaestog i dvadesetog stoljeća i svu problematiku vezanu uz pitanje rada i radnika. Papa Pijo XII. je 1955. godine ustanovio svetkovinu sv. Josipa radnika proglasivši ga zaštitnikom rada i radnika. Sv. Josemarija Escriva koji je živio u to vrijeme reče: „Svetkovina sv. Josipa radnika potvrđuje Božansku vrijednost rada, ukazuje kako Crkva objavljuje središnje istine Evanđelja, za koje želi da ih ljudi u naše vrijeme razmatraju“. Donosimo citate o ovoj temi dvaju zadnjih pisama papa koji jako dobro sažimlju govor o ovoj važnoj temi suvremenog društva te sv. Josipa u ovom kontekstu.

Sv. Ivan Pavao II.: „Rad je svagdašnji izražaj ljubavi u životu Nazaretske obitelji. Evanđeoski izvještaj pobliže označuje vrstu posla odnosno rada kojim se Josip trudio uzdržavati svoju obitelj: to je drvodjelstvo. Ta jednostavna riječ natkriljuje sav Josipov život. Za Isusa su to godine skrovita života, o kojem evanđelist Luka poslije događaja u Hramu reče: »I siđe s njima, dođe u Nazaret i bijaše im poslušan« (Lk 2,51).

Tu Isusovu poslušnost u nazaretskoj kući, treba shvatiti i kao sudjelovanje u Josipovu radu. Onaj za koga se govorilo da je »drvodjeljin sin« naučio je posao svojega predmnijevanog oca. Ako je u poretku spasenja i svetosti Nazaretska obitelj primjer i uzor ljudskim obiteljima, onda je to na sličan način i Isusov rad uz drvodjelca Josipa. U naše je doba Crkva to istaknula i spomendanom svetoga Josipa Radnika, koji se slavi prvoga svibnja. U Evanđeljima se naglašuje ljudski rad, a napose rad vlastitim rukama.

Zajedno s čovještvom Božjeg sina rad je uvršten u otajstvo utjelovljenja, kao što je bio i na poseban način otkupljen. Po svojemu radnom stolu, za kojim se zajedno s Isusom bavio svojim obrtom, Josip je približio ljudski rad otajstvu otkupljenja.

U Isusovu ljudskom rastu »u mudrosti, dobi i milosti« važan je udio imala krepost radinosti, jer »rad je čovjekovo dobro«. Njime čovjek »ne samo preobražava prirodu«, nego po njemu »u nekom smislu postaje više čovjekom«. Važnost rada u ljudskom životu traži da se upoznaju i prihvate njegovi sadržaji kako bi se moglo »pomoći svim ljudima da se pomoću njega približe Bogu, Stvoritelju i Otkupitelju, da sudjeluju u njegovim spasiteljskim planovima što se tiču čovjeka i svijeta, i da produbе u svom životu prijateljstvo s Kristom sudjelujući živom vjerom u njegovu trostrukom poslanju svećenika, proroka i kralja«.

Riječ je, konačno, o ostvarivom posvećivanju svagdanjeg života, koje svatko mora postizati prema vlastitom staležu i koje se može promicati prema svima dostupnom uzoru. »Sveti Josip je uzor poniznih, onih koje kršćanstvo uzdiže k uzvišenim ciljevima; ... on je i dokaz za to: da bismo bili dobri i istinski Kristovi sljedbenici, nisu potrebne ‘velike stvari’, nego se samo traže obične, ljudske, jednostavne, ali prave i vjerodostojne kreposti.« (*Otkupiteljev čuvar br. 22 -23*)

Papa Franjo: *„Otac radnik.* Jedan vid koji obilježava svetog Josipa i koji je istaknut od prve socijalne enciklike *Rerum novarum* Lava XIII. jest njegov odnos s radom. Sveti Josip je

bio drvodjelja koji je pošteno radio da priskrbi što je potrebno za uzdržavanje svoje obitelji. Od njega je Isus naučio vrijednost, dostojanstvo i radost onoga što znači jesti kruh koji je plod vlastitog rada.

U ovom našem vremenu u kojem izgleda da rad ponovno predstavlja hitno društveno pitanje, a nezaposlenost pokatkad dojmljivo raste i u onim narodima gdje se desetljećima živjelo u svojevrsnom blagostanju, nužno je obnovljenom sviješću razumjeti značenje rada koji daje dostojanstvo i kojemu je naš Svetac uzor i zaštitnik.

Rad postaje sudjelovanje u samom djelu spasenja, prigoda za požurivanje dolaska Kraljevstva Božjeg, razvijanje vlastitih potencijalâ i kvalitetâ, stavljajući ih na raspolaganje društva i zajedništva; rad postaje prigoda ostvarivanja ne samo sebe samih, nego iznad svega one izvorne jezgre društva, a to je obitelj. Obitelj čijim bi članovima rad bio uskraćen, mnogo je više izložena poteškoćama, napetostima, lomovima, pa čak krajnjoj napasti očajavanja i konačnog raspadanja. Kako možemo govoriti o ljudskom dostojanstvu, a da se ne zalažemo da svi i svaki pojedini imaju mogućnost dostojnog uzdržavanja?

Osoba koja radi, kakav god bio njezin posao, surađuje sa samim Bogom, postaje pomalo stvoritelj svijeta koji nas okružuje. Kriza našeg vremena, koja je ekonomska, društvena, kulturalna i duhovna kriza, može predstavljati poziv svima da ponovno otkriju vrijednost, važnost i nužnost rada za početak uspostavljanja stanja novog "normalnog", u kojem nitko nije isključen. Rad svetog Josipa podsjeća nas da se sâm Bog koji je postao čovjekom nije ustezao od rada kao nečega nedostojnoga. Zamolimo svetog Josipa radnika da možemo pronalaziti načine na koje ćemo se zalagati da nijedan mladi čovjek, nijedna osoba i nijedna obitelj ne bude bez posla!" (*Očinskim srcem br. 6*)

Ovako papa Pijo XII. koji je u Crkvi ustanovio svetkovinu koja je danas spomendan sv. Josipa radnika moli sveca: „O slavni patrijarše sv. Josipe, ponizni i pravedni radniče, zanatlijo iz Nazareta koji si svim kršćanima, a na poseban način nama, dao primjer savršenog života po ustrajnom radu i divnim sjedinjenjem s Marijom i Isusom, budi uz nas, pomaži nam u našim svakodnevnim naporima, da bi mi u tim naporima pronašli učinkovito sredstvo za proslaviti Gospodina, posvetiti se i biti korisni društvu u kome živimo. Neka to budu najviši ideali našega rada.

Ljubljeni naš zaštitniče isprosi nam od Gospodina poniznost i jednostavnost srca, ljubav prema radu i dobrohotnost prema onima s kojima radimo, isprosi nam da vršimo volju Božju u neizbježnim naporima ovoga života, da ih u radosti podnosimo, isprosi nam da budemo svjesni našeg specifičnog društvenog poslanja i osjećaj za odgovornost, duh molitve i discipline.

Sv. Josipe prati nas u trenutcima prosperiteta kada nas sve poziva da pošteno kušamo plodove naših napora, ali podrži nas i u žalosnim časovima kad izgleda da se nebo iznad nas zatvara, kada izgleda da se čak i sredstva našeg rada bune u našim rukama.

Daj da tebe nasljedujemo držeći pogled uperen u Mariju, našu Majku, tvoju slatku zaručnicu koja u kutu tvoje skromne radionice u šutnji plete s blagim osmjehom ne skidajući pogleda s Isusa, koji se trudio radeći s tobom za tesarskim stolom kako bi i mi mogli na zemlji provoditi miran i svet život predokus vječnoga sretnoga života koji nas čeka u Nebu za sve vijeke vijekova. Amen.

Molitva papa Pija X. sv. Josipu uzoru radnika: „Dični sv. Josipe, ti si uzor svim radnicima. Izmoli mi milost da savjesno radim i dadnem više prednost ispunjenju svojih obveza nego svim mojim nagnućima. Potiči me zahvalno i radosno koristiti i razvijati talente koje mi je Bog darovao. Potiči me i na to misliti da ću jednom morati polagati račun za izgubljeno vrijeme i propuštanje dobra. Sve za Isusa i Mariju prema tvojem uzoru, sveti Josipe! Neka to bude moja misao vodilja u životu i u smrti. Amen".

Za osobno razmišljanje: Kakav je moj odnos prema radu i prema onima s kojim dijelim svoj rad? U čemu mogu više nasljedovati sv. Josipa radnika?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

30. Sv. Josip zaštitnik sretne smrti

Obično se ljudi plaše smrti. To vrijedi i za one koji se pouzdaju u Boga jer smrt znači rastanak i odijeljenost. O smrti se nerado razmišlja i razgovara. Razgovor o smrti kao da je pomalo neprikladan i „nepristojan" u današnjem društvu i jednostavno se izbjegava, pa čak i na sprovodima.

Sve što je činilo čovjekov život - dobra i osobe – kod umiranja se mora napustiti. Svaki čovjek umire i ide na sud Božji. Nijedan smrtnik se ne treba sramiti ovoga svoga straha. I Isus je na križu zazivao svoga Oca. Svaki čovjek poput razbojnika koji je s Isusom bio razapet, raskajan i u vjeri treba staviti sve svoje pouzdanje u milosrđe Isusa Otkupitelja.

Vjerujemo da se susrećemo s Bogom kada umiremo. Oči koje je smrt zatvorila, otvaraju se za vječnost. Stat ćemo pred Boga: svaki sa svojom vlastitom poviješću, svojom ljubavlju i svojim pogrješkama i grijesima. Sa svim onim što je čovjek učinio, bilo dobra bilo zla, iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu ili pak protiv njih. Vjerujemo i znamo jer nas vjera uči da je taj susret i sud Božji od presudne životne i vječne važnosti.

Jedna od velikih tema katoličke duhovnosti, jedna od velikih nakana koju bi svaki vjernik trebao moliti za sebe i druge je: umrijeti u milosti Božjoj ili kako puk u svom izričaju kaže milost sretne smrti. I *Katekizam Katoličke Crkve* na to potiče vjernike: „Crkva nas potiče da se pripremimo za čas smrti (»Od nagle i nepripravne smrti, oslobodi nas, Gospodine«, stare Litanije svih svetih), da molimo Majku Božju da nas zagovara »na času smrti naše« (Zdravo Marijo), da se utječemo svetom Josipu, zaštitniku dobre smrti.

U svakom činu i misli tako se vladaj kao da ćeš danas umrijeti. Kad bi imao čistu savjest, ne bi se mnogo bojao smrti. Bolje je čuvati se grijeha nego izbjegavati smrt. Ako danas nisi spreman, kako ćeš biti sutra?« (KKC br. 1014)

Sv. Josip je dakle zaštitnik dobre smrti. Brojna su svjedočanstva svetačke tradicije, o tome donosimo samo par njih. Sv. Alfonz Liguori kao i obično duboko proživljeno i pučki živopisno o tome govori: „*Smiluj mi se Bože po milosrđu svome, po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje (Ps 51,1)*. Svaki vjernik, a pogotovo zato što zna da će umrijeti, treba biti pobožan sv. Josipu kako bi zadobio milost dobre smrti. Cijeli kršćanski svijet priznaje sv. Josipa za zagovornika umirućih i zaštitnika sretne smrt iz tri razloga.

Prvo, jer ga Isus Krist ljubi ne samo kao prijatelja, nego i kao oca, pa je stoga njegov zagovor moćniji od zagovora drugih svetaca. Pobožni Gerson kaže da molitva sv. Josipa na određeni način ima snagu zapovijedi: *Ono što moli otac, možemo smatrati zapovijeđu*.

Drugo, jer sv. Josip ima veću moć nad đavlima koji se bore protiv nas na kraju života. Isus Krist je dao sv. Josipu posebnu povlasticu da štiti umiruće od sotonskih zasjeda kao nagradu što ga je sv. Josip spasio od Herodove zavjere.

Treće, sv. Josip zbog Isusove i Marijine prisutnosti i pomoći u svojoj smrti ima posebnu povlasticu isprositi slatku smrt osobama koje su mu pobožne. U trenutku smrti kad ga zazivaju priskoči im u pomoć, tješi ih te i njima u pomoć dovodi i Isusa i Mariju.

O tome postoje brojni primjeri, a mi ćemo se zadovoljiti samo s nekoliko sljedećih. Boverio pripovijeda kako je 1541.g. fra Aleksije iz Vigevana, brat kapucin koji je za života bio jako pobožan sv. Josipu, bio na umoru i zamolio subraću da upale nekoliko svijeća. Oni su ga upitali zašto mu to treba. On je odgovorio da će uskoro doći posjetiti ga sv. Josip i Marija,

Majka Isusova. I dok je on to govorio, uskliknu: „Evo sv. Josipa i Kraljice Neba, draga moja braćo kleknite i primite ih“. Ubrzo nakon toga pobožni fratar je blago umro. Bilo je to 19. ožujak, dan kad se slavi svetkovina sv. Josipa.

Pripovjeda Patrignani, oslanjajući se na sv. Vinka Fererskoga i druge pisce, kako je neki trgovac iz Valencije običavao svaki put na Božić pozivati na ručak jednog starca i ženu s malim djetetom kao izraz časti prema sv. Josipu, Mariji i djetetu Isusu. Nakon trgovčeve smrti njegovi prijatelji su za njega molili. On se ukaza jednom od njih i reče kako su ga u času smrti pohodili Isus, Marija i Josip govoreći mu: «Ti si za života nas same primao u osobama onih triju siromaha koje si pozivao u svoju kuću. Mi smo sada došli primiti tebe u naš dom». I odveli su ga odmah u Raj.

U Franjevačkim ljetopisima zapisano je da se 14. veljače časnoj sestri Prudenciji Zanoni, koja je bila jako pobožna sv. Josipu, dok je bila na samrti ukazao sv. Josip s djetetom Isusom u naručju, a ona je razgovarala i s jednim i s drugim zahvaljujući za veliku milost i najdraže društvo. Odmah nakon toga je sretno umrla.

Pripovijeda se u povijesti bosonogih karmelićanki, da dok je sestra Ana od sv. Augustina bila na umoru, kako su neke redovnice vidjele da joj u času smrti pomažu sv. Josip i sv. Terezija Avilska, a sestra Ana je kliktala od radosti. A druga karemelska redovnica u drugom samostanu ju je vidjela kako uzlazi u Nebo zajedno sa sv. Josipom i majkom sv. Terezijom.

Neki redovnik augustinac, piše p. Ivan iz Allosa, u svojoj knjizi o sv. Josipu, ukazao se svome subratu i rekao mu da je spašen od vječne propasti zbog posebne pobožnosti koju je imao prema sv. Josipu, te je nadodao kako on može svojim zagovorom puno učiniti kod Isusa Krista“.

Papa Lav XIII. osjeća potrebu Josipove pomoći za svakog čovjeka u presudnom trenutku te moli: „Dragi moj sv. Josip, budi uz mene dok živim, budi sa mnom kad budem umirao, izmoli mi dobru smrt, i dobar sud od Isusa mog milosrdnog Spasitelja“.

Sv. Alfonz Liguori: „Isus je sv. Josipu dao posebnu povlasticu, da štiti umiruće od đavolskih zamki, kao što je štitio njega od Herodovih spletki“.

Sv. Petar Julijan Eymard nas uvjerava: „Sv. Josip je zaštitnik sretne smrti. Oni koji se njemu mole sigurno će umrijeti na dobar način. Josip je uzor onima koji žele umrijeti u Gospodinu“.

Bl. kardinal Stepinac kaže: „Sv. Josip može u času smrti pomoći više nego ikoji drugi svetac poslije Bogorodice. A i zdrav razum govori da je nemoguće da bi Isus odbio molbu sv. Josipa za kojeg umirućeg, Josipa koji ga je toliko puta na svojim rukama nosio, milovao, hranio, odijevao i u svemu za njega skrbio. Ako želite sretno umrijeti neka vam ne prođe dan da ne zamolite sv. Josipa za sretnu smrt. Nećete se prevariti u njemu“.

Bl. Bartol Longo: „Sv. Josipe dopusti da iz ove doline suza uzdignemo pogled prema uzvišenom prijestolju na kojem sjediš i sjedinimo svoje glasove s hvalama blaženih duša kako bismo klicali tvojoj veličini i častili tvoje kreposti, i molili tvoju moćnu zaštitu. A ti u našim srcima učvrsti vjeru, nadu i ljubav, da bismo - nakon što te uzljubimo i vjerno ti služimo u ovome životu - uzmogli blagoslivljati tebe cijelu vječnost s Isusom i Marijom u nebu. Amen.“

Svetačka tradicija govori i o tome kako treba živjeti da bi se po zagovoru sv. Josipa dobila milost sretne smrti. Sluga Božji Leon Dehon uči: „O lijepe li i sretne smrti, kako se može na njoj samo zavidjeti. Josip je ponavljao zadnje pozdrave: «Isuse, Marijo! Isuse, Marijo!» Crkva gleda na te zazive kao ideale zadnjih osjećaja umirućih. Uvjeti za ostvariti dobru smrt po zagovoru sv. Josipa.

Prvi uvjet: Poniznost i molitva. Kako je samo sv. Josip bio ponizan pred Bogom i ljudima. Izgubio se u Evanđelju. Niti jedna njegova riječ nije ostala zapisana. Ljubio je skroviti život, sabranost i molitvu. Ali Bog je obećao da će uzdići ponizne i njima dati svoje milosti. Ako se bojimo da će nas naši grijesi odvesti u propast, ponizimo se. Pođimo ispovjediti naše grijehe, prihvatimo poniženja koja nam Providnost šalje.

Drugi uvjet: Ljubimo Riječ Božju, duhovnu i pobožnu literaturu. Sv. Josip je sigurno skupa s Isusom i Marijom čitao Sveto pismo. S njima je išao u sinagogu i hram. Mi smo možda do danas zanemarili prakse pobožnosti ili smo ih loše obavljali, nastojmo shvatiti dobre pouke i čitajmo dobre knjige, pogotovo svetačke. Sv. Augustin i toliki drugi su u njima našli prigodu za obraćenje i početak spasenja.

Treći uvjet: Ljubav prema Isusu Kristu. Sv. Josip je bio sav obuzet ljubavlju prema Isusu. Odveo ga je u Egipat kako bi ga spasio. Tražio ga je u hramu kad ga je bio izgubio. Cijeli svoj život je potrošio radeći za njega. Mi nemamo vidljivog Isusa s nama, ali zato imamo Euharistiju. A Isus je obećao vječni život onima koji ga budu primali. O, slabi i nesavršeni kakvi jesmo, idimo Isusu. Primajmo ga, nakon što smo se dobro ispovjedili, pa ako i ne kušamo utjehe i osjećajne gorljivosti. Ustrajmo u pričešćivanju, to će nas spasiti.

Četvrti uvjet: Sjećanje na Isusove muke i strpljivost u našim patnjama. Za nas su Isusove patnje sažete i predstavljene u Križu. Sv. Josip nije bio na Kalvariji, ali je on vidio Isusa kako je trpio u Betlehemu, u patnjama progonstva, u naporima radionice i uvijek je pored njega i s njime radio i trpio. Kontemplirajmo Raspetoga, zagrlimo ga i strpljivo podnosimo naše muke.

Peti uvjet: Ljubav prema bližnjemu. Blago milosrdnima jer će zadobiti milosrđe. Sv. Josip je bio dobar i požrtvovan. Teško je radio kako bi prehranio Isusa i Mariju i pomagao najsiromašnijima. Učinimo kakvo djelo milosrđa pogotovo ono koje od nas zahtjeva ljubav.

Šesti uvjet: Želja i briga o čistoći savjesti. Sv. Josip je kako nam kaže Evanđelje bio pravedan. Njegova praslika je bio Josip sin Jakovljev iz Staroga zavjeta, uzor nevinosti i čistoće. Svetu smrt treba okruniti svetim životom. Ako mi često padamo u grijehe, izbjegavajmo ih barem svjesno činiti. Želimo ostati čistima. Dogodit će nam se da padnemo u grijehe iz slabosti, nenadane grijehe trenutka, ali oni se lakše opraštaju ako nakon njih odmah slijedi kajanje.

Sedmi uvjet: Pobožnost Mariji. Naša dobra odvjetnica nas slijedi sve do naše smrti. Naše spasenje je trijumf za njenog Sina. Ona je naša zaštitnica protiv đavla, pogotovo u smrti. Ona je naša odvjetnica na sudu. Ona sama dolazi tražiti svoje prijatelje i pobožne sluge. Kako Ona ne bi prisustvovala i preporučivala Srcu Isusovu dobrog sv. Josipa koji joj je bio tako pobožan? Uzmimo je za Majku i posvetimo njoj sva svoja djela“.

Za osobno razmišljanje: Koje osjećaje budi u meni razmišljanje o mojoj smrti i smrti mojih najbližih? Jesam li odlučio svaki dan moliti za milost sretne smrti po zagovoru sv. Josipa? Shvaćam li savijete sluge Božjega Dehona kao poticaj, pomoć i put koji treba slijediti?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

31. Posveta sv. Josipu

Posveta je evanđeoska kategorija koja se u povijesti katoličke teologije i duhovnosti na različite načine izražavala. U Evanđelju čitamo kako Isus reče: „*Oče posveti ih u istini, tvoja riječ je istina… Za njih posvećujem samoga sebe“* (Iv 17,19). O posveti se na različite načine govori u Katekizmu Katoličke Crkve. Naravno, teološki gledano temelj svake posvete

kršćanina je posveta po Kristu u Duhu Svetome koja počinje na krštenju, a onda se od nas traži osobni odgovor te rast u vjeri.

U povijesti katoličke teologije, duhovnosti i pobožnosti nalazimo različite prakse posvete, svaka sa svojom poviješću, teološkim temeljima i duhovnošću. Najvažnije posvete koje možemo pronaći u katoličkoj svetačkoj i pobožnoj tradiciji su: posveta Isusu Kristu po Mariji, posveta Srcu Isusovu i posveta bezgrešnom Srcu Marijinu. O ovim trima posvetama pape su pisale u svojim dokumentima, razne pape su ih preporučivale i obavljale, privatno i za cijelu Crkvu.

U katoličkoj svetačkoj i pobožnoj tradiciji osim ovih triju posveta u svetačkim tekstovima i raznim molitvenicima koji imaju crkveno odobrenje najčešće nalazimo i sljedeće molitve posvete: posveta Duhu Svetom, posveta Presvetom Trojstvu, posveta sv. Mihaelu Arkranđelu, posveta sv. anđelu čuvaru i posveta sv. Josipu.

Što se tiče posvete sv. Josipu papa Lav XIII. je 1885. g. je napisao molitvu posvete Crkve i samoga sebe sv. Josipu. Papa Franjo u jeku pandemije korona virusa 2021. g. javno je molio čin predanja zagovoru sv. Josipa. Razni sveci su živjeli posvetu sv. Josipu, napisali molitve svoje posvete i druge na nju poticali. Najpoznatije molitve posvete svetaca sv. Josipu su one sv. Petra Julijana Eymarda, sv. Alfonza Liguorija, sv. Bernardina Sijenskoga i Charla de Foucaulda. Liturgijski ured biskupije grada Rima u svom priručniku molitava sv. Josipu donosi molitvu osobne posvete sv. Josipu i molitvu posvete obitelji sv. Josipu. Mi Hrvati u našoj nedavnoj povijesti možemo pronaći *Posvetnu molitva predanja Domovine svetom Josipu* kardinala Franje Kuharića, koju je molio na svršetku Josipove godine u Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu, 19. ožujka 1988. g. Sve ove posvetne molitve sv. Josipu donosimo u dodatku ove knjige.

Postavljaju se pitanja što je to posveta sv. Josipu, zašto obavljati posvetu sv. Josipu i na čemu se ona temelji ako gledamo cjelovitost otajstva i prakse vjere? Kad se govori o bilo kojoj posveti, pa i o posveti sv. Josipu u biti to je izraz koji teologija, duhovnost i pobožnost koriste za iskazati Božju ljubav u Božjem planu spasenja, što je srž evanđeoske objave. Konkretno kad se govori o posveti sv. Josipu radi se upoznavanju i prihvaćanju uloge koju po Božjoj raspodijeli spasenja je sv. Josip imao u životu Isusa Krista, Djevice Marije, njegovoj ulozi u životu Crkve i svakog kršćanina u praksi vjere Crkve.

Papa Lav XIII. u enciklici *Quamquam pluries* uči: „Baš kao što je Marija, Majka Spasiteljeva, duhovna Majka svih kršćana, tako i sv. Josip gleda na sve kršćane kao da su njemu povjereni. On je branitelj svete Crkve, koja je istinska kuća Božja i kraljevstvo Božje na zemlji“.

Posveta sv. Josipu je slobodni odgovor vjernika koji sukladno toj ulozi sv. Josipa prihvaća sv. Josipa u svom osobnom življenju vjere nastojeći usvojiti tu evanđeosku i vjersku stvarnost kao svoje osobno nutarnje proživljeno iskustvo po potpunom predanju – posveti sv. Josipu. Sv. Petar Julijan Eymard to ovako jednostavno izražava: „Posvetimo se sv. Josipu, pred njegove noge stavit ćemo sve što jesmo i sve što imamo“.

Papa sv. Ivan XIII. uči: „Da bismo bili vjerni kao suradnici s Božjim planom u našem životu, potrebna nam je uz zaštitu Djevice Marije i zaštita sv. Josipa, najmoćnijeg zagovornika“.

Činom posvete vjernik ostavlja sv. Josipu potpunu slobodu djelovanja u svome životu što je važno za duhovni rast u vjeri. Jer Bog, Isus, Marija, a onda i sv. Josip djeluju po milosti u dušama vjernika sukladno njihovom slobodnom prihvaćanju ponuđenoga dara i suradnjom s milošću.

Sv. Petar Julijan Eymard: „Molio sam Gospodina da mi podari sv. Josipa za oca, kao što mi je dao Mariju za Majku, da mi u srce ulije pobožnost sv. Josipu, pouzdanje u sv. Josipa i sinovsku ljubav stalnog sugovornika i štovatelja“.

Sv. Josemaria Escriva: „Sv. Josip štiti one koji ga štuju i prati ih na njihovu životnom putu, kao što je pratio i štitio Isusa dok je odrastao“.

Posveta je čin molitve koji se u datoj prigodi izmoli, ali posveta može lako prerasti i u mogući pastoralni plan godišnji ili višegodišnji. Postavlja se pitanje zašto i koliko često obnavljati posvetu sv. Josipu? Kada Crkva obavlja bilo koju posvetu to se prvenstveno odnosi na ljude i vjernike. Posveta se obnavlja kako bi svaka nova generacija vjernika usvajala svijest o veličini i ljepoti Isusove i Gospine ljubavi – Srca Isusova i Srca Marijina – te nastojala u vjeri odgovarati na ovu ponuđenu ljubav, koja se uvijek iznova odnosi na sve nove generacije vjernika, ako govorimo o posveti Isusu i Gospi. Isto vrijedi i za posvetu sv. Josipu. Svaka nova generacija vjernika treba prihvatiti ulogu sv. Josipa u svojoj osobnoj praksi vjere.

Sv. Franjo Saleški to ovako izražva: „Upravo kao Marija, majka Spasiteljeva je duhovna majka svih kršćana, tako i sv. Josip, motri sve kršćane kao da su njemu povjereni. Sv. Josip je zaštitnik cijele svete Crkve koja je uistinu kuća Božja i kraljevstvo Božje na zemlji“.

Ponavljanjem čina posvete vjernici, ali i Crkva kao takva sve više proživljeno usvaja evanđeosku svijest da smo od Boga ljubavi po Kristu u Duhu Svetome posvećeni i da Mu mi za uzvrat odgovaramo potpunim predajem nas samih iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu.

Sv. Ljudevit Montfortski kao veliki učitelj posvete koju on naziva i sveto ropstvo ljubavi[13] o posveti Gospi ovako uči „Nije dosta jedanput se predati Mariji u svojstvu roba; nije dosta to ponavljati čak ni svaki mjesec, ni svake sedmice. Takva bi pobožnost bila suviše kratkotrajna i ne bi mogla uzdići dušu do one savršenosti do koje je može uzdići. Nije naročito teško upisati se u neku bratovštinu ili prigrliti ovu pobožnost te izmoliti dnevno koju usmenu molitvu kako to ona propisuje; ali je veoma teško ući u duh ove pobožnosti, koji se sastoji u tome da učini dušu ovisnom u nutrini i ropkinjom Presvete Djevice i Isusa po njoj. Naišao sam na mnogo osoba koje su se na izvanjski način veoma gorljivo dale na ovo sveto ropstvo, ali jako rijetko na one koje su ga imale i još rjeđe na takve koje su u njemu ustrajale“ (MT 44).

Sve što sv. Ljudevit uči o posveti Gospi može se primijeniti i na posvetu sv. Josipu. Dakle važno je učiniti čin posvete, važno je obnavljati čin posvete pa i svakodnevno, ali najvažnije je nastojanje da se uđu u nutarnji duh posvete gdje duša proživljeno doživljava svoje predanje sv. Josipu. To podrazumijeva prvenstveni život u milosti Božjoj, nastojanje oko nasljedovanja kreposti sv. Josipa, ustrajnost molitve, čitanja i razmatranja o sv. Josipu.

Sv. Julijan Eymard, utemeljitelj *Družbe Presvetog Oltarskog Sakramenta* gajio je posebnu pobožnost prema sv. Josipu kojega je častio zajedno s Marijom kao prvog klanjatelja našeg Gospodina. Zbog toga je u svojim nagovorima rado govorio o krepostima sv. Josipa. On se za vrijeme duhovnih vježbi 1865. posvetio sv. Josipu. Poslušajmo poticajne riječi samog sveca:

«Naš Gospodin Isus Krist mi je danas udijelio posebnu milost, to jest udijelio mi je ugodnu i istovremeno snažnu misao da se na poseban način potpuno posvetim sv. Josipu, kao

[13] U povijesti katoličke pobožne tradicije pojam ropstvo ljubavi se koristitilo kako bi se naglasila cjelovitost i radikalnost predanja posvete. Sv. Ljudevit Montforski, kao i cijela francuska škola duhovnosti, koristi pojam ropstva za posvetu Gospi. Zanimljivo da se u povijesti koristio pojam ropstva za iskazati posvetu sv. Josipu. Tako papa Urban VIII. 1634.g. odobrava bratovštinu Robova čistog sv. patrijarha Josipa. Od tada u povijesti pobožnosti pronalazimo dosta spomena na ovu vrstu pobožnosti. Danas crkveno učiteljstvo koristi pojam posvete i predanja kad govori o Gospi ili sv. Josipu.

mome ocu, upravitelju i zaštitniku... On će biti duhovni učitelj mojoj nutrini kako bih s njime živio nutarnji život, skriven s Isusom, Marijom i njime samim, nasljedujući na poseban način njegovu šutnju o sebi samome... On će biti moj učitelj, u mojim obvezama upravitelja, da bih se vršeći ih, pokazao, kao on ljubak i ponizna srca, blag s mojom braćom, ponizan u sebi samome i pred Bogom. Izabrao sam sv. Josipa za svog savjetnika i povjerenika. Uzeo sam ga za svog zaštitnika u poteškoćama i mukama, za zaštitnika Družbe budući da je ona mala Isusova obitelj.

Nisam tražio od njega da me oslobodi mojih križeva i muka nego od sebeljublja koje ih kalja i htjelo bi biti povodom za ispraznost. Molio sam Isusa da mi dadne sv. Josipa za oca, kao što mi je dao Mariju za Majku, da usadi u meni pobožnost, povjerenje, sinovsku ljubav, podložnost, koju sam dužan imati prema sv. Josipu. Nadam se da me je dobri Gospodin uslišao». Uistinu od toga dana p. Eymard nikada nije prestajao utjecati se sv. Josipu u svim situacijama života sa svom sigurnošću da će uvijek biti uslišan.

Papa sv. Ivan Pavao II. cijelu Crkvu potiče na molitvu sv. Josipu: „Sve te potrebe Crkva preobražava u molitvu. Prisjećajući se da je Bog povjerio početke ljudskog spasenja brižnoj skrbi blaženog Josipa, traži od njega da joj dopusti vjerno surađivati u djelu spasenja, da joj daruje istu vjernost i čistoću srca, koje su nadahnjivale Josipa u služenju Utjelovljenoj Riječi te da po primjeru i zagovoru toga sveca hoda pred Bogom stazama svetosti i pravednosti.

Već je prije sto godina papa Lav XIII. poticao katolički svijet na molitvu da zadobije zaštitu svetoga Josipa, zaštitnika cijele Crkve. Zato se okružno pismo *Quamquam pluries* pozivalo na onu »očinsku ljubav« kojom je Josip »grlio Dijete Isusa« i njemu, kojega je zazivalo zazivom: »O, brižni čuvaru božanske obitelji«, preporučivalo je »baštinu koju je Isus Krist stekao svojom krvlju«. Odonda Crkva – kako spomenuh na početku – zaziva zaštitu svetoga Josipa »po onoj ljubavi koja ga je povezivala s bezgrješnom Djevicom, Bogorodicom« i njemu preporučuje sve svoje brige zbog prijetnji koje se nadvijaju nad cijelom ljudskom obitelji.

I danas imamo vrlo mnogo razloga da molimo na isti način: »Udalji od nas, preljubezni oče, svaku pošast zabluda i pokvarenosti... ; budi nam s neba milostivo u pomoći u borbi s vlašću tmine. Pa kao što si nekoć izbavio Dijete Isusa iz najveće pogibelji života, tako i sada brani svetu Crkvu Božju od svih zasjeda neprijateljskih i protivština.« I danas još imamo jake razloge da svetom Josipu preporučujemo svakog čovjeka. Silno želim da ovo prisjećanje na Josipovu osobu i u nama obnovi poticaj na molitvu, koju je prije stotinu godina preporučivao moj prethodnik, da se k njemu uzdiže. Sigurno je da ta molitva, a i sâm Josipov lik, donose i danas dobrobit suvremenoj Crkvi na početku novoga kršćanskoga tisućljeća. Drugi vatikanski sabor ponovno je pobudio osjećaj svih za »velika Božja djela«, za onaj »poredak spasenja«, kojega je Josip postao vrsnim poslužiteljem.

Preporučujmo se, dakle, zaštiti onoga koga je sâm Bog izabrao za čuvara svojih najvećih dragocjenosti«; istodobno pak naučimo od njega služiti »poretku spasenja«. (*Otkupiteljev čuvar br. 31 - 32).*

Za osobno razmišljanje: Shvaćam li da življenje posvete otvara dušu daljnjem duhovnom rastu i jačanju vjere ukoliko ne stavljam zapreke? Jesam li spreman posveti se sv. Josipu te predati sebe i svoj život da ga on uzme pod svoju zaštitu?

Molitve: Krunica sv. Josipa i litanije sv. Josipa

DODATAK

1. ČIN SLAVLJENJA POSVETE SV. JOSIPU

Za čin posvete sv. Josipu dosta je izmoliti posvetnu molitvu, ako je moguće pred njegovom slikom ili kipom. Onima koji se posvete sv. Josipu preporučamo da se koji dan prije ispovjede, a na sam dan posvete, ili ako im to tada nije moguće koji dan kasnije, neka se pričeste s tom nakanom.

Sam čin obavljanja posvete sv. Josipu može se obaviti jednostavnom molitvom posvete, onom koju nalazite u ovom priručniku ili nekom drugom molitvom posvete. Posveta može biti učinjena osobno, bez ičije prisutnosti u prostoru koji vjernik izabere, vlastitoj sobi, nekoj crkvi ili svetištu, može biti obavljena u prisutnosti nekog prijatelja, člana obitelji, svećenika ili u nekoj molitvenoj zajednici.

Molitva posvete je čin štovanja sv. Josipa, našeg predanja njemu, a onda u svakodnevnom životu trebamo nastojati ući u nutarnji duh posvete i usvojiti ga kao jednu vrijednost našeg življenja vjere koja nas vodi putem duhovnoga rasta.

To usvajanje nutarnjeg duha posvete stječe se u dužem vremenskom razdoblju življenja posvete dinamikama, praksama i sredstvima koje smo nalazimo u ovoj knjizi.

Za one koji osobno ili u grupi žele na svečaniji način obaviti sam čin posvete sv. Josipu donosimo obrazac koji se nadahnjuje na praksi posvete Isusu po Mariji koju je prakticirao i učio. sv. Ljudevit Montfortski. Taj obrazac se sastoji od ispovijesti vjere pred otvorenim Evanđeljem, obnovom krsnog zavjeta pred krstionicom i molitvom posvete pred oltarom ili kipom sveca.

Za slavljenje čina posvete koji slijedi ovaj obrazac treba prirediti Sveto pismo, blagoslovljenu vodu, ako nema krsnog studenca, i sliku ili kip sv. Jospia. Naravno da se mogu koristili i drugi simboli tijekom slavlja kao paljenje svijeće prigodom obnove krsnih zavjeta, prikazivanje cvijeća, lančića, svijeća ili tamjana na oltaru ako se obred slavi u Crkvi. A može se zamoliti nekog svećenika da predvodi ovo slavlje.

Za početak se može zapjevati neka prikladna pjesma.

Znak Križa: *U ima Oca i Sina i Duha Svetoga*

Predvoditelj: Bog koji nas je u Kristu ponovno rodio iz vode i Duha Svetoga, neka bude sa svima vama.

Odgovor: I s duhom tvojim.

Uvodni pozdrav predvoditelja ovim ili sličnim riječima: Braćo i sestre, skupili smo se da slavimo čin predanja i posvete N:N: sv Josipu. Zahvalimo Bogu koji nam je darovao život, a nakon pada u grijeh iz ljubavi nas otkupio utjelovljenjem, smrću i uskrsnućem svoga Sina Isusa, i posvetio izljevom Duha Svetoga u svojoj Crkvi.

Molimo da N.N. koji će obnoviti svoje krsne zavijete i posvetiti se sv. Josipu, da pod Josipovom i Marijinom zaštitom vjerno živi svoj kršćanski život i jednoga dana dospije u vječno zajedništvo blaženih u nebu. A sada ćemo našu žarku želju za Bogom iskazati molitvom psalma.

Antifona: Dođite, slavimo Gospodina koji je izvor života.

O Bože, ti si Bog moj:

gorljivo tebe tražim;
tebe žeđa duša moja,
tebe želi tijelo moje,
kao zemlja suha, žedna, bezvodna.
U Svetištu sam tebe motrio
gledajuć' ti moć i slavu.

Ljubav je tvoja bolja od života,
moje će te usne slavit'.
Tako ću te slavit' za života,
u tvoje ću ime ruke dizati.
Duša će mi biti kao sala i mrsa sita,
hvalit ću te kliktavim ustima.

Na postelji se tebe spominjem,
u bdjenjima noćnim mislim na tebe.
Ti postade meni pomoć,
kličem u sjeni krila tvojih.
Duša se moja k tebi privija,
desnica me tvoja drži.

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome...

Antifona: Dođite, slavimo Gospodina koji je izvor života.

Pomolimo se: Bože, danas se sjećamo ljubavi tvoga ljubljenoga Sina i spominjemo dobročinstava Njegove ljubavi u životu sv. Josipa. Daj da iz tog nebeskoga vrela primimo obilje milosti. Po Kristu Gospodinu našemu. Amen.

Čitanje Božje riječi

Čitanje poslanice sv. Pavla apostola Rimljanima (6, 3-19)

Braćo, zar ne znate: koji smo god kršteni u Krista Isusa, u smrt smo njegovu kršteni. Krštenjem smo dakle zajedno s njime ukopani u smrt da kao što Krist slavom Očevom bi uskrišen od mrtvih, i mi tako hodimo u novosti života. Ako smo doista s njime srasli po sličnosti smrti njegovoj, očito ćemo srasti i po sličnosti njegovu uskrsnuću. Ovo znamo: naš je stari čovjek zajedno s njim raspet da onemoća ovo grješno tijelo te više ne robujemo grijehu. Ta tko umre, opravdan je od grijeha. Pa ako umrijesmo s Kristom, vjerujemo da ćemo i živjeti zajedno s njime.

Znamo doista: Krist uskrišen od mrtvih, više ne umire, smrt njime više ne gospoduje. Što umrije, umrije grijehu jednom zauvijek; a što živi, živi Bogu. Tako i vi: smatrajte sebe mrtvima grijehu, a živima Bogu u Kristu Isusu! Neka, dakle, ne kraljuje grijeh u vašem smrtnom tijelu da slušate njegove požude; i ne predajte grijehu udova svojih za oružje nepravde, nego sebe, od mrtvih oživjele, predajte Bogu i udove svoje dajte Bogu za oružje pravednosti. Valjda grijeh neće vama gospodovati! Ta niste pod Zakonom nego pod milošću! Što dakle? Da griješimo jer nismo pod Zakonom nego pod milošću? Nipošto! Ne znate li: ako se komu predate za robove, na poslušnost, robovi ste onoga koga slušate: bilo grijeha – na smrt, bilo poslušnosti – na pravednost. Bijaste robovi grijeha, ali ste, hvala Bogu, od srca poslušali ono pravilo nauka kojemu ste povjereni; da, oslobođeni grijeha, postadoste sluge

pravednosti. Po ljudsku govorim zbog vaše ljudske slabosti: kao što nekoć predadoste udove svoje za robove nečistoći i bezakonju – do bezakonja, tako sada predajte udove svoje za robove pravednosti – do posvećenja. Riječ Gospodnja.

Antifona: Hvalite Gospodina, svi puci!

Hvalite Gospodina, svi puci,
slavite ga, svi narodi!

Silna je prema nama ljubav njegova,
i vjernost Jahvina ostaje dovijeka!

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome....

Antifona: Hvalite Gospodina, svi puci!

Čitanje svetog Evanđelja po Mateju (Mt 1,17-25): „A rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se sastadoše nađe se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.« Sve se to dogodilo da se ispuni što Gospodin reče po proroku: *Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel što znači: S nama Bog!* Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji: uze k sebi svoju ženu. I ne upozna je dok ne rodi sina. I nadjenu mu ime Isus.

Nagovor ili čitanje nekog teksta o posveti

Slijedi čin ispovijedi vjere, obnove krsnih zavjeta i posveta sv. Josipu. Iza svakog dijela može se zapjevati prikladna pjesma.

1. Obnova vjere u Riječ Božju

Na knjigu Svetoga pisma položi se desna ruka i izgovori osobni čin vjere i predanja:

Čvrsto vjerujem u sve istine svetog Evanđelja jer su to riječi Isusa Krista koji je put, istina i život. Njemu slava, čast i hvala u sve vijeke vjekova! Amen.

Nakon toga, ako se koristi simbolika svijeće, upali se svijeća.

2. Obnova krsnih zavjeta

Pristupi se krsnom zdencu, ili pripravljenoj blagoslovljenoj vodi, slijedi obnova krsnih zavjeta.

Predragi, odlučili ste se spomenuti svoga krštenja i ponovno prihvatiti sve obaveze krsnog saveza, zato se odrecite grijeha i ispovjedite vjeru u Isusa Krista.
Predvoditelj: Odričete li se grijeha da živite u slobodi djece Božje?
Odgovor: Odričem.

Predvoditelj: Odričete li se zavodljivosti zla da vas grijeh ne nadvlada?
Odgovor: Odričem.
Predvoditelj: Odričete li se Sotone, začetnika i vođe grijeha?
Odgovor: Odričem.
Predvoditelj: Vjerujete li u Boga Oca svemogućega, stvoritelja neba i zemlje?
Odgovor: Vjerujem.
Predvoditelj: Vjerujete li u Isusa Krista, Sina njegova jedinorođenoga, Gospodina našega, koji je rođen od Djevice Marije, trpio i bio pokopan, koji je od mrtvih uskrsnuo i sjedi s desna Ocu?
Odgovor: Vjerujem.
Predvoditelj: Vjerujete li u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku, općinstvo svetih, oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela i život vječni?
Odgovor: Vjerujem.
Predvoditelj: To je vjera naša. To je vjera Crkve. Njom se dičimo. Nju ispovijedamo u Kristu Isusu bGospodinu našemu. Amen.

Osobni čin obnove krsnoga zavjeta: Ja N.N. obnavljam zauvijek zavijet svoga krštenja. Odričem se grijeha i đavla i predajem u potpunoj slobodi Isusu Kristu, mome Spasitelju, koji me ljubi i koji mi je obećao život vječni. Njemu slava, čast i hvala u sve vijeke vjekova! Amen.

Na kraju predvoditelj blagoslovi vodom osobe koje su se posvetile ili one same učine svetom vodom znak križa. Upaljena svijeća se može odložiti na glavni oltar ili pred sliku (kip) sv. Josipa. Ako se koristi simbolika cvijeća ili tamjana, prikazati ih Jospu i moliti sljedeću molitvu posvete:

Osobna posveta sv. Josipu : Sv. Josipe tebi se posvećujem da tebe nasljedujem i budem tvoj ljubljeni sin (kći). Tebi predajem i posvećujem cijelo svoje biće. Primi me, moje tijelo i moju dušu i ono što bi učinio od svoga tijela i svoje duše učini i sa mnom na slavu Isusa Krista.

Isus se također potpuno predao tebi te je dopustio da ga nosiš tamo gdje si ti smatrao potrebnim. Htio je da mu ti budeš otac, da tebe sluša kao dragi sin. Presveto Srce Isusovo hvala ti što si nam dao sv. Josipa za oca i sve što imaš i što jesi. Daj da ti ljubavlju uzvratimo za tvoju ljubav, to te molimo po zagovoru i u ime sv. Josipa. Amen. (*Molitva liturgijskog ureda rimske biskupije*)

Zajednička molitva: *Oče naš... Zdravo Marijo... i Slava Ocu...*

Predvoditelj: Bože, koji si nas u sakramentu krštenja po Duhu Svetom posvetio za svoju djecu i pridružio svome narodu novoga i vječnog saveza, daj da po zagovoru sv. Josipa i Blažene Djevice Marije živimo životom dostojnim kršćanina, da u srcu vjerno čuvamo krsnu milost, postanemo istinska tvoja djeca, te da se jednog dana pojavimo pred tobom odjeveni vječnim svjetlom Božanskoga Srca Isusova. On koji s tobom i Duhom Svetim živi i kraljuje u vijeke vjekova. Amen.

Završni blagoslov: Gospodin s vama. – *I s duhom tvojim*. Blagoslovio vas svemogući Bog Otac i Sin i Duh Sveti. – *Završna pjesma.*

2. KAKO DNEVNO ČINITI ČIN POSVETE SV. JOSIPU I KOLIKO GA ČESTO OBNAVLJATI?

Posvetu sv. Josipu dobro je svakodnevno obnavljati kratkim zazivom*: sv. Josipe tebi se predajem, tebi sve posvećujem,* ili nekim drugim svojim riječima. Ako se želi dodati Marijino posredništvo *sv. Josipe tebi se predajem, uzdam se u tvoj i Marijin zagoovr, Tebi sve posvećujem.*

Ovu jednomjesečnu pripravu za posvetu sv. Josipu kroz meditacije može se ponoviti svake godine kao sjećanje na prvu posvetu i produbljenje načina života posvete u svakodnevnici.

Naime, vježbajući se ustrajno, usvaja se nutarnji duh posvete te na takav način posveta sv. Josipu sve više prožima našu nutrinu te mi sve dublje i dublje kušamo one duhovne plodove o kojima svetačka tradicija tako poticajno govori.

3. POSEBNE POBOŽNOSTI SV. JOSIPU

SRIJEDA DAN POBOŽNOSTI SV. JOSIPU I POBOŽNOST SEDAM SRIJEDA NA ČAST SV. JOSIPU

U povijesti katoličke pobožnosti se javila praksa da se na pojedine dane u tjednu na poseban način obavljaju neke pobožnosti. To vrijedi i za pobožnost sv. Josipu. O tome *Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji* kaže: „I u pučkoj pobožnosti štovanje svetoga Josipa zauzima velik prostor: u brojnim izričajima pravog folklora; u običaju, ustanovljenom barem od sedamnaestog stoljeća, posvećivanja srijede štovanju svetog Josipa, običaju na koji se pozivaju neke pobožne vježbe, kao što je Sedam *srijeda* njemu u čast. (br. 222.)

Direktorij spominje pobožnost i sedam srijeda u čast sv. Josipa. I ova pobožnost se javlja u sedamnaestom stoljeću. Belgijski karmelićanin Ignacije od sv. Franje 1676.g. je počeo širiti pobožnost *sedam srijeda u čast sv. Josipa* „na čast sedam glavnih povlastica sv. Josipa“. Sedam glavnih povlastica sv. Josipa su: djevičanstvo sv. Josipa, anđeoska objava otajstva utjelovljenja, istinski iako ne naravni Isusov otac, suprug Marijin, čuvar i hranitelj Isusov, čuvar Marijina djevičanstva, smrt i slava sv. Josipa.

Ova pobožnost se sastoji od molitva i razmatranja na čast sv. Josipu koje sam vjernik odabere, a preporuča se ispovijed i pričest na taj dan ukoliko je to moguće.

Pobožnost *sedam srijeda u čast sv. Josipa* se brzo širila Europom, na poseban način u Italiji nakon što je časna sestra Marija Teresa Nicoli 17. 6. 1711. čudesno ozdravila moleći ovu pobožnost na čast sv. Josipa. Brojni duhovni pisci su poticali na ovu pobožnost, a među njima se svakako ističe sv. Alfonz Marija Liguori koji je 1758. objavio molitvenik na ovu temu s meditacijama za svaku srijedu. Teme sedam meditacija sv. Alfonza su: rođenje u Betlehemu, bijeg u Egipat, pronalazak Isusa u hramu, neprekinuto druženje Josipa s Isusom, Josipova ljubav prema Isusu i Mariji, smrt sv. Josipa i slava sv. Josipa.

MJESEC SV. JOSIPA

Danas je općenito prihvaćena praksa da je ožujak na poseban način mjesec štovanja sv. Josipa, slično kao što je svibanj Marijin mjesec, a lipanj mjesec Srca Isusova. I ova pobožnost ima svoju stoljetnu praksu. Papa Pijo IX. je 27.4.1865. Odobrio praksu mjeseca sv. Josipa u Katoličkoj crkvi i one koji je obavljaju obradio je oprostima.

Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji o mjesecu sv. Josipa piše*: „*Činjenica da svetkovina svetog Josipa (19. ožujka) pada u vrijeme korizme, u kojoj je Crkva posve usmjerena na pripravu za spomen muke Gospodnje, stvara određene poteškoće u usklađivanju između liturgije i pučke pobožnosti. Stoga će tradicionalni običaji "mjeseca sv. Josipa" biti usklađeni s liturgijskim vremenom u godini. Doista, liturgijska je obnova u vjernicima produbila svijest o značenju korizmenog vremena. Nakon što se izvrše potrebne prilagodbe izraza pučke pobožnosti, treba poticati i širiti pobožnost prema svetom Josipu, stalno imajući na umu "znakoviti primjer [...], koji nadilazi pojedinačna životna stanja i nudi se cijeloj kršćanskoj zajednici, bez obzira na stanje i dužnosti svakog vjernika u njoj“. (br. 223)

SEDAM ŽALOSTI I RADOSTI SV. JOSIPA

Pobožnost sedam žalosti i radosti sv. Josipa se proteže kroz stoljeća i možemo je naći u mnogim priručnicima i molitvenicima na čast sv. Josipu pa i u «Idimo Josipu» kojeg je izdalo Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu s odobrenjem Nadbiskupskog duhovnog stola u Zagrebu. Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji u br. 222. je izričito spominje i preporuča.

Ovu pobožnost možemo obavljati svaki puta kada želimo posebno častiti sv. Josipa, moleći je povremeno ili kroz neki kraći ili duži vremenski period. U hrvatskoj katoličkoj tradiciji vezanoj uz pobožna obećanja malo je poznato i obećanje koje je dao sv. Josip svojim štovateljima. Sažetak tog obećanja nalazimo u raznim molitvenicima na čast sv. Josipu na različitim jezicima. Evo prijevoda iz jednog od brojnih talijanskih izdanja:

Jedno od najstarijih pisanih svjedočanstava o ovoj pobožnosti se nalazi u Franjevačkim ljetopisima. Fra Giovanni iz Fana (1469. – 1539.), jedan od promicatelja obnove reda koja je dovela do utemeljenja franjevaca Kapucina, piše da su dva redovnika nakon što izbjegli smrtnoj opasnosti, nakon brodoloma na moru, pripovijedala kako im se ukazao sv. Josip koga su zazivali i kazao: «Ja sam sv. Josip, zaručnik Presvete Djevice Marije, kojemu ste se toliko preporučivali u opasnosti brodoloma... I znajte, isprosio sam od beskrajnog Božjeg milosrđa, da će svaka osoba koja bude godinu dana molila 7 puta Očenaš, Zdravo Marijo i Slava Ocu razmišljajući o mojih 7 žalosti - radosti, zadobiti od Boga svaku milost koja je u skladu s njenim duhovnim dobrom». (p. Alessio M. Lepecir, Il gilio d Israele, cosiderazioni sopra la vita di san Giuseppe, Rim 1912., objavljeno s imprimaturom I. Ceppetelli, Patr. Cosnt. Vicesegr. 1912. st. 83-84, e Appendice).

1. Utjelovljenje: sv. Josipe, u ime tvojih boli koje si osjećao ne znajući za Isusovo utjelovljenje po navještenju arkanđela Gabrijela , i za radost koju ti je navijestio anđeo da će Marija biti Majka Spasiteljeva, molimo za tvoj zagovor. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*
2. Rođenje: sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao tražeći sklonište u Betlehemu i u ime radosti, kad si se klanjao novorođenom Isusu u špilji, molim za tvoj zagovor. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*
3. Obrezanje: sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao promatrajući prvi puta kaplje krvi Isusove i u ime radosti kad si mu davao ime Isus prema želji Neba, molim te da nas zagovaraš kod Boga. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*
4. Šimunovo proroštvo: sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao čuvši da će Isus biti znak, kome će se protiviti, i kad si čuo da će Srce Marijino biti probodeno mačem boli, i u ime radosti koju si osjećao prikazujući Isusa u hramu kao Otkupitelja naroda Božjega, molim te zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*
5. Bijeg u Egipat: sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao, kad si čuo opomenu anđela da moraš bježati s Isusom i Marijom u Egipat, jer ga Herod želi ubiti, i u ime radosti koju si

osjećao vidjevši da ćeš s Isusom u naručju izbjeći opasnosti, zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*
6. Povratak iz Egipta: sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao, na povratku iz Egipta u srahu za Isusa, a u ime radosti, koju si osjećao, kad ti je anđeo rekao da ideš u Nazaret i da je nestalo opasnosti, zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*
7. Isus izgubljen i pronađen u Jeruzalemu: sv. Josipe, u ime tvoje boli, koju si osjećao tri dana tražeći Isusa, i u ime radosti koju si osjećao našavši ga u hramu zagovaraj nas. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

KRUNICA SVETOG JOSIPA

Prve oblike molitve krunice sv. Josipa nalazimo u djelu Ivana Mombaera (+1501.), više je uređuje Ivan Ttitheminus (+1516.), u spisu Rosarium de sancto Joseoh. A jedan kapucin iz Bavarske 1850.g. daje zadnji oblik molitvi navodeći otajstva iz života sv. Josipa i zazivom Zdravo Josipe…koji je i danas u uporabi.

Moli se na Gospinu krunicu od pet desetki. *Na križić molimo Vjerovanje*. Na prva tri zrna dodaje se: koji neka nam umnoži vjeru, koji neka nam učvrsti ufanje, koji neka nam usavrši ljubav.

Na pojedinačna zrna među desetkama - *Očenaš*, odnosno *Slava Ocu*. Na sva zrna u desetkama umjesto *10 Zdravo Marijo* 10 puta:

Molimo *- Zdravo Josipe pravedni, zaručnice svete Bogorodice, djevičanski oče Isusa Krista. (dodati otajstvo ...)*

Odgovaramo: *Sveti Josipe, moli za nas da po tvome primjeru sveto živimo i u nebu vječno blaženstvo zadobijemo! Amen.*

Otajstva za pojedine desetke: iza riječi *djevičanski oče Isusa Krista* dodaju se riječi

Krunica nadahnuta na evanđeoskim tekstovima:

1. Koga je Marija po Duhu Svetom začela.
2. Koga je Marija Elizabeti u pohode nosila.
3. Koga je Marija u Betlehemu rodila.
4. Koga si s Marijom u hramu prikazao.
5. Koga si s Marijom u hramu našao.

Krunica nadahnuta na životu svete Obitelji:

1. Kojeg si žarko volio.
2. Koji je tebe slušao i ljubio.
3. Za koga si marljivo radio.
4. Koji je tebi u poslu pomagao.
5. Koji je uza te bio kad si umirao.

LITANIJE SV. JOSIPA

Gospodine, smiluj se.
Kriste, smiluj se.
Gospodine. smiluj se.
Kriste, čuj nas.
Kriste, usliši nas.
Oče nebeski, Bože, smiluj nam se.
Sine, Otkupitelju svijeta, Bože, smiluj nam se.
Duše Sveti, Bože, smiluj nam se.
Sveto Trojstvo, jedan Bože, smiluj nam se.
Sveta Marijo, moli za nas.
Sveti Josipe, moli za nas.
Slavni porode Davidov, moli za nas.
Svjetlosti patrijarha, moli za nas.
Zaručniče Bogorodice, moli za nas.
Čuvaru Otkupiteljev, moli za nas.
Stidljivi čuvaru Djevice, moli za nas.
Hranitelju Sina Božjega, moli za nas.
Brižni branitelju Kristov, moli za nas.
Slugo Kristov, moli za nas.
Službitelju spasenja, moli za nas.
Glavaru slavne obitelji, moli za nas.
Josipe pravedni, moli za nas.
Josipe prečisti, moli za nas.
Josipe premudri, moli za nas.
Josipe jaki, moli za nas.
Josipe pokorni, moli za nas.
Josipe vjerni, moli za nas.
Ogledalo strpljivosti, moli za nas.
Ljubitelju siromaštva, moli za nas.
Uzore radnika, moli za nas.
Uresu domaćega života, moli za nas.
Čuvaru djevica, moli za nas.
Potporo obitelji, moli za nas.
Potporo u poteškoćama, moli za nas.
Utjeho bijednih, moli za nas.
Ufanje bolesnih, moli za nas.
Zaštitniče prognanih, moli za nas.
Zaštitniče potlačenih, moli za nas.
Zaštitniče siromašnih, moli za nas.
Zaštitniče umirućih, moli za nas.
Strahu zlih duhova, moli za nas.
Pokrovitelju svete Crkve, moli za nas.

Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, oprosti nam, Gospodine.
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, usliši nas, Gospodine.
Jaganjče Božji, koji oduzimaš grijehe svijeta, smiluj se nama.
Postavio ga je gospodarom doma svojega.
I upraviteljem svega imanja svojega.

Pomolimo se: Bože, koji si se neiskazivom providnošću udostojao izabrati blaženoga Josipa za zaručnika Presvetoj Majci svojoj, daj, molimo, da koga kao pokrovitelja častimo na zemlji, zavrijedimo imati zagovornikom na nebu. Koji živiš i kraljuješ u sve vijeke vjekova. Amen.

DEVETNICA SVETOM JOSIPU

(Iz karmelske tradicije)

Ova devetnica proistječe iz karmelske tradicije. Možemo je moliti tako da za svaki dan uzmemo samo jedan od zaziva, a na kraju izmolimo još i litanije sv. Josipa. Ukoliko imamo više vremena i poticaja za molitvu možemo svaki dan tijekom devetnice moliti svih devet zaziva.

-O slavni sveti Josipe! Po živoj vjeri, koju si očuvao u svim životnim kušnjama, izmoli nam od Boga da i mi ovo dragocjeno blago uvijek sačuvamo i po njemu živimo. Slava Ocu … 3x
-O slavni sveti Josipe! Po svojem neograničenom pouzdanju u Boga učvrsti nam ufanje. Svoja skromna dobra djela sjedinjujemo s Isusovim zaslugama i ufamo se da ćemo po njegovoj milosti postići vječno spasenje. Slava Ocu…3x
-O slavni sveti Josipe! Po svojoj gorućoj ljubavi prema Bogu i bližnjemu izmoli nam milost da Boga ljubimo nadasve, a bližnjega kao sama sebe. Slava Ocu…3x
-O slavni sveti Josipe! Po svojoj dubokoj poniznosti kojom si na se privukao sav nebeski blagoslov, molimo te, očuvaj nas od oholosti i daj da postignemo milosti poniznih. Slava Ocu…3x
-O slavni sveti Josipe! Po svojoj presjajnoj čistoći, radi koje si postao zaručnikom i zaštitnikom Kraljice djevica, molimo te, izmoli nam milost da ovu najljepšu krepost očuvamo vazda bez ljage. Slava Ocu…3x
-O slavni sveti Josipe! Po svojoj uzornoj pokornosti svetoj volji Gospodnjoj, izmoli nam da se i mi Božjim dopuštenjem i nalogu svojih poglavara rado podvrgavamo. Slava Ocu…3x
-O slavni sveti Josipe! Po svojoj postojanoj strpljivosti kojom si svladao sve teškoće života, izmoli nam potpunu odanost u volju Božju da rado pretrpimo sve što nam šalje Bog. Slava Ocu…3x
-O slavni sveti Josipe! Ti si svoje srce otkinuo od svega. Daj da i mi svoje srce oslobodimo od svake zemaljske privrženosti, da bude posve Isusovo. Slava Ocu…3x
-O slavni sveti Josipe! Tvoja duša prepuna je milosti – zato te zovemo Pravednim. Izmoli nam od Boga da vazda živimo kršćanskim životom i da ga s tobom, Isusom i Marijom sveto završimo. Slava Ocu…3x

V. Moli za nas sveti Josipe. R. Da dostojni postanemo obećanja Kristovih

Pomolimo se: Molimo te, Gospodine, da nam budu na pomoć zasluge Zaručnika Presvete Majke tvoje, da zadobijemo njegovim zagovorom, što svojom slaboćom ne možemo postići. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vjekova. Amen.

VELIKA DEVETNICA SVETOM JOSIPU - DEVET SRIJEDA SV. JOSIPU

Velika devetnica sv. Josipu se moli 9 srijeda uoči svetkovine sv. Josipa

Pripravna molitva: Sveti Josipe, poočime našega Gospodina Isusa Krista! Ja, siromašni grješnik, položio sam veliko povjerenje u tvoj moćan zagovor i znam da ti neće biti uskraćena od Isusa nijedna molba. Budući da sada imam posebnu potrebu, odlučio sam se da te tijekom devet srijeda ustrajno zazivam, da po tvom zagovoru nađem uslišanje kod Boga. Na Njegovu veću slavu i za spas svoje duše, započinjem sada devetodnevnu molitvu.

Prvi dan (prva srijeda): Sa skrušenim srcem dolazim ti, sveti Josipe, dobrostivi poočime Isusa Krista. Pouzdano ti se obraćam za tvoj zagovor kod Boga da se ispune moje molbe, ako se ne protive Božjoj volji. Sveti Josipe, moje je povjerenje tako veliko da smatram kako Bog ne može odbiti moje želje kad mu ih ti preneseš.

Budući da ti je vječni Otac iskazao takvu čast da je tebi ispred svih drugih pravednika povjerio svog jedinorođenog Sina i Njegovu prečistu Majku, ti si visoko umilostivljen.
Sin te Božji časti, dok te je izabrao za svog hranitelja i bio ti je na zemlji poslušan. Zato ti sada na nebu ne će uskratiti nijednu molbu. Duh Sveti konačno te je odredio za zaštitnika svoje neoskvrnjene Zaručnice. Tako ti ni On neće nijednu milost uskratiti. Stoga mogu naći povjerenje, uslišanje na prijestolju trojstvenoga Boga kad te zazovem. Sveti Josipe, moli za me i ne dopusti da odem od tebe bez utjehe. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

Drugi dan (druga srijeda)*:* Dragi sveti Josipe! Tebe častim pun djetinjeg povjerenja, tebe koji si sve svoje misli i brige upravio da prehraniš i zaštitiš Isusa i Mariju te na najbolji način upravljaš kućom. Nisi se plašio nikakva posla ni truda, i svoju si snagu zalagao dan i noć za Isusa i Mariju. Zato te molim, sveti Josipe, prikloni mi svoje očinsko srce i pomozi mi u mojim željama. Usliši moj vapaj i daj da postanem dionikom tvoga zagovora, ako se u tome ispunja Božja volja, kojoj se ja bezuvjetno podlažem. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

Treći dan (treća srijeda)*:* Pozdravljam te, sveti Josipe! Štujem te iz svega srca. Tebe je Marija, Majka Božja, nazvala poočimom svoga božanskog Sina i ljubila kao svog djevičanskog supruga. Spomeni se velike milosti što si tako povjerljivo mogao živjeti zajedno s Isusom i Marijom. Kako si rado ispunjavao svoje dužnosti, kakvom li je nebeskom utjehom bilo preplavljeno tvoje srce. Sigurno ti je bila draža skromna kuća s njezinom radionicom u blizini Isusa i Marije nego veličanstvena palača na zemlji.

Kako si brižno pohitao u nepoznato i pobjegao u Egipat da svoju obitelj zaštitiš pred Herodom. Kako je bila velika tvoja strpljivost u žalosti, strahu i nevolji! Sveti Josipe, zbog svih boli i radosti, molim te da mi ishodiš od svog božanskog Posinka da ispuni moje srce radošću i usliša moje molbe. Ali, posebno te molim, dođi mi u pomoć s Isusom i Marijom, u posljednjoj nevolji, u smrtni čas, i daj da moje posljednje riječi budu: 'Isus, Marija, Josip!' Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

***Četvrti dan (četvrta srijeda)**:* Sveti Josipe, zaručniče preblažene Djevice Marije, podsjećam te na sedam radosti kojima je bilo ispunjeno tvoje srce: kad ti se anđeo Gospodnji ukazao i navijestio ti da je tvoja Zaručnica začela po Duhu Svetom i da će roditi Spasitelja svijeta; kad si ti u Svetoj noći po prvi put zagrlio dijete Isusa; kad si vidio kako su se tri mudraca tom djetetu poklonili i prinijeli mu za žrtvu zlato, tamjan i smirnu; kad ti se u Egiptu ukazao anđeo Gospodnji i zapovjedio ti da se sa svojom obitelji vratiš u svoju domovinu; kad si u Jeruzalemu pronašao u hramu izgubljeno dijete puno milosti i mudrosti; konačno, kad ti je u Nazaretu dječak Isus bio poslušan i u razgovoru ti razveseljavao srce.
Zbog tih sedam velikih radosti, molim te, ishodi i meni radost da jednom zauvijek i vječno gledam Boga. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

***Peti dan (peta srijeda)**:* Sveti Josipe, časni hranitelju našega Gospodina Isusa Krista, spomeni se sedam velikih žalosti koje je osjetilo tvoje srce: kad si pomislio da moraš otpustiti Mariju, svoju ljubljenu zaručnicu; kad si u Betlehemu s Marijom pronašao prenoćište u bijednoj staji; kad si ugledao kako božansko Dijete trpi najveće siromaštvo, a ti mu nisi mogao poslužiti prema Njegovu dostojanstvu; kad je starac Šimun prorekao da će to Dijete i Njegova Majka mnogo pretrpjeti; kad ti se anđeo Gospodnji ukazao i zapovjedio ti da s Djetetom i Njegovom Majkom bježiš u stranu zemlju; kad si u Egiptu morao godinama u oskudici živjeti sa svojom obitelji; kad si izgubljenog Dječaka pun straha tri dana tražio dok ga konačno nisi našao.

Zbog tih svojih gorkih žalosti molim te da budeš moj zaštitnik kod Boga i da mi u mojim patnjama ishodiš u svako vrijeme predanje u svetu Božju volju. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

***Šesti dan (šesta srijeda)**:* Svesrdno te pozdravljam, sveti Josipe, i zahvaljujem Bogu što te je izabrao za poočima svoga Sina i za zaručnika preblažene Djevice.

Sveti Josipe, u pomisli na neizrecivu ljubav i radost koju si osjetio u krugu Isusa i Marije, i na sve žalosti koje si nosio u zajedništvu sa svojom svetom Obitelji, molim milost da se ni u žalostima ni u radostima ne odijelim od Božje ljubavi, koja je prisutna u Kristu, našem Gospodinu. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

***Sedmi dan (sedma srijeda)**:* Pozdravljam te, hvalevrijedni sveti Josipe, čuvaru najvećeg blaga na nebu i na zemlji, hranitelju Onoga koji hrani sva stvorenja.
Koga su mnogi praoci i kraljevi željeli vidjeti i čuti, a ipak nisu ni vidjeli ni čuli, koga si ti na svojim rukama nosio, njegovao i štitio. Zbog te jedinstvene časti za koju te je Bog odvijeka izabrao, ishodi mi kod božanskog Posinka, našega Gospodina i Sudca, Isusa Krista, oproštenje mojih grijeha, milost i smilovanje. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

***Osmi dan (osma srijeda)**:* Sveti Josipe, ponosu patrijarha, blistavi potomče doma Davidova, pozdravljam te sa svima svetima na nebu.

Svojim zagovorom uspijevao si mnogo kod utjelovljenog Božjeg Sina već na zemlji, na nebu možeš još više. Jer Onaj, koji ti je na ovom svijetu bio poslušan, ništa ti ne odbija u svom Kraljevstvu, nego ti ispunjava sve tvoje molbe i pruža svoju milost onima za koje ju ti izmoliš. Prikloni mi zato svoje dobrostive oči, ljubazni oče, kad se u svojim željama pouzdano obratim tebi i opskrbi me pobožnim životom i blaženom smrću. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

***Deveti dan (deveta srijeda)**:* Dragi sveti Josipe, tebi sam se utekao, u tebe se pouzdao. Uvjeren sam da ćeš Bogu preporučiti moju želju. Po tvojoj ljubavi, koja te je u radosti i žalosti vezala s Isusom i Marijom, utječem se tebi za zagovor. O, dragi, blagi, dobrostivi sveti Josipe, pohiti mi u pomoć u mojoj nevolji i dopusti mi da ti se izručim tijelom i dušom. Želim živjeti kao ti, posve predan u volju Božju, smjeran, ponizan kao vjerna sluga u skrovitosti. Tako se nadam da ću jednom s tobom postati dionikom i neke nebeske slave, da s Marijom zauvijek hvalim i slavim trojstvenoga Boga. Amen.

Oče naš… Zdravo Marijo… Slava Ocu… Litanije sv. Josipa
Moli za nas, sveti Josipe, da dostojni postanemo obećanja Kristovih.

ŠKAPULAR SV. JOSIPA

Pobožni običaj nošenja škalupara u Katoličkoj Crkvi je dosta raširen. Najpoznatiji je karmelski škapular. Osim kamelskog škapulara poznatiji su škapulari Srca Isusova i Srca Marijina. Podsjetimo samo da je škapular dio redovničkog habita nekih crkvenih redova, a koristi se i kao znak haljetka koji također nose i laici. U duhovnom smislu škapular je znan posvete, predanja i zaštite koju vjernik prima vršeći neku pobožnost.

U Hrvatskoj je malo poznato da postoji i škapular sv. Josipa. Škapular sv. Josipa se počeo šiti u Veroni 1865. Ovu pobožnu praksu je počela širiti u Francuskoj jedna časna sestra franjevka u biskupiji Saine Claude. U Crkvi su je na poseban način širili oci kapucini. Sveta stolica je 8. 4. 1893. odobrila širenje škapulara sv. Josipa.

Pobožni običaj nošenja škapulara sv. Josipa je još prisutna u Crkvi na poseban način u Italiji. Škapular sv. Josipa predstavlja vjerniku znak posebne zaštite sv. Josipa čijem se zagovor preporuča.

***Blagoslov škaplara sv. Josipa:** Pomoć je naša i imenu Gospodina – Koji stvori nebo i zemlju. Gospodin s vama – I s duhom tvojom.*

Molitva: Gospodine Isuse Kriste koji si htio da budeš povjeren na čuvanje sv. Josipu, zaručniku neokaljane tvoje roditeljice Marije dostoj se blagosloviti ovaj škalupar za obranu vjernika tvoje Crkve da ovaj tvoj sluga (*ime osobe koja prima škapular*) pod zaštitom sv. Josipa uzmogne bogoljubno i sigurno služiti tebi. Koji živiš i kraljuješ u vijeke vijekova. Amen.

Svećenik tada blagoslovi škapular svetom vodom i stavi ga na vrata vjernika govoreći: Primi brate (sestro) škapular sv. Josipa, zaručnika blažene Djevice Marije, da te on kao zaštitnik i čuvar brani od svih đavolskih zloća, te dođeš u život vječni. Amen.

Odgovara se: Sv. Josipe naš zaštitniče moli za nas. (*Rimski obrednik IX. naslov. XI. poglavlje br. 25.*)

POJAS SV. JOSIPA

Nošenje pojasa kao pobožna praksa seže još u prva stoljeća vjerojatno je povezana uz pustinjake. Sv. Monika je prva za koju se zna je nosila pojas. A pobožna praksa nošenja pojasa sv. Josipa se počela širiti u samostanu sestara Augustinijanki u gradu Anversa u Belgiji 1659.g. nakon što je par godina prije jedan njihova časna sestra ozdravila kad je počela nositi pojas u čast sv. Josipu. Pobožnost je crkveno priznata, a u Veroni u Italiji 1842.g. je ustanovljena Bratovština pojasa sv. Josipa sa sjedištem u crkvi sv. Nikole. U Rimu širenje ove pobožnosti se vezalo uz bratovštinu sv. Josipa u crkvi sv. Roka.

Na pojasu sv. Josipa sedam čvorova označavaju sedam radosti i sedam žalost sv. Josipa, a nosi ga se kao znak zaštite sveca, na poseban način vezano uz čistoću, poniznost i poslušnost. Pojas treba blagosloviti svećenik.

SVETI PLAŠT U ČAST SV. JOSIPU

Pobožnost svetog plašta je posebna molitva na čast sv. Josipu u kojoj se časti njegova osoba i traži njegova posebna zaštita. Ova pobožnost ima svoju tradiciju i možemo je pronaći objavljivanu na gotovo svim europskim jezicima. Neki molitvenici koje smo konzultirali preporučuju ovu molitvu tijekom cijelog mjeseca ožujka u kojem se posebno časti sv. Josip, kao znak naše ljubavi i pobožnosti prema tom velikom svecu i kao simbologija čašćenja godina koje su zajedno proveli Isus, Marija i Josip. Naravno da se ona može moliti i svaki puta kada osjetimo potrebu za zaštitom sv. Josipa ili kada tražimo da nam isprosi neku milost.

Pobožnost je prozvana sveti plašt zbog želje da posebna zaštita sv. Josipa, slikovito izražena plaštem, zakrili vjernika te da mu zagovor sv. Josipa postane štit i pomoć u svim problemima, poteškoćama i opasnostima, kako bi s Božjom milošću jednog dana sretno preminuo i baštinio vječno spasenje. I u svetačkoj tradiciji koristi se simbolika plašta, kao što se vidi iz molitve bl. Magdalene Sofije Barat.

U ime Oca i Sina i Duha Svetoga. Amen.

Isuse, Marijo i Josipe predajem vam srce i dušu soju. Presveto Trojstvo, zahvaljujemo ti što si uzdiglo sv. Josipa na posebnu i jedinstvenu čast da bude Marijin zaručnik i Isusov poočim.

Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetome... i Vjerovanje

Uvodna molitva prikazanja: Evo me sv. Josipe, prostrt pred tobom, prikazujem ti ovu molitvu zajedno s mojom iskrenom pobožnošću. Sve što bih mogao učiniti za tebe tijekom moga života, želim učiniti kao izraz moje ljubavi prema tebi. Pomozi mi, sv. Josipe, štiti me sada i cijeloga moga života, a pogotovo u času moje smrti, kako bih ti mogao vječno zahvaljivati u nebeskoj domovini.

Sv. Josipe, slavni patrijarše, evo me pred tobom, želim te pobožno častiti i prikazujem ti ovu zbirku molitava kao podsjećanje na tvoje bezbrojne kreposti. Na tebi se ispunio otajstveni san Josipa, sina Jakovljeva. On je bio tvoja praslika, jer ne samo da te je obasjalo Božansko sunce, Isus naš Gospodin, nego te je i Marija, zvijezda zornica, obasjala svojim blagim svjetlom.

Slavni sv. Josipe, po uzoru na patrijarha Jakova koji je zajedno s drugima pronašao Josipa i obradovao se svom najdražem sinu koji je bio uzdignut na veliku čast u Egiptu, daj da primjer Isusa i Marije, koji su te poštovali, i mene potakne na veću ljubav prema tebi.

O veliki sveče, isprosi mi milost da Gospodin svrne na mene svoj milosrdni pogled. Kao što Josip sin Jakovljev nije potjerao svoju grešnu braću, nego ih je s ljubavlju primio, zaštitio i spasio od gladi i smrti, tako i ti sv. Josipe svojim zagovorom isprosi mi milost da u ovom životu ne budem nikada ostavljen i nikada ne napustim Gospodina.

Isprosi mi i milost da uvijek budem među onima koji su tebi pobožni, da vedro živim pod tvojom zaštitom, pod tvojim plaštem sve dane mog života, sve do smrti. Amen.

Molitve:

1. Zdravo sv. Josipe, čuvaru neusporedivog Nebeskoga blaga, slavni porode Davidov, poočime Onoga koji sve uzdržava. Poslije Marije, ti si svetac najdostojniji naše ljubavi i čašćenja. Ti si jedini među svecima imao čast prigrliti, odgajati, voditi i hraniti Mesiju kojega su proroci i kraljevi željno iščekivali. Sv. Josipe isprosi mi spasenje moje duše i od Božjega milosrđa isprosi milost za koju te molim. Preporučam ti i duše u Čistilištu, moli Gospodina da olakša njihove velike muke. *3 Slava Ocu...*

2. Zdravo sv. Josipe, svjedoče velikih djela Božjih, tvoje oči su gledale Dijete Isusa kako se odmara u Marijinom naručju, kako mu se klanjaju mudraci, kako anđeli slave Boga i kako mu se kao Spasitelju pastiri klanjaju. Beskrajnoga Boga pred kojim drhte sile nebeske, ti si Josipe, držao u naručju. Moli Isusa za spasenje moje duše. Pokaži se velikim zagovornikom kod Boga za mene i za duše u Čistilištu. *3 Slava Ocu...*

3. Zdravo sv. Josipe, moćni zagovorniče cijele Crkve, zazivam tebe, velikog zaštitnika bijednika i tisuću puta blagoslivljam tvoje srce, uvijek spremno priteći u pomoć u svakoj potrebi. Tebi se, dragi sv. Josipe, utječu udovice, siročad, ožalošćeni i svi u potrebi jer nema patnje, muke ili nesreće u kojima ti ne bi milosrdno u pomoć priskočio. Udostoj se, zbog darova koje je Bog stavio u tvoje ruke, isprositi mi milost za koju te molim. A i vi svete, duše iz Čistilišta, molite za mene. *3 Slava Ocu...*

4. Zdravo sv. Josipe, dragi sveče, ti poznaješ sve moje potrebe, još prije nego li ih iznesem u molitvi. Ti znaš koliko mi je potrebna milost za koju te molim, ako je u skladu s voljom Božjom, isprosi mi je. Moja ožalošćena duša ne nalazi mira usred muka. Ljudska pomoć je ništavna. Ti si uvijek donosio utjehu i mir, pomoć i milost tolikim osobama koje su se tebi utjecale. Zato stojim pred tobom i molim te priskoči mi u pomoć usred tereta koji me tište. Tebi se sv. Josipe utječem, i nadam se da me nećeš odbiti, jer je sv. Terezija Avilska kazala: «Čini mi se da je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu, imam iskustva, da pritekne u pomoć u svima». Sv. Josipe, tješitelju žalosnih, imaj samilosti prema mojim mukama, kao i onim dušama u Čistilištu koje toliko očekuju naše molitve. *3 Slava Ocu...*

5. Zdravo sv. Josipe, uzvišeni sveče, po zaslugama tvojih kreposti a poglavito po svojoj savršenoj poslušnosti usliši me, po tvome predragom imenu, po tvom blagom srcu, po tvojim patnjama i suzama, po tvojim radostima isprosi mi ozdravljenje od svakoga zla duše i tijela. Zakrili me svojom zaštitom, isprosi mi sve potrebno za vječno spasenje, a pogotovo milost koja mi je posebno potrebna. Preporučam ti drage svete duše iz Čistilišta, izmoli im oslobođenje od njihovih muka. *3 Slava Ocu...*

6. Zdravo sv. Josipe, moj zagovorniče, tebi se povjeravam. O Bože, Vječni Oče, po zaslugama Isusa i Marije udijeli mi milost za koju te molim. Molim te primi i moju čvrstu odluku da ustrajem u broju onih koji žive pod posebnom zaštitom sv. Josipa. Neka njegov sveti plašt bude moj zaklon. *3 Slava Ocu...*

7. Zdravo sv. Josipe, moj zaštitniče, sjeti se, prečisti zaručniče Presvete Djevice Marije, da se nikad nije čulo da je netko tražio tvoju zaštitu i ostao neuslišan. S tim

povjerenjem tebi se ustrajno utječem, bdij nada mnom, pouči me raditi na mom posvećenju, udalji od mene sve neprijateljske zasjede i neka sve u mom životu bude na veću slavu Božju. *3 Slava Ocu...*

Zaključna molitva: Slavni sv. Josipe, koji si od Boga bio izabran za poglavara i čuvara svete Obitelji, udostoj se čuvati moju dušu. Daj da se u tebe ugledam i budem dostojan tvoje posebne zaštite. Molim te primi me pod tvoju posebnu zaštitu. Izabirem te za svoga duhovnog oca, zaštitnika i vođu, tebi povjeravam cijelo svoje biće, moj život i moju smrt. Bdij nada mnom kao nad svojim duhovnim sinom, brani me od mojih vidljivih i nevidljivih neprijatelja, u svim potrebama priskoči mi u pomoć, tješi me u mojim žalostima a posebno u času moje smrti. Amen.

TRIDESETDNEVNA POBOŽNOST NA ČAST SV. JOSIPU

Molitve svetom zaštitniku tijekom 30 dana posebna je pobožnost u čast sv. Josipu, radi zadobivanja osobitog zagovora u nekoj velikoj potrebi.

Sve se te molitve obavljaju svakodnevno tijekom 30 dana u sjećanje na 30 godina što ih je sveti Josip proživio s Isusom, Božjim Sinom i s njegovom djevičanskom Majkom Marijom u Nazaretu.

Budemo li se s pouzdanjem obraćali svetom Josipu, bit će nam darovane izvanredne i brojne milosti. Sveta Terezija Avilska rekla je sljedeće: "Tko to ne želi posve vjerovati, neka jednom pokuša i potpuno će se u to uvjeriti." Sv. Josip može za nas izmoliti više milosti ako u dobroj ispovijedi najprije očistimo svoju vlastitu dušu i primanjem pričesti iznova ju ukrasimo.

Tridesetodnevnu pobožnost možemo isto tako učiniti plodonosnijom ako istodobno spremno pomažemo siromasima. Možemo mirno moliti za neku veliku milost, ali preporučljivo je da se ta pobožnost sv. Josipu požrtvovno posveti umirućima i pokojnima. Pokušamo li obrisati suze siromašnih, nevoljnih i umirućih, tada će sv. Josip i nama pomoći i utješiti nas sada i na smrtnom času. S ljubavlju će nas zakriliti svojim ogrtačem. Sv. Josip nije hranio i štitio samo Svetu Obitelj, već voli i blagoslivlje sve nas i želi nas dobro i sigurno dovesti do vječnog spasenja.

Preporuka za svakodnevnu molitvu (i poslije ove pobožnosti):
"O, sv. Josipe, hranitelju Isusa Krista i zaručniče djevičanske Majke Božje Marije, moli za nas i za umiruće ovoga dana (ili ove noći)."

+ U ime Oca + i Sina + i Duha Svetoga. Amen.
Isuse, Marijo i Josipe, prosvijetlite nas, pomozite nam, spasite nas. Amen.
Slava Ocu… (tri put, u zahvalu Presvetom Trojstvu za uzdizanje sv. Josipa na njegov izvanredno visok položaj).

Predanje: Gledaj, tu sam pred tobom u poniznom predanju, o, sv. Josipe. U velikom štovanju prema tebi posvećujem ti ovu pobožnost i molim čitav nebeski dvor da me pritom prati. Istodobno bih želio rasti u čašćenju tebe i poticati ga u drugima. Pomozi mi, sv. Josipe, da ti čitav svoj život ostanem odanim u pobožnosti i ljubavi. A tada mi osobito pomozi u smrtnom času, onako kao što su tebi pomogli Marija i Isus pri tvom umiranju, kako bih te jednom mogao vječno častiti u nebeskoj radosti. Amen.

O, časni sv. Josipe, u pobožnom predanju i radosna srca polažem pred tvoje noge to dragocjeno blago molitve i mislim na brojne vrline koje su krasile tvoj sveti lik. I u tebi se ispunio san egipatskog Josipa, tvog prethodnika. Ti nisi bio obasjan samo divnim zrakama

božanskog Sunca, već i blagom svjetlošću mističnog Mjeseca, Marije. Jakov je pošao na put u Egipat da čestita svom sinu Josipu koji je sjedio na kraljevskom prijestolju. Njegov primjer slijedili su svi njegovi sinovi.

Neopisivo je ljepši bio, međutim, primjer Isusa i Marije koji su te okružili svojim velikim poštovanjem i svojom odanošću. To me potiče da ti se hrabro utečem ovom pobožnošću, moj sveti moćni žaštitniče, da po tebi postanem Bogu mio. Kao što egipatski Josip nije odgurnuo svoju grješnu braću, već ih je primio pun ljubavi, štitio i spasio od gladi i smrti, tako nećeš ni ti, o, sveti Josipe, odbiti mene s mojom molbom. Priskrbi mi nadalje milost da me Bog na tvoj zagovor nikada ne napusti u toj dolini suza i da me uvijek ubraja među one koji su u životu i umiranju sigurni pod zaštitom tvoga ogrtača.

Molitve: Pozdravljam te, o, sv. Josipe, kao upravitelja nedostižnih blaga neba i zemlje, i kao hranitelja onoga koji hrani sve stvorove svemira. Ti si poslije Marije svetac koji je najdostojniji da ga volimo i štujemo. Ti si među svim svetcima onaj koji je imao veliku čast da odgaja, vodi, hrani i grli Mesiju, njega za kojim su čeznuli da ga vide toliki proroci i kraljevi. Sv. Josipe, spasi moju dušu, priskrbi mi od milosrdnog Boga milost za koju ponizno molim (…).

Ishodi i za duše pokojnika da se ublaže njihove patnje. Amen. *Slava Ocu…(triput).*
O, sv. Josipe, ti si širom svijeta određen za zaštitnika i pokrovitelja svete Crkve. Među svim svetcima zazivam tebe, najsnažnijeg zaštitnika slabih i potrebitih pomoći, i želim tisuću puta častiti ljubaznost tvoga srca koje je spremno pomoći uvijek i u svakoj nevolji.

Tebi se, o, sv. Josipe, obraćaju udovice i siročad, napušteni, potišteni i potrebiti svake vrste. Nema boli, jada i nevolje na koje se ti ne bi obazirao. Daj, stoga, i meni ona pomoćna sredstva što ih je sam Bog položio u tvoje ruke, kako bih primio milost za koju molim.

A vi, sve duše u čistilištu, molite se usrdno sv. Josipu za mene. Amen. *Slava Ocu… (triput).*

Već su nebrojeni ljudi prije mene molili i iskusili tvoju pomoć. O, sv. Josipe, koji si pun ljubavi, ti poznaješ moje nevolje i moju želju da ih se oslobodim. Ni jedan čovjek, pa ni onaj najbolji, ne bi mogao razumjeti moj problem i doista mi pomoći. S mnogo pouzdanja utječem se tebi. Ta u rukopisima velike svete Terezije piše: "Svaka milost koja se moli od sv. Josipa, bit će sigurno dobivena."

O, sv. Josipe, tješitelju potištenih, pomozi mi u mojoj nevolji, a moje molitve usmjeri i k dušama pokojnika, kako bi uskoro osjetili radost i blaženstvo. Amen. *Slava Ocu…(triput).*

O, ti uzvišeni sveče, u svojoj potpunoj pokornosti Bogu imaj samilosti prema meni. Ti, sa svojim svetim i zaslužnim životom, podupri moju usrdnu molbu. Pomozi mi svojim premilim imenom. Štiti me blagošću i moći svoga srca. Osnaži me svojim svetim suzama. Zagovaraj me snagom svojih sedam žalosti. Utješi moje srce melemom svojih sedam radosti.

Oslobodi me od svakog zla tijela i duše. Spasi me od svake nevolje, svakog jada. Milostivo izmoli za me ono nužno, milost Božju.

Priskrbi za pokojne u čistilištu brzo izbavljenje iz njihovih muka. Amen. *Slava Ocu… (triput).*

O, slavni sv. Josipe, brezbrojni su dokazi milosti koju ti izmoliš za nevoljnike. Bolesni svake vrste, potišteni, odbačeni, izdani, neutješeni, gladni i potrebiti pomoći, svi oni dolaze k tebi sa svojim teškoćama i nalaze uslišanje svojih molbi. Molim te, ne dopusti, predragi sv. Josipe, da budem jedina osoba među svima njima koja u svojoj molbi ne bi bila uslišana.
Pokaži i meni svoju milostivu i moćnu pomoć. Bit ću ti na tome zahvalan i uvijek ću te častiti, o, slavni sv. Josipe, moj zaštitniče i osloboditelju nevoljnih duša u čistilištu. Amen. *Slava Ocu…(triput).*

O, vječni Bože i Oče na nebu, po zaslugama Tvoga Sina i Njegove Presvete Majke Marije, usrdno Te molim za osobitu milost. U Isusovo i Marijino ime bacam se na koljena

pred Tobom i iskazujem štovanje tvojoj čudesnoj nazočnosti. Molim Te, prihvati moju spremnost i moju čvrstu odluku da uvijek ostanem među onima koji žele živjeti pod zaštitom hranitelja Svete Obitelji i po njemu se obraćati Tebi svojim molitvama.

Blagoslovi u svojoj dobroti ovu svetu pobožnost, saslušaj i usliši moju molbu. Amen. *Slava Ocu…(triput).*

Sveti Oče, brani svetu Crkvu od svake neugodnosti i svakog neprijateljstva i ogrni sve nas svojim zaštitničkim ogrtačem.

Povjerljiva prizivanja u spomen na skrovit život svetog Josipa s Isusom i Marijom
Sveti Josipe, moli Isusa da posveti moju dušu.
Sveti Josipe, moli Isusa da prosvijetli moj razum.
Sveti Josipe, moli Isusa da razbukta ljubav u mome srcu.
Sveti Josipe, moli Isusa da osnaži moju volju.
Sveti Josipe, moli Isusa da pročisti moje misli.
Sveti Josipe, moli Isusa da On upravlja mojim osjećajima.
Sveti Josipe, moli Isusa da On vodi moje želje.
Sveti Josipe, moli Isusa da blagoslovi moja djela.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost da nasljedujem tvoje vrline.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost poniznog srca i duha.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost blagosti i dobrote srca.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa mir u mome srcu.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost krotkosti i strahopoštovanja prema Bogu.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost rastanka poslije svršetka mog zemaljskog života.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost čistoće srca.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost strpljivosti u kušnji i patnji.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost blagog karaktera.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost spoznaje vječnih istina.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost razlikovanja duhova.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost ustrajnosti u činjenju dobra.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa hrabrosti u nošenju križa.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost oslobođenja od svjetovnih vezanosti.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost čežnje za nebom.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost snage da izbjegavam grješne prigode.
Sveti Josipe, izmoli mi od Isusa milost dobrog smrtnog časa.
Sveti Josipe, ne daj da ikada budem udaljen od tebe.
Sveti Josipe, pomozi mi da se moje srce nikada ne umori voljeti te i hvaliti.
Sveti Josipe, prihvati me kao svog posinka.
Sveti Josipe, pomozi mi da volim Isusa kao što si ga ti volio.
Sveti Josipe, nikada me ne napuštaj, osobito ne u smrtnom času.
Isuse, Marijo i Josipe, predajem vam svoje srce i dušu.
Isuse, Marijo i Josipe, prosvijetlite me, pomozite mi, spasite me.
Amen. Slava Ocu…(triput).

Zazivanje svetog Josipa

O, najčišći zaručniče Majke Božje Marije i moj najdraži zaštitniče, sveti Josipe: još se nikada nije čulo da nisi uslišao i utješio nekoga tko te je molio za zaštitu i pomoć. Znajući to, dolazim i ja k tebi s pouzdanjem. Sveti Josipe, saslušaj me i usliši moju molbu. Amen. Slavni sveti Josipe, zaručniče Marijin i djevičanski Isusov poočime, misli na mene i bdij nada mnom. Nauči me koračati putem svetosti. Primi sve moje usrdne molbe na svoju svetu brigu i pod

svoju očinsku zaštitu. Odstrani sve zapreke i teškoće koje smetaju mome moljenju i daj da uslišanje moje molbe još poveća slavu Božju i bude spas moje duše.
Neka ti kao znak moje velike zahvalnosti služi moje obećanje da ću se prema svojim mogućnostima posvuda zauzimati za tvoje visoko štovanje. S radošću hvalim Boga koji ti je dao toliku posredničku moć na nebu i na zemlji. Amen.

Litanije svetom Josipu str. 88

Završetak molbe: O, slavni sv. Josipe, Bog te je izabrao za glavu i zaštitnika najsvetije od svih obitelji; budi i s neba moj najmoćniji zaštitnik. Usrdno te molim, zadrži me uvijek pod okriljem svog svetog ogrtača. Danas te izabirem za oca, zagovornika, pratitelja i zaštitnika. Predajem ti sve: svoje tijelo i svoju dušu; sve što jesam i što imam, čitav svoj život, pa i svoje umiranje. Čuvaj me kao svoje dijete i brani od vidljivih i nevidljivih neprijatelja.

Pomozi mi u svakoj nevolji. Utješi me u teškim trenutcima, a osobito u smrtnoj borbi. Kaži samo riječ za mene premilom Spasitelju, koga si kao dijete smio držati u svome naručju, i Presvetoj Djevici Mariji, čiji si voljeni zaručnik smio biti. Priskrbi mi one milosti koje će me odvesti vječnom spasenju. Želim poslušati i tvoj savjet, i slijediti tvoj primjer i uvijek ti biti zahvalan.

Sveti Josipe, ponizan i čist, daj da budem tvoje posvojče. Dušu mi i tijelo drži čistima, da mogu ostati u milosti Božjoj. Sveti Josipe, hranitelju, zaručniče Djevice čiste, vođa mi i savjetnik budi, pomozi mi, Bože, da odan budem. Amen.

Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu

O, sv. Josipe, hranitelju Isusa Krista i zaručniče djevičanske Majke Božje Marije, moli za nas i za umiruće ovoga dana (ili ove noći).

ZEMALJSKO TROJSTVO

Najpoznatiji teolog o sv. Josipu dr. Tarciso Stramare u svojoj knjizi *San Gisuppe, dignita, privilegi, devozioni*, Shalom 2008. svoje izlaganje o pobožnostima sv. Josipu završava sa temom *„zemaljsko trojstvo“*. Pisac kaže da je to najvažnija pobožnost, a da bi je se shvatilo treba se podsjetili teološke stvarnosti ikone, slike ili tipologije.

Na prvoj stranici Biblije piše kao Bog stvori čovjeka na svoju sliku i priliku. A nama kršćanima je objavljeno da je Bog sam u sebi presveto Trojstvo. Teolozi su s pravom postavljali pitanje gdje i na koji način se najbolje odrazila nadnaravna stvarnost vječnog presvetoga Trojstva u naravnom i stvorenom svijetu. A odgovor je mogao samo biti da je ostvareno u Svetoj obitelji.

Stramare kaže da je pučka pobožnost vođena Duhom Svetim to naslutila i izrazila jer je stoljećima ta ikona i slika među raširenijom u kršćanstvu. To je ikona i slika koja prikazuje Boga Oca kako iz Neba širi svoje ruke, ispod njega je golub, ikona Duha Svetoga, dok su na zemlji u ozračju Očeva zagrljaja Isus, Marija i Josip.

Brojni pisci su kroz povijest pisali o „nebeskom Trojstvu i zemaljskom trojstvu“ ili o „dva Trojstva“ . Stramare citira samo najvažnije a to su: fra Felice Tancerdi (1380), vel Ivan Gerson ugledni kancelar pariškog sveučilišta (1418), kardinal Petar d Ailly (1420), isusovac Perdo de Morales (1614), sv. Franjo Saleški (1622), oratorijanc Franjo Bourgoing (1661) i mnogi drugi.

U dokumentima crkovnog učiteljstva ima dosta tekstova koji govore o svetoj Obitelji u odnosu na presveto Trojstvo. Papa sv. Ivan Pavo II. u svom govoru upućenom obiteljima je

izričito govorio o ovoj temi: „Neka među vama budu Isus, Marija i Josip, ovo zemaljsko trojstvo, da vam po njemu bude blizu božansko Trojstvo: Otac, Sin i Duh Sveti.“ (*Govor 10.2. 1992*).

Završavamo molitvom sv. Ivana Eudesa (1680): „O čašćenja dostojno Trojstvo, Isuse, Josipe i Marijo! O divna zajednice koju nebeska milost sjedinjuje! O Trojstvo tri puta blaženo, Isuse, Josipe i Marijo divna zajednico, vrhunski uzore našeg sjedinjenja. Isuse, Josipe i Marijo radosti vjernog svijeta, slavo našeg sjedinjenja, kraljujte u svim srcima“.

4. MOLITVE SVETACA, PAPA I MOLITVE POSVETE SV. JOSIPU

Papa sv. Ivan Pavo II. cijelu Crkvu potiče na molitvu sv. Josipu: „Sve te potrebe Crkva preobražava u molitvu. Prisjećajući se da je Bog povjerio početke ljudskog spasenja brižnoj skrbi blaženog Josipa, traži od njega da joj dopusti vjerno surađivati u djelu spasenja, da joj daruje istu vjernost i čistoću srca, koje su nadahnjivale Josipa u služenju Utjelovljenoj Riječi te da po primjeru i zagovoru toga sveca hoda pred Bogom stazama svetosti i pravednosti“ (*Otkupiteljev čuvar br. 31.)*

MOLITVE SVETACA SV. JOSIPU

Hvalospjev u čast sv. Josipa, Zaručnika Marijina
(Sv. Ljudevit Marija Grignion Montfortski)

Pjevajmo hvalospjev u čast sv. Josipa, zaštitnika i zaručnika Marijina. Ponizni Josip je malo poznat. Nitko ga ovdje na zemlji nije poznavao, ali on očarava blaženike. Neka se zemlja ujedini s Nebom i neka ga svi slave. Veliki sveče, Bog je našao samo tebe za biti dostojan zaručnik njegove divne Majke. Zaručnik Kraljice Neba, čudesna je to povlastica, svjedok njene svetosti, čuvar njene čistoće, o slavo neusporediva.

Otac vječni te molio da na zemlji hraniš njegovog Sina, da budeš njegov zamjenik. Nosio si na grudima onog koji sve drži u svojoj ruci; po jedinstvenom poslanju, bio si hranitelj Boga, svoga vlastitoga Oca.Tko li je vidio kako se dragate, smijete i grlite neizmjernom ljubavlju! Isusovi osmjesi su ti probadali srce i ispunjali ga slašću. Posve uronjen u njegovu ljubav, ti si mu sa svoje strane uzvraćao riječima: Predragi sine, ljubim te.

Ako su tri Marijine riječi mogle svojom snagom posvetiti sv. Ivana zajedno s njegovom majkom Elizabetom, što sve nisu u tebi izazvali oni sveti i slatki razgovori u tvom domu. Isusova te riječ oduševljavala, njegova nazočnost ispunjavala milošću i svjetlom. Kolika li je bila tvoja poniznost. Ona te potakla da čuvaš tajnu u tišini, da staneš zadnji u red, da živiš kao siromašni drvodjelja, da izgledaš kao siromašan i neuk čovjek, bez posebnih sposobnosti, bez nadarenosti, bez posebnog izgleda i razboritosti.

Što si se ti više snizivao, Bog te više uzdizao sebi u svoju slavu. Tvoje su zasluge čudesne, tvoje privilegije prevelike. Nebo se divi tvome sjaju, zemlja je puna tvojih milosti koje sežu sve do čistilišta. Nikada te ne molimo uzalud, tvoje jamstvo i zagovor, kako kaže sveta Terezija, su uzvišeni. Tvoj Sin je Bog slavni, tvoja Zaručnica Kraljica Neba. Moleći, ti im zapovijedaš, sve što ti tražiš bude učinjeno. O neizmjerne li moći!

*Sveti Josip: (Montfort nastavlja kao da sam sv. Josip govori) «*Nastojte biti u svemu zadnji, prostrite se i sakrijte u Isusu i Mariji! Tražite ono što svijet izbjegava i bježite od onoga za čim svijet trči. Ravnajte se jedino po vjeri, kako biste nasljedujući moj život bili sretni sa mnom».

Molitva: Sveti Josipe, budi moj zaštitnik i isprosi mi veliki dar: Božansku Mudrost! Kako bi iskazao dostojnu slavu Spasitelju, kako bih obratio čovjeka grešnika, pomogao siromašnima i prezrenima i porazio moje neprijatelje. Milosrđe te na to potiče. Bog sam.

Josipe, sveti moj patrijarše
(Sv. Alfonz Marija Liguori)

Josipe, sveti moj patrijarše, sad kad u Nebu uživaš na visokom prijestolju blizu svoga ljubljenoga Isusa, koji ti je na zemlji bio pokoran, smiluj se meni, koji živim usred tolikih neprijatelja, sotone i zlih strasti koje se neprestano dižu protiv mene samo da me liše Božje milosti. Molim te, po milosti koja ti je bila dana na zemlji, da uvijek budeš u društvu Isusa i Marije, isprosi mi milost da sve dane mog života ostanem sjedinjen s Bogom, oprem se paklenim napadajima i umrem ljubeći Isusa i Mariju te uzmognem jednom doći u kraljevstvo blaženih i u njemu zajedno s tobom u njihovu se društvu radovati.

Spomeni nas se
(Sv. Bernardin Sijenski)

Spomeni nas se sv. Josipe i zagovaraj nas svojom molitvom kod svoga posinka Isusa i učini da nam bude dobrostiva Blažena Djevica Marija, tvoja zaručnica, Majka Krista koji s Ocem i Duhom Svetim živi i kraljuje u vijeke. Amen.

Pozdravi sv. Josipu
(Sv. Ivan Eudes)

Pozdravljam te sv. Josipe, sliko Boga Oca; pozdravljam te sv. Josipe iz Davidove loze poočime Sina Božjega; pozdravljam te sv. Josipe hrame Duha Svetoga, pozdravljam te sv. Josipe, miljeniče Presvetoga Trojstva, pozdravljam te sv. Josipe, vjerni suradniče velikog Božjeg plana spasenja, pozdravljam te sv. Josipe dostojni zaručniče Djevice Marije, pozdravljam te sv. Josipe oče svih vjernika, pozdravljam te sv. Josipe čuvaru svih koji su prigrlili djevičanstvo, pozdravljam te sv. Josipe vjerni opslužitelju svete šutnje, pozdravljam te sv. Josipe ljubitelju svete poniznosti, pozdravljam te sv. Josipe uzore blagosti i strpljenja, pozdravljam te sv. Josipe zrcalo poniznosti i poslušnosti, pozdravljam te sv. Josipe blagoslovljeni među svim ljudima.

Blagoslovljene oči koje su vidjele što si ti vidio, blagoslovljene uši koje su slušale što si ti slušao, blagoslovljene tvoje ruke koje su dodirivale Riječ života, blagoslovljeno tvoje krilo koje je držalo Onoga koji sve uzdržava, blagoslovljene tvoje grudi na kojima se slatko odmarao Sin Božji, blagoslovljeno tvoje srce koje je gorjelo za njega najžarčom ljubavi, blagoslovljen Vječni Otac koji te je izabrao, blagoslovljen Sin koji te je ljubio, blagoslovljen Duh Sveti koji te je posvetio, blagoslovljena Marija, tvoja zaručnica koja te je ljubila kao zaručnika i brata, blagoslovljen anđeo koji ti je bio čuvar, blagoslovljeni zauvijek svi koji te ljube i blagoslivljaju. Amen.

Sv. Josipe budi moj zaštitnik
(Sv. Gertruda)

O sv. Josipe, vjerni upravitelju i hranioče moga Otkupitelja Isusa Krista, prečisti zaručniče Djevice Bogoroditeljke, izabirem te danas za svog posebnog zaštitnika i zagovornika, te tvrdo odlučujem da te više nikada neću ostaviti, niti da bilo koja osoba, koliko je do mene ne čini ništa protivno tvojoj časti. Ponizno te molim da se udostojiš primiti me trajno pod svoju

zaštitu, poučavati me u mojim neposlušnostima, tješiti me u mojim protivštinama, i na kraju, braniti me i štititi u času moje smrti. O neka tako bude.

O presretni Josipe, koju veliku milost ti je Bog udijelio, ne samo gledati nego na svoje grudi očinski u ljubavi prigrliti Jedinorođenoga Utjelovljenoga Sina Božjega kojega su toliki uzaludno željeli samo vidjeti. O kada bi i ja, potaknuta tvojim primjerom i pomognuta tvojom zaštitom, s istim žarom ljubavi i poštovanja primala moga Gospodina i Otkupitelja Isusa Krista u Presvetom Oltarskom Sakramentu, te zaslužila da ga u Nebu trajno grlim. Tako neka bude.

O sv. Josipe, koji si kao otac i vođa sretno Isusa Krista u djetinjstvu vodio svim putovima odrastanja ljudskog života, pomozi mi kao vodič i pratilac u hodočašću moga života i ne dopusti nikada da zalutam s puta Božjih zapovijedi. Budi ti moja jakost u protivštinama, utjeha u progonima dok ne dođem u zemlju živih gdje ću s tobom i tvojom Presvetom zaručnicom Marijom, sa svim anđelima i svetima, vječno klicati u mome Bogu Isusu Kristu. Tako neka bude.

O sv. Josipe, kome se podložio i koga je spremno na zemlji slušao Isus koji te je uvijek posebno častio i ljubio, kako bi ti On mogao odbiti bilo koju prošnju u Nebu gdje su sada združene vaše zasluge? Moli za mene, sv. Josipe, i isprosi mi milost da, prije svega, iskreno mrzim svaki grijeh i od njega bježim, pogotovo one koji proizlaze iz moje dominantne strasti, da na bolje promijenim moj život, da se trajno vježbam u krepostima, da budem oslobođena od napasti i prilika za grijeh po kojima bi moja duša mogla pasti u opasnost vječne propasti, oslobodi me bijeda i žalosti koje me trenutno uznemiruju. Ipak sv. Josipe u tim stvarima, i svim drugima, potpuno se s povjerenjem predajem u volju Božju i tvoju očinsku skrb. Sv. Josipe, tako neka bude.

O sv. Josipe, koji si ovaj život napustio u blagom i dragom društvu svoga posinka Isusa i svoje preslatke zaručnice Marije, molim te pogotovu u mojoj smrti da me utješiš, molim te da izdahnem na presvetim rukama Isusa i Marije. U životu i smrti preporučam moj život u vaše ruke, Isuse, Marijo i Josipe. Tako neka bude. Amen.

Slavni sv. Josipe, Marijin zaručniče
(Sv. Franjo Saleški)

Slavni sv. Josipe, Marijin zaručniče, udijeli nam svoju očinsku zaštitu; to te molimo po Srcu Isusa Krista. Ti, čija zaštita se širi na sve naše potrebe te umije učiniti nama nemoguće stvari, otvori svoje očinske oči nad potrebama svoje djece. U poteškoći i muci koje nas pritišću, s povjerenjem se tebi utječemo, udostoj se uzeti pod svoju, zaštitu punu ljubavi, važne i teške stvari koje nas zabrinjavaju. Daj da njihov sretan ishod bude na slavu Božju i dobro tvojih slugu. Amen.

Sv. Josipe zakrili nas svojim očinskim plaštem
(Bl. Magdalena Sofija Barat)

Sv. Josipe, uzvišeni sveče, otkrij mi blaga sakrivena u poniznom i siromašnom življenju, isprosi mi duh nutarnjeg života, udostoj se poučiti me, da bih od tebe vođena pod tvojom zaštitom zadobila potpunu podložnost volji Božjoj. Zakrili nas trajno plaštem svoje očinske dobrote, kao da smo tvoja obitelj. Amen.

Sv. Josipe tvoje ime okrjepa je smrtnika
(Bl. Bartol Longo)

Privuci nas k sebi, preljubljeni Josipe, slijedit ćemo te! Nebeski anđeli, sveci i svetice u raju, vi koji se radujete kada Josipovo ljupko ime odzvanja Svetim gradom, poučite nas poštovanju koje prema njemu treba imati i s kojim ga treba izgovarati!

Ime tvoje Josipe, radosti neba, čast je zemlje i okrjepa smrtnika; umorne jača, žalosne tješi, bolesne ozdravlja, tvrda srca mekša, u napasti pomaže, od đavolskih zamki oslobađa, svakovrsna dobra za sve koji ga zazivaju zadobiva i ima udioništvo u moći svetih imena Isusa i Marije. Neka to tako lijepo ime bude napisano zvjezdanim slovima na nebeskom svodu, kako bih ga vidio i izgovarao cijeli svijet! Neka bude isklesano našom ljubavlju kako bi ga svi ljudi ljubili i častili! Neka bude u mojim ustima i u mome srcu! Amen".

Prostrt pred tvojim nogama
(Bl. Bartol Longo)

Prostrt pred tvojim nogama sv. Josipe, o veliki sveče, častim te kao oca Gospodina moga i Boga moga, kao glavara svete Obitelji koja se svidje presvetom Trojstvu i koja je Njemu ugodna. Koje li slave za tebe biti ocem Sina koji je Božji Jedinorođenac! I koje li sreće za nas kad pomislimo da si naš otac, a mi da smo tvoja djeca.

Da tvoja smo djeca, jer smo braća Isusa Krista, koji se htio zvati tvojim sinom; i kao takvi imao pravo na blagost tvoga očinskoga Srca. Tu blagost i dobrotu u tvoje ime žarko molimo od premilog Isusa, tako dragoga i miloga tvome srcu. Primi nas k sebi! Stavi nas pod svoju zaštitu! Daj da uzljubimo sveto siromaštvo, strpljivost, razboritost, dobrostivost, skromnost, čistoću, budi nam utočište i zaklon u svim našim trpljenjima, u svim našim potrebama u sve dane našega života i u času naše smrti. Amen.

Sv. Josipe prijatelju Srca Isusova
(Sluga Božji Leon Dehon)

Sv. Josipe posebni prijatelju Srca Isusova, pomozi mi, moli za mene. Posebno se s tobom želim sjediniti svakog jutra kako bi nasljedovao tragove tvojih kreposti, pogotovo tvoje čistoće, nevinosti i poniznosti. Na poseban način štiti djecu koju odgajamo, pomozi nam oblikovati u njima Dijete Isusa. O sv. Josipe ti me podržavaš, tebi preporučujem svoj život i svoju smrt. Želim te nasljedovati kako bi spasio svoju dušu. U trenutku moje smrti moli za mene, isprosi mi milosrđe kod Srca Isusova.

MOLITVE PAPA SV. JOSIPU

Molitva sv. Josipu zaštitniku sveopće Crkve
(Bl. Pio IX.)

Sveti Josipe tebe je Bog izabrao da nosiš ime oca i u Isusovim očima vršiš očinsku službu. Tebe je Bog, kao prečistog zaručnika, darovao Mariji vazda Djevici i kao glavara svetoj Obitelji ne zemlji. Tebe je Kristov namjesnik izabrao za Zaštitnika i Odvjetnika sveopće Crkve koju je utemeljio sam Gospodin. Najvećim mogućim pouzdanjem zazivam tvoju velemoćnu pomoć za tu istu Crkvu koja vojuje na zemlji. Smjerno te molimo svojom osobitom brižnošću i očinskom ljubavlju kojom goriš, štiti rimskoga biskupa, sve biskupe i svećenike, sjedinjene sa svetom Petrovom stolicom.

Budu branitelj svih koji se trude spasiti duše u tjeskobi i uronjene u protivštine ovoga života. Daj da ljudi dragovoljno prionu uz Crkvu koja je nužno sredstvo za zadobivanje spasenja. Dostoj se sv. Josipe primiti dar koji ti prinosim. Posvema se zavjetujem tebi da bi meni za svagda bio otac, zaštitnik, voditelj na putu spasenja. Daruj mi čisto srce, gorljivu ljubav za nutarnji život. Daj da slijedim tvoje tragove i da sva svoja djela usmjeravam prema velikoj Božjoj slavi, sjedinjujući ih sa osjećajima Isusova Božanskoga Srca i Srca Bezgrješne Djevice Marije. Moli za mene, da bih mogao biti dionikom mira i radosti koje si ti nekad uživao te preminuo tako svetom smrću. Amen.

Slavni sv. Josipe uzore radnika

(Sv. Pio X.)

Slavni sv. Josipe uzore radnika, isprosi mi milost da radim u duhu pokore, kako bih okajao soje mnogobrojne grijehe, radio savjesno, stavljajući potpuno ispunjenje obaveza iznad mojih sklonosti; radio s zahvalnošću i radošću, smatrajući čašću da mogu po radu koristiti i razvijati talente koje mi je Bog dao; radio u redu, miru, skladu i strpljenju bez povlačenja pred umorom i poteškoćama, radio s čistoćom nakane i distancom od samoga sebe imajući trajno pred očima smrt i račun koji ću morati položiti o izgubljenom vremenu, o neiskorištenim talentima, neučinjenom dobru i ispraznim samodopadnostima polaganim u uspjehe koji narušavaju Božje djelo. Sve za Isusa, sve po Mariji, sve nasljedujući tebe o patrijarše Josipe! To je moja oprema za život i za smrt. Amen.

Sv. Josipe tebi se utječemo

(Papa Leon XIII)

Sv. Josipe pritisnuti progonstvima, tebi se utječemo i puni povjerenja zazivamo tvoju zaštitu, skupa s onom tvoje svete zaručnice. Zbog te svete veze ljubavi koja te vezala uz Bezgrešnu Djevicu Majku Božju, i zbog očinske ljubavi koju si imao prema Djetetu Isusu, pogledaj molimo te dobrohotno baštinu Isusa Krista koju je zadobio svojom krvlju, tvojom pomoći i snagom priskoči nam u pomoć u našim potrebama.

Brižljivi čuvaru svete Obitelji i Božjeg djeteta Isusa Krista, štiti nas, udalji od nas, ljubljeni oče kugu zabluda i poroka koji truju svijet. U ovoj borbi protiv tame pomozi nam dobrostivo s Neba. O naš moćni zaštitniče, kao što si nekada spasio od smrti Dijete Isusa, tako sada brani Crkvu Božju od zamki i protivljenja, i svakoga od nas zaštiti svojim zagovorom da bismo po uzoru na tebe i s tvojom pomoći mogli kreposno živjeti, blago umrijeti i postići vječno blaženstvo u Nebu. Amen.

Sv. Josipe izabraniče Božji

(Bl. Ivan XXIII.)

O sv. Josipe, izabraniče Božji, ovdje na zemlji za čuvara Isusa Krista i čistog Marijinog zaručnika, ti si proveo život savršeno ispunjavajući svoje dužnosti, uzdržavajući svojim rukama svetu Obitelj, zaštiti i nas koji se tebi s povjerenjem utječemo. Ti poznaješ naše težnje, muke i nade, tebi se utječemo jer znamo da ćemo u tebi pronaći zaštitnika.

I ti si iskusio kušnju, napor, umor, ali tvoja duša ispunjena najdubljim mirom kliktala je od radosti zbog blizine Sina Božjega koji ti je bio povjeren skupa s Marijom, njegovom preslatkom Majkom. Pomozi nam shvatiti da nismo sami u našem poslu, pomozi nam otkriti Isusa pored nas, primiti ga s milošću i vjerno čuvati, kao što si to ti učinio. Isprosi nam milost da u našim obiteljima sve bude posvećeno u ljubavi, strpljenju, pravednosti i traženju dobra. Amen.

Sv. Josipe, zanatlijo iz Nazareta, primjeru savršenstva
(Papa Pio XII.)

O slavi patrijarše sv. Josipe, ponizni i pravedni zanatlijo iz Nazareta, koji si svim kršćanima, a pogotovu nama dao primjer savršena života u ustrajnom druženju s Isusom i Marijom u radu, pomozi nam u svakodnevnim naporima, da bismo i mi u njima mogli pronaći djelatno sredstvo za proslavu Boga, našu posvetu i korist društvu u kojemu živimo, uzvišene ideale našeg djelovanja.

Isprosi nam od Gospodina, sv. Josipe naš preljubljeni zaštitniče, poniznost i jednostavnost srca, privrženost radu, dobrohotnost prema onima s kojima radimo, suobličenje volji Božjoj u neizbježnim mukma ovoga života i radosno njihovo podnošenje, svijest o našem posebnom poslanju i osjećaj odgovornosti, duh stege i molitve, podložnosti poglavarima, bratske ljubavi prema drugima i razumijevanja prema podređenima.

Prati nas u trenucima blagostanja kad nas sve poziva da pravedno kušamo plodove naših napora, a podupri nas u žalosnim trenucima, kada Nebo izgleda zatvoreno za nas, te izgleda da se i sredstva kojima radimo dižu protiv nas.

O sv. Josipe, daj da po uzoru na tebe uvijek imamo oči uprte u Mariju, našu Majku, tvoju preslatku zaručnicu, koja je u kutu tvoje jednostavne radnje šutljivo radila, s najblažim osmijehom na usnama; da ne udaljujemo pogleda s Isusa koji se trudio za tvojim stolom drvodjelje, kako bismo na taj način mogli provoditi na zemlji miran i svet život, uvod u onu vječnu sreću koja nas čeka na Nebu za sve vijeke vjekova. Amen.

Sveta Obitelji klanjam se otajstvu vašeg skrovitog života
(Papa sv. Pavao VI.)

Gospodine Isuse! Ti si sišao s Josipom i Marijom: *Dođe u Nazaret i bijaše im poslušan. A Majka je tvoja brižno čuvala sve uspomene u svom Srcu*. Ti si napredovao u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi (usp.Lk 2,51). Pratim vas i ulazim u vašu siromašnu kućicu koju ste posvetili molitvom, radom, govorom i šutnjom. Padam ničice i klanjam se otajstvu vašeg skrovitog života.

Sjedinjen s vama u molitvi želim postati član svete Obitelji koja brani i pomaže one koji joj se mole. Sveta Obitelj koja je bila čuvarom dara božanske Mudrosti, svjedokom istine i ljubavi privela je svoju braću i sestre svjetlu koje obasjava tamu, pobjeđuje strah i naviješta uskrsnuće. O Isuse, sjaju svete nazaretske Obitelji, blagoslovi moju Crkvu u malom, moju obitelj, pomozi moju vjeru, podupri moja nastojanja i proširi prostore moje ljubavi. Amen.

Dragi sv. Josipe
(Papa sv. Ivan Pavao II)

Dragi sv. Josipe, prijatelju i zaštitniče sviju, čuvaru Isusa i svih koji zazivaju tvoju pomoć, velik si jer od Boga zadobiješ sve za što te ljudi mole. Molim te primi moju prošnju: bdij i brani sve obitelji kako bi živjele u skladu, jedinstvu, vjeri i ljubavi koja je vladala u svetoj Obitelji. S posebnom nježnošću pogledaj na obitelji nezaposlenih i učini da pronađu posao, daj da svi imaju posao kako bi svojim djelima stvarali bolji svijet i slaviti Boga Stvoritelja.

Povjeravam ti Crkvu, na poseban način papu, biskupe, svećenike i sve misionare kako bi se svi osjetili poduprti od tvoga očinstva. Tko ih može više ljubiti od tebe, o dragi sv. Josipe? Brani sve posvećene osobe da u tvojoj poslušnosti i pristajanju uz volju Božju pronađu uzor života šutnje, poniznosti, radosti naviještanja, života sjedinjena s Bogom koji ih čini sretnima u vršenju volje Božje. Radost koja se kuša od pripadanja Bogu je tako velika da se ne može usporediti, samo u Bogu se nalazi potpuna sreća. Sv. Josipe usliši moju molitvu. Amen.

Sv. Josipe s tobom blagoslivljamo Gospodina
(Papa sv.Ivan Pavao II.)

O sv. Josipe, s tobom i po tebi blagoslivljamo Gospodina. On te je izabrao između svih ljudi za čistog Marijinog zaručnika, onoga koji je na pragu otajstva njenog materinstva, onoga koji poslije nje prihvaća ovo materinstvo u vjeri kao djelo Duha Svetoga. Ti si dao Isusu zakonsko očinstvo u Davidovu plemenu. Josipe, ti si trajno bdio s ljubeznom skrbi nad Majkom i Djetetom kako bi njihov život bio siguran i oni mogli ispuniti svoje poslanje.

Spasitelj Isus je se udostojao tebi podložiti kao ocu za vrijeme djetinjstva i odrastanja te primati od tebe pouke o ljudskom življenju, dok si ti Josipe s njim dijelio njegov život u klanjanju njegovu otajstvu. Ti sada boraviš s Isusom. Nastavi štititi cijelu Crkvu, obitelj koja se rodila od spasenja koje je Isus donio. Pogledaj na duhovne i materijale potrebe svih koji se utječu tvome zagovoru. Sjeti se obitelji, na poseban način siromaha, po tebi su sigurni da će ih stići Marijin majčinski pogled i Isusova ruka ih pomoći. Amen.

Svetoj Obitelji zajednici ljubavi
(Papa sv.Ivan Pavao II)

Sveta Obitelji, zajednico ljubavi Isusa, Marije i Josipa, uzore i ogledalo svakoj kršćanskoj obitelji tebi posvećujemo naše obitelji. Otvori srce svake obitelji da prihvati vjeru, primi Božju Riječ, svjedoči ljubav, postane izvor novih svetih zvanja. Prosvijetli duh roditeljima da brižnom ljubavlju, mudro i ljubeznom pobožnošću sigurno vode djecu prema duhovnim i vječnim dobrima.

Probudi u dušama mladih čistu savjest i slobodnu volju da rasu u "milosti i mudrosti" velikodušno prihvaćajući dar Božjeg poziva. Isuse, Marijo i Josipe, sveta Obitelji iz Nazareta, isprosi nam milost da svi mi nasljedujemo ustrajnu molitvu, velikodušnu poslušnost, dostojanstveno siromaštvo i djevičansku čistoću koje si ti živjela otvorimo svoju dušu za vršenje volje Božje te brižno i nenametljivo pratimo one koji su među nama pozvani da iz bližega slijede Gospodina Isusa Krista koji je dao samoga sebe za nas. Amen.

Molitva zagovora Svete Obitelji za našu obitelj
(Papa sv. Ivan Pavao II)

Bože od kojega dolazi svako očinstvo na nebu i na zemlji, Oče koji si Ljubav i Život, neka svaka obitelj na zemlji posredstvom tvoga Sina Isusa Krista, "rođena od žene" i posredstvom Duha Svetoga, izvora Božje ljubavi postane istinsko svetište života i ljubavi za nove naraštaje koji se uvijek obnavljaju. Neka tvoja milost vodi, misli i djela supružnika prema dobru njihovih obitelji i svih obitelji svijeta.

Neka mladi naraštaji nađu u obiteljima oslonac za razvoj svoje osobnosti i rast u ljubavi i istini. Neka se ljubav ojačana milošću sakramenta braka pokaže jačom od svake slabosti i krize, kroz koje ponekad prolaze naše obitelji. Bože molimo te po zagovoru Isusa, Marije i Josipa, svete Obitelji iz Nazareta, da Crkva u svim narodima na zemlji može plodno vršiti svoje poslanje u obiteljima i po obiteljima. Ti si Život, Istina i Ljubav u zajedništvu sa Sinom i Duhom Svetim. Amen.

Ženo, Majko i Zaručnice
(Papa sv.Ivan Pavao II)

O Marijo Majko Isusova, zaručnice Josipa zanatlije, u tvome Srcu su sabrane radosti i napori svete Obitelji. Trenutke patnje prikazivala si Bogu imajući uvijek povjerenja u njegovu

providnost. Molimo te zaštiti sve žene koje se svakodnevno muče kako bi njihova obitelj mogla živjeti u djelotvornom skladu. Isprosi im milost da budu žene kršćanski mudre, iskusne u molitvi i ljudskosti, jake u nadi i progonstvima, kao Ti, nositeljice istinskog mira.

Ljubezna Majko našeg Spasitelja, tebi povjeravam sve obitelji, poglavito muževe i žene koji se nastoje ugledati na tvoju obitelj u Nazaretu. Zagovaraj roditelje i djecu da bi njihova ljubav bila jaka i vjerna kao ljubav koja je ispunjala tvoje Bezgrešno Srce.Amen.

Otkupiteljev čuvar

(Papa Franjo)

Pozdravljamo te čuvaru Otkupitelja i zaručnika Djevice Marije. Tebi je Bog povjerio svoga Sina, u tebe je Marija stavila svoje povjerenje, uz tebe je Krist postao čovjekom. O sv. Josipe i nama se očituj u svome očinstvu i vodi nas putem života. Izmoli nam milost, milosrđe i odvažnost i obrani nas od svakoga zla. Amen.

Slavni praoče

(Papa Franjo)

Slavni praoče sv. Josipe, čija moć može nemoguće učiniti mogućim, pohiti mi u pomoć u ovim trenutcima tjeskobe i teškoće. Pod svoju zaštitu stavi vrlo teške i ozbiljne životne prilike koje ti povjeravam kako bi se sretno razriješile. Moj ljubljeni Oče, sve je moje pouzdanje položeno u tebe. Da nitko ne bi rekao da sam te uzalud zazivao i budući da ti možeš sve kod Isusa i Marije pokaži mi da je tvoja dobrota velika kao i tvoja moć.

MOLITVE POSVETE SV. JOSIPU

Osobna posveta sv. Josipu: Sv. Josipe tebi se posvećujem da tebe nasljedujem i budem tvoj ljubljeni sin (kći). Tebi predajem i posvećujem cijelo svoje biće. Primi me, moje tijelo i moju dušu i ono što bi učinio od svoga tijela i svoje duše učini i sa mnom na slavu Isusa Krista.

Isus se također potpuno predao tebi te je dopustio da ga nosiš tamo gdje si ti smatrao potrebnim. Htio je da mu ti budeš otac, i da tebe sluša kao dragi sin. Presveto Srce Isusovo hvala ti što si nam dao sv. Josipa za oca i da si nam dao sve što imaš i što jesi. Daj da ti ljubavlju uzvratimo za tvoju ljubav, to te molimo po zagovoru i u ime sv. Josipa. Amen. *(Molitva liturgijskog ureda rimske biskupije)*

Posveta obitelji sv. Josipu: Slavni sv. Josipe, pogledaj na nas koji smo prostrti pred tobom, srcem punim radosti jer se, iako nedostojni, želimo priključiti onima koji su tebi pobožni. Danas ti na poseban način želimo biti zahvalni za milosti i darove kojima neprekidno ispunjaš našu dušu. Hvala sv. Josipe za tvoja nebrojena dobročinstva koja si nam udijelio i koja nam još daruješ. Hvala ti za ovaj sretan dan jer sam ja otac / majka obitelji koja se želi tebi na poseban način posvetiti. Založi se slavni Patrijarše za sve naše potrebe i odgovornosti u našoj obitelji. Tebi sve potpuno predajemo.

Potaknuti tolikim dobročinstvima koja smo primili i razmišljajući o onome što je govorila sv. Terezija Avilska kako je dok je živjela zadobila milosti koje je molila i mi te s povjerenjem molimo da naša srca zapališ pravom ljubavlju. Da sve u našim srcima bude raspaljeno ljubavlju koja je gorjela u Božanskome Srcu Isusovu. Isprosi nam preveliku milost da živimo i umremo u ljubavi. Isprosi nam čistoću duše i tijela i poniznost srca. Na kraju ti koji bolje poznaješ naše potrebe i odgovornosti primi nas pod svoju zaštitu i brini se za nas.

Uvećaj našu ljubav i pobožnost prema Gospi i po njoj prema Isusu da tako sigurni napredujemo putem vječne sreće i spasenja. Amen. *(Molitva liturgijskog ureda rimske biskupije)*

Molitva posvete sv. Charlesa de Foucaulda: „Sv. Josipe posvećujem se tebi da zauvijek budem tvoj nasljedovatelj, tvoj ljubljeni sin. Privini me sebi. Čini s mojim tijelom i dušom ono što bi činio sa vlastitim tijelom i dušom na slavu Isusovu. I Isus se povjerio tebi tolikom puninom da je dopustio da ga vodiš kamo si smatrao da je prikladno. Uzeo te za svoga oca i bio ti poslušan kao najpoučljiviji sin. Presveto Srce Isusovo hvala ti što si mi dao Josipa za oca, što si nam darovalo sve što imaš i sve što jesi. Daj da ti na ljubav uzvratim ljubavlju, to te molim po zagovoru sv. Josipa. Amen.

Molitva posvete sv. Petra Julijana Eymarda: Posvećujem se tebi, dragi sv. Josipe kao svom duhovnom ocu. Odabirem te da upravljaš mojom dušom i poučiš me nutarnjem životu, skrovitom s Isusom, Marijom i tobom. Prije svega želim nasljedovati poniznu šutnju kakvom si ti zakrivao Isusa i Mariju. Želim nasljedovati samoodricanje po uzoru na Isusa u njegovu skrovitom životu da me svijet zaboravi zbog moje šutnje i kreposti meni je sve.

Posvećujem ti se kao svom vođi i uzoru u svim mojim dužnostima kako bih naučio ispunjavati ih blago i ponizno, blago prema braći, bližnjima i svima s kojima dolazim u kontakt, ponizno prema sebi i s jednostavnošću pred Bogom.

Dobri sveče odabirem te kao svoga savjetnika, pouzdanika, zaštitnika u svim mojim poteškoćama i kušnjama. Ne tražim da budem pošteđen od križa i trpljenja, nego od samodopadnosti koja bi mogla oduzeti njihovu vrijednost ako zbog njih postanem tašt. Odabirem te za svoga zaštitnika. Budi moj otac kao što si bio otac svete Obitelji u Nazaretu. Budi moj vođa, moj zaštitnik. Ne tražim vremenita dobra, veličinu ni moć. Tražim samo da vjerno i odano služim svome Božanskome Kralju.

Isuse, daj mi Josipa za oca kao što si mi dao Mariju za Majku. Ispuni me štovanjem, pouzdanjem i sinovskom ljubavlju. Čuj moju molitvu, već osjećam da sam revniji, da imam veću nadu i povjerenje u dobrog sv. Josipa, tvoga poočima i moga duhovnog oca. Amen.

***Molitva predanja sv. Alfonza Liguorija*:** „Josipe, sveti moj patrijarše, radujem se što si bio tako sretan te si Isusu mogao kao otac zapovijedati tako da te slušao onaj kome se pokoravaju Nebo i zemlja. Sv. moj Josipe budući da ti je Isus služio i ja te želim slušati, hoću da te od sada poštujem, ljubim i slušam kao svoga gospodara. Uzmi me pod svoju zaštitu, zapovijedaj mi što želiš. Znam da će sve što budeš od mene tražio biti za moje dobro i na slavu moga i tvoga Otkupitelja. Sv. moj Josipe, moli za mene Isusa. On ti bez sumnje neće ništa uskratiti, jer je On na zemlji sve tvoje zapovijedi slušao. Reci mu neka mi sve oprosti čime sam ga vrijeđao, neka me otrgne od stvorenja i od mene samoga, te me svojom ljubavlju užiže, a onda neka od mene radi što mu volja.“

***Molitva predanja bl. Bartola Longa*:** „O veliki sv. Josipe, ti si od Boga predodabran za najuzvišenije otajstvo koje bi bilo moguće povjeriti jednome stvoru. Ti si anđeo čistoće, izabrani ljiljan djevičanstva, zbog čega se i samom Bogu svidje zvati te ocem svoga Jedinorođenca i sva prava povjeriti tebi. Onaj koji je stvorio srca svih ljudi, u tebe je utisnuo srce Oca, a Isus je istodobno za tebe dao srce Sina. O preblaženi Josipe, ti budi mojim ocem! Budi otac svima koje je Isus toliko ljubio da je postao njihovim bratom!

Prostirem se u tvome podnožju sa svom ljubavlju moje duše, moleći te da ti bude mio moj prinos koji ti od srca donosim, kako bi ga ti očistio i takvoga prikazao Isusu tvome Sinu kojemu se posvećujem bez pridržaja. Moli Isusa da iz ovoga bijednoga srca ukloni grijeh, ljubav prema užitku i sve što nije njemu milo. Da ga zapali ognjem svoje svete ljubavi i uresi

svojim krepostima za koje nam je njegovo premilo Srce tako divan primjer, kako bi ga On od ovoga časa učinio posve svojim i mogao u njemu vladati zauvijek u vremenu i u vječnosti. Amen.“

5. MOLITVE SV. JOSIPU U POSEBNIM POTREBAMA

(Molitve koje slijede su preuzete iz raznih molitvenika i mogu se jednostavno moliti za navedene nakane. Ako se osoba koja moli zagovor sv. Josipa nalazi u posebnoj situaciji i potrebi onda, osim ovih kratkih molitava, preporučamo obavljanje devetnice sv. Josipu za isprositi traženu milost. Ako je u mogućnosti preporučamo joj da se tijekom devetnice ispovijedi i pričesti.)

Spomeni se sv. Josipe: Spomeni se, o čisti zaručniče Blažene Djevice Marije i predragi moj zaštitniče sv. Josipe, kako se još nije čulo da se itko u tvoju zaštitu preporučio i u tebe pomoć zatražio, a da je nije dobio. S tim pouzdanjem dolazim i ja k tebi pa ti se preporučujem. Nemoj prezreti moje molitve, poočime Isusov, nego ih milostivo primi i usliši. Amen. *(Bl. papa Pio IX.) – Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Zdravo Josipe pravedni, zaručnice svete Bogorodice, djevičanski oče Isusa Krista. Sveti Josipe, moli za nas da po tvome primjeru sveto živimo i u nebu vječno blaženstvo zadobijemo! Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za svetost života: O sv. Josipe djevičanski oče Isusa Krista, prečisti zaručniče Djevice Marije, moli za nas svakoga dana, da obdareni oružjem milosti Isusa, Sina Božjega, boreći se kao što smo dužni u ovom životu budemo od njega okrunjeni u smrti. Isuse, Marijo, Josipe vama povjeravam svoje srce i dušu. Isuse, Marijo, Josipe budite mi na pomoć u posljednjoj borbi, Isuse, Marijo, Josipe neka moja duša dospije u mir s vama. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za duhovna zvanja: Sv. Josipe zaštitniče cijele Crkve izmoli nam kod Gospodina koji je kazao da je žetva velika, a radnika malo nova duhovna zvanja; svećenike, redovnike i redovnice da bi oni nasljedujući Krista pod Gospinom i tvojom zaštitom, vjerni evanđeoskom duhu naviještali radosnu vijest spasenja budućim naraštajima i svim narodima. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za službenike Crkve: Sv. Josipe zaštitniče cijele Crkve, kod Gospodina koji je pozvao apostole da ga slijede isprosi papi, svećenicima, redovnicima i redovnicama da ostani vjerni Kristu. Da mu iz ljubavi služe svim srcem, nasljedujući Gospu i tebe u predanju i svetosti služenja Kristu i Crkvi. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za zadobivanje neke milosti: O dobri Josipe, moj nježni oče, Isusov vjerni čuvaru, čisti zaručniče Bogorodice molim te i zaklinjem da Bogu Ocu prikažeš njegova Sina raspetog za grešnike. U njegovo sveto ime izmoli nam od vječnoga Oca milost koju žarko molimo (…). Moli kod nebeskoga Oca milosrđe za njegovu djecu. U svome vječnome sjaju, spomeni se žalosti zemlje, spomeni se svih koji trpe, koji mole, koji plaču. Po tvojim molitvama i molitvama Marije tvoje zaručnice Isus nas uslišava i jača našu nadu. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za milost sretne smrti: Sveti Josipe, kraj tebe su bili Isus i Marija, kad je došao čas da se vratiš u kuću Očevu. Zato je pravo da ti se kršćani obraćaju kao zaštitniku i tješitelju umirućih. Molimo danas tvoju pomoć u zadnjim časovima našeg zemaljskog života. Izmoli nam milost, da ovdje živimo kao ti; u pravednosti i čistoći, u prisutnosti Isusa i Djevice Marije, te ne budemo odijeljeni od njih ni onoga dana kad će nam doći posljednji čas. Poput tebe da budemo i mi primljeni u kuću Očevu i da naš život bude preobražen u vječne radosti kod Gospodina. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Molitva za milost vječnog spasenje sv. Alfonza Liguorija: „Josipe, sveti moj patrijarše, sad kad u Nebu uživaš na visokom prijestolju blizu svoga ljubljenoga Isusa, koji ti je na zemlji bio pokoran, smiluj se meni, koji živim usred tolikih neprijatelja, sotone i zlih strasti koje se neprestano dižu protiv mene samo da me liše Božje milosti. Molim te, po milosti koja je tebi bila dana na zemlji, da uvijek budeš u društvu Isusa i Marije, isprosi mi milost da sve dane mog života ostanem sjedinjen s Bogom, oduprem se paklenim napadajima i umrem ljubeći Isusa i Mariju te uzmognem jednom doći u kraljevstvo blaženih i u njemu zajedno s tobom u njihovu se društvu radovati“. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za duše u čistilištu: Sveti Josipe, ponizno te molim, pomozi siromašnim dušama u čistilištu, da im svemogući Otac skrati muke i da čim prije ugledaju lice svoga Stvoritelja, za kojim toliko čeznu. Pomozi dušama koje u skrajnjžoj zapuštenosti tvoju pomoć traže, znajući da tvoj zagovor sve može kod Boga. Pa kao što si nekoć Isusu i Mariji pomogao u svakoj potrebi, tako sada pomozi ovim siromašnim dušama koje su krvlju Isusa Krista otkupljene i koje milosrdna Majka Marija tako nježno ljubi. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za čistoću: Sveti Josipe, oče Isusa Krista i čuvaru Djevice Marije, čijoj vjernoj skrbi bi povjerena sama nevinost Isus Krist i Djevica nad djevicama Marija, po tom dvostrukom predragocjenom zalogu vruće te molim da mi isprosiš da sačuvam čisto srce od svake nečistoće te čistim srcem i tijelom s tobom služim Isusu i Mariji. Amen. (*Papa, bl. Pijo IX.*) *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za obitelj: Tebe sv. Josipe, glavaru slavne svete Obitelji neka časte i slave sve naše obitelji. Sve ih preporučujemo tvojoj ljubavi, u kojoj ima mjesta za sve. Neka u njima po tvom zagovoru, cvate prava vjera i nastojanje, da što savršenije odraze tvoju svetu Obitelj. Neka budu rasadnici života u kojima će cvasti i duhovna zvanja na dobrobit kraljevstva Božjega na zemlji. Amen! *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za postizanje obiteljskog sklada: Sv. Josipe Marijin zaručniče, ti si kao i mi upoznao obiteljski život. Tvoja je ljubav usmjerena prema Božjemu Sinu koji je postao tvojim sinom. Kao i u našem životu tvoja je ljubav trebala rasti posred radosti i teškoća. Sv. Josipe zaštiti danas našu obitelj. Pomozi nam da imamo razumijevanja. Daj da naši osjećaji ne budu ranjeni ohološću i sebičnošću. Pomozi nam da budemo postojani u svojim dužnostima, pozorni na tijek naših dana, te tako uzmognemo više se približiti Sinu Božjemu koji je trajno živ u srcu svih obitelji. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za milost začeća dijete: Sv. Josipe, jednostavni, čisti, strpljivi, velikodušni, čudesni zanatlijo, čovječe žrtve i gorljivog iščekivanja. Ti koji si vjerovao da je tvoja zaručnica Marija začela po Duhu Svetome i rodila Isusa, Sina Božjega, smiluj se nama koji se tebi posvećujemo i isprosi nam milost začeća i rađanja djeteta na slavu Božju. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za odgoj djece: Sv. Josipe, Marijin zaručniče, ti koji se založio sve svoje snage za odgajanje i hranjene Isusa Sina Božjega koga i je Bog povjerio, nauči nas odgajati svoju djecu s ljubavlju i odlučnošću, razboritošću i pažljivošću. Udijeli nam mir i strpljenje koje treba pokazati u njihovim slabostima. Udijeli nam mudrost i jakost da djelujemo pored njih kako i kada treba. Učini nas sposobnima pobuditi u njima vjeru. Daj da budemo roditelji koji mole s njima i idu putem Kraljevstva Božjega. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za blagoslov u radu: Sv. Josipe uzore svih radnika na zemlji, isprosi mi milost raditi u duhu zadovoljštine kako bi okajao svoje grijehe. Pomozi mi svjesno raditi moj posao davati prednost isunjenju svojih obaveza pred mojim naravnim nagnućima. Daj da radim sa zahvalnošću i radošću koristeći darove koje mi je Bog dao. Pomozi mi raditi s mirom i strpljivošću, da se ne bojim poteškoća i umora. Na poseban način isprosi mi milost da svoj posao obavljam nesebnično i s čistom nakanom. Potiči me imati pred očima smrt i znajući da ću morati položiti račun za korištenje vremena i talente koje sam dobio. Daj da radim sve za Isusa i Mariju po tvom uzoru, neka to bude moja vodilja u životu i smrti. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

U nevolji: Sv. Josipe, pomozi mi svojim zagovorom, da Otac Nebeski usliši moju poniznu molbu u ovoj stisci i nevolji. Ti najbolje znadeš, kako je čovjeku tužnom i bolnom jer je i tvoj život bio trnjem posut. Mnogima si pomogao koji su te u nevolji za zagovor zamolili. Pomozi i meni u ovoj nuždi u kojoj zazivam tvoju moćnu pomoć. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za bolesne: Milosrdni sv. Josipe, ti si nada bolesnih, i sva je Isusova moć u tvojim rukama. Tebi dakle ništa nije nemoguće. Poslušaj dobrostivo one koji te sada zazivaju za članove Crkve koji trpe. Molim te olakšaj boli osobi koju ti sada posebno preporučamo. Udijeli joj milost potpunog predanja Božjoj volji i iskaži joj svoju dobrotu darujući joj strpljivost i vraćajući joj zdravlje zajedno s milošću da živi svetim životom i ugodi Bogu.

Dobri sv. Josipe ne dopusti da te uzalud molimo, nego nam pomozi da po milosti poraste naše pouzdanje u tebe i naša zahvalnost prema tebi i Božjoj dobroti. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

Za posao: Sv. Josipe uzore i zaštitniče radnika tebi se s povjerenjem utječemo. Pomozi nam pronaći u poslu ne samo svakodnevnu potporu naših materijalnih potreba nego i izvor zasluga za život vječni. Ti koji si živio s Isusom, Sinom Božjim, i njegovom Majkom Marijom imajući sreću sudjelovati u njihovim uzvišenim nakanama isprosi nam milost zaposlenja, da cijenimo i radimo svoj posao s nakanama kojima ste vi radili vaše poslove. Amen. *Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu.*

6. POBOŽNOST SV. JOSIPU U DUHOVNIM ISKUSTVIMA SVETACA

Sv. Terezija Avilska: „Počela sam obavljati pobožnosti s misama i druge vrlo prokušane stvari s molitvama, jer nikada nisam bila prijateljica dugih pobožnosti koje obavljaju neke osobe, posebice ženske, uz ceremonije koje nisam mogla podnositi, a u njima su bile pobožnost. Kasnije je obznanjeno da nisu bile prikladne, jer su bile praznovjerne. Ja sam pak uzela za zagovornika i gospodara svetog Josipa i njemu sam se usrdno preporučila. Jasno sam vidjela – iz ove nevolje i iz drugih još većih, u vezi s čašću i duševnom pogibelji – da me je ovaj otac i moj gospodar izvukao s više dobra nego što sam ja od njega znala tražiti. Ne sjećam se dosad da sam ga išta molila što bi on propustio učiniti. Začuđujuća su stvar one

velike milosti koje mi je Bog udijelio posredstvom ovoga blaženog Sveca. Kakvih me je samo opasnosti oslobodio, i tjelesnih i duševnih!

Čini mi se da je drugim svecima Gospodin dao milost da priteknu u jednoj nevolji, a ovome slavnom svecu (imam iskustva) da pritekne u svima. Gospodin nam hoće pokazati sljedeće: kako je sv. Josipu bio podložan na zemlji – budući da ga je zvao ocem, a bio mu je hranitelj – mogao mu je zapovijedati i na nebu, te on čini što god od njega traži. To su doživjele, također iz iskustva, još neke druge osobe kojima sam govorila da se preporuče njemu, a puno je i onih koje doživljavaju ovu istinu iznova gajeći pobožnost prema njemu.

Nastojala sam slaviti njegov blagdan sa svom svečanošću kojom sam mogla, punija ispraznosti negoli duha, želeći da se slavi vrlo kićeno i lijepo, premda s dobrom nakanom. No kod mene je bilo loše ovo: ako bi mi Gospodin dao da napravim neko dobro, bilo je to s puno nesavršenosti i s puno nedostataka. Za zlo, izvještačenost i ispraznost imala sam puno spretnosti i mara. Gospodin neka mi oprosti.

Htjela bih privoljeti sve da gaje pobožnost prema ovome slavnom svecu, zbog velika iskustva koje imam s dobrima što ih postiže od Boga. Nisam upoznala osobu koja bi uistinu gajila pobožnost prema njemu i obavljala posebne službe, a da ne bih vidjela kako je uznapredovala u kreposti. Jako koristi dušama to što se njemu preporučuju. Čini mi se da ima nekoliko godina kako od njega svake godine tražim nešto, i to uvijek biva ispunjeno. Ako je molba malo iskrivljena, on je ispravlja za moje veće dobro.

Da sam osoba koja ima ovlaštenje pisati, rado bih oduljila iznoseći u tančine milosti koje je ovaj slavni svetac udijelio meni i drugim osobama. No da ne bih prekoračila ono što mi je zapovjeđeno, u mnogim ću stvarima biti kraća nego što bih htjela, a u drugima opširnija nego što je potrebno; baš kao onaj koji u svemu dobrome ima malo razboritosti. Jedino molim, za ljubav Božju, da to kuša onaj tko mi ne bude vjerovao, pa će iz iskustva vidjeti kako je veliko dobro preporučivati se ovome slavnom patrijarhu i gajiti pobožnost prema njemu.

Osobito su mu osobe od molitve uvijek morale biti naklonjene; jer ne znam kako se može misliti na Kraljicu anđela za onog vremena kada je toliko prošla s djetetom Isusom, a da se ne zahvaljuje svetom Josipu na dobru kojim im je pomogao u tome. Tko ne nađe učitelja koji bi ga naučio molitvi, neka uzme ovoga slavnoga sveca za učitelja i neće zastraniti na putu.

Dao Gospodin da nisam pogriješila time što sam se usudila govoriti o njemu, jer, iako izjavljujem da gajim pobožnost prema njemu, u služenjima i u nasljedovanju njega uvijek sam zakazivala. On pak, kakav jest, uredio je da sam se mogla dignuti, hodati i da ne budem ukočena, a ja, kakva jesam, da loše koristim tu milost“.

Sv. Ivan od Križa: Otac Ivan od Križa je bio ispovjednik bosonogih Karmelićanki. Ali jednoga dana nije mogao sići njima. Zamijenit će ga otac Petar od Utjelovljenja i otac Ivan Evanđelista. Redovnice u to doba stanuju u ulici Elvira. Samostan im je pokraj stupa „Pilar del Toro», kamo su se preselile iz kuće done Ane de Penalosa. Kada na povratku dva Bosonoga karmelićanina dođoše na Plaza Nueva (Novi trg), susretoše čovjeka od kojih pedeset godina, visoka stasa, svježe boje lica i ćelave glave. Obučen je u crno odijelo i vrlo je časna izgleda. Približi se Bosonogim i zapita ih, odakle dolaze. Otac Petar odgovori: „Iz samostana bosonogih redovnica». Tajanstveni ih tuđinac pohvali: «Velečasni oci čine veliko dobro, što se za njih brinu, jer Gospodin u tom redu nalazi svoje veselje, i visoko cijeni taj Red, i on će se vrlo raširiti.»

A zatim ponovo pita: «Oci, kako to, da se u vašem Redu toliko štuje sveti Josip?» Otac Petar odgovori: „Naša sveta Majka Terezija od Isusa bila mu je vrlo odana, jer joj je svetac mnogo pomogao, kad je osnivala nove kuće i on joj je isprosio od Boga velikih milosti. Zbog toga mu je posvetila svoje samostane stranac mu sve odobri i još mu rekne: «Ima još više

milosti. Pogledajte u oči i mnogo štujte toga Sveca, jer ga ništa nećete moliti, a da to ne bi postigli». Onda ga bosonogi karmelićani više ne vidješe. Zamišljeni dođoše kući i ispripovjede svome poglavaru što su doživjeli. Otac Ivan od Križa nimalo se ne čudi nego im kaže: „Šutite! Vi ga niste prepoznali! Znajte, da to je bio sveti Josip! Trebali ste kleknuti pred Njim! Nije se ukazao radi vas, nego radi mene, jer ga do sada nisam štovao, kako bih morao. Ali ću to od sada činiti».

Sv. Terezija od Djeteta Isusa: Veliku pobožnost sv. Josipu koju je živjela sv. Terezija Avilska ostavila je u baštinu bosonogim karmelićankama i ona se raširila u cijelom redu, a na poseban je način pobožnost sv. Josipu zablistala u životu sv. Terezije od Djeteta Isusa. Ona je bila najmlađa od 5 sestara. Da su sva djeca iz obitelji odrasla, obitelj bi imala još dvije kćeri i dva sina, koji su nosili ime Josip, a svi su umrli kao maleni.

U drugom mjesecu života Marija Tereza Franciska Martin (buduća svetica) je bila u velikoj opasnosti. Liječnik je izjavio: «Samo hranjenje prirodnim mlijekom s grudi može spasiti djevojčicu». Ali mama više nije imala mlijeka i odmah su tražili dojilju, a djevojčica je odbila dojiti i postala jako slaba. Majka sva zabrinuta baci se pod noge kipa sv. Josipa koji su imali u kući i moli: «Sv. Josipe, molim te zbog ljubavi koju si imao prema Isusu, spasi moju malenu. Ako je pak želiš sobom uzeti, neka bude volja Božja».

Terezija je spašena, ozdravila je. A kip je dugo vremena bio milovan od djevojčice koja je odrastajući uvijek gajila veliku pobožnost prema sv. Josipu.

Može se reći da je sv. Josip bio trajni pratilac u duhovnom životu sv. Terezije od Djeteta Isusa, kao što je zapisala: «Počevši od proljeća mog života, ljubila sam sv. Josipa i Djevicu Mariju».

S 13 godina je izabrala školski rad na temu sv. Josip, i između ostalog napisala: «Evanđelje, kad govori o sv. Josipu kaže samo da je bio muž pravedan i vjeran Bogu. Isus je htio zakloniti zastorom tajne, život onoga koga je on zvao svojim ocem, da bi Josipova djela bila samo za njega. Ali kroz zastor, Isus nam dopušta nazrijeti nekoliko zraka Josipove veličine: uvijek je odgovorio Božjim milostima i nikad mu nije bilo preteško izvršiti volju Božju».

S 15 godina Terezija je pošla na najduži put svoga života; u Rim kako bi tražila papu Leona XIII. dopuštenje da uđe u Karmel, prije nego li za to ima dovoljno godina.

O svojoj žarkoj želji za redovništvom i čuvanju potpune nevinosti duše, svetica piše: «još sam molila našu Gospu od Pobjede da udalji od mene sve što bi moglo okaljati moju čistoću. Znala sam dobro da će se na putu u Italiju dogoditi mnoge stvari koje bi me mogle smesti, nadasve zato što sam se, ne poznajući zla, bojala da ću ga otkriti. Nisam bila iskusila da je «čistima sve čisto» (Tit 1,15) i da duša bezazlena i iskrena ne vidi zla ni u čemu jer zaista zlo postoji samo u nečistim srcima a ne u neosjetnim predmetima....

Molila sam sv. Josipa da bdije nada mnom; od svoga sam djetinjstva prema njemu gajila posebnu pobožnost koja se sjedinjavala s mojom ljubavlju prema Blaženoj Djevici. Svaki sam dan molila molitvu: «Sveti Josipe oče i čuvaru djevica». Tako sam bez straha pošla na svoje dugo putovanje, bila sam tako dobro zaštićena da mi se činilo nemogućim bojati se».

Usput je posjetila svetište u Loretu koje čuva ostatke kuće svete Obitelji. Ona je tu molila i razmišljala te zapisala: «Bila sam jako uzbuđena videći da se nalazim pod istim krovom svete Obitelji, kontemplirajući zidove koje je Isus gledao svojim božanskim očima, gazeći zemlju koju je sv. Josip natopio svojim znojem i gdje je Marija grlila Isusa u svom naručju».

Godine 1888. Terezija je ušla u Karmel u Lisieuxu i uzela ime Terezija od Djeteta Isusa i svetoga Lica gdje se po uzoru na Tereziju Avilsku gajila velika pobožnost prema sv. Josipu. U samostanskom vrtu je bio kip sv. Josipa. Ona je imala posebnu nakanu koju je

molila od sveca: «Isprosi mi dopuštenje, da se mogu češće pričešćivati». Tadašnja praksa to nije uobičavala. Ubrzo je Terezija dobila dopuštenja da to ovisi samo o njenom ispovjedniku.

Terezija je živjela u jednostavnom i potpunom povjerenju u društvu svete Obitelji. Častila je sv. Josipa moleći devetnice, tražeći pomoć u duhovnim potrebama i za obraćenje onih članova obitelji koji su se bili udaljili od prakticiranja vjere. U svom srcu svetica se poistovjećivala sa životom svete Obitelji tražeći u njoj uzor življenja vjere u svakodnevici: «Ono što mi se posebno sviđa kada mislim na svetu Obitelj, je zamisliti jedan potpuno uobičajeni život».

Bl. Katarina od sv. Augustina: Jedna od najpobožnijih osoba sv. Josipu je svakako bila bl. Katarina od sv. Augustina. Ova službenica Božja, kao znak svoje posebne pobožnosti sv. Josipu je na dan kad je primila sv. Potvrdu svome imenu dodala druga dva. Htjela je da je zovu Marija Katarina Josipa. I od toga dana nije prestala biti gorljivo pobožna Isusovom poočimu. Bog ju je pozvao iz Francuske u Quebec na počecima kolonizacije Kanade da poslužuje u bolnici.

Jednoga dana na svetkovinu Uznesenja Isusova u nebo Katarina je imala viđenje. Bila joj je pokazana velika procesija svetaca koji su išli u Nebo. U sredini tog silnog mnoštva je bio Kralj kraljeva, Isus Krist koji se veličanstveno okružen blaženicima i blaženicama uputio prema vratima raja. Pred svima je išao sv. Josip.

Kada je svečana povorka ušla u raj, Gospodin Isus Krist je u ljudskoj naravi bio postavljen s desna Ocu. Tada se sv. Josip obrati Bogu: «Evo, Vječni Oče talenta kojeg si mi povjerio na zemlji, vraćam Ti ga ne samo udvostručena, nego bezbrojno umnožena, sve ovo mnoštvo duša je plod istog talenta kojeg Ti vraćam i polažem u tvoje božanske ruke».

Na to mu Vječni Otac odgovori: «Vjerni slugo, budući da si na zemlji bio upravitelj moje kuće, želim da isto tako u ovoj mojoj nebeskoj kući ne budeš sluga nego upravitelj i imaš veliku ovlast nad mojim dobrima, jer moj Sin kome si imao čast zapovijedati, želi da se to odrazi i u vječnosti».

Tada se bl. Katarina u viđenju obrati sv. Josipu i reče: «O veliki sveče, moli Kralja slave da se nikad ne odvojim od njegove svete ljubavi, nego da cijelu vječnost budem s njime sjedinjena. S tvojim zagovorom, on neće odbiti ove milosti». I blaženica nastavlja: «Vidjela sam da mi je molitva bila uslišana, pod uvjetom da živim potpuno predana volji Božjoj i bilo mi je pokazano i mjesto koje ću imati u Nebu, gdje ću cijelu vječnost ljubiti Isusa, Mariju i Josipa i biti od njih ljubljena».

Naučimo dakle živjeti po volji Božjoj, i što budemo željeli i tražili po zagovoru sv. Josipa, dobit ćemo.

Sv. Alfonz Marija Liguori: Sv. Alfons Marija Liguori, je bio veliki štovatelj Majke Božje kojoj je bio potpuno predan i posvećen. Svetac koji je nježno ljubio Mariju je bio i gorljivi štovatelj njenog zaručnika sv. Josipa, o kome je govorio i pisao potičući sve na pobožnost Isusovom poočimu. Sv. Alfonz uči:

«Zamislimo da Gospodin Isus, videći nas u patnjama i poteškoćama, u brigama svakodnevice, i nama upućuje poziv koji je faraon u Starom zavjetu uputio narodu za vrijeme oskudice: „*Idite Josipu i sve što vam rekne učinite"* (Pos 41,55). Idimo dakle sv. Josipu ako želimo da nam se pomogne i budemo utješeni. Ne zaboravimo nikada više puta dnevno njemu se preporučiti, jer moć njegova zagovora kod Boga nadilazi sve druge svece i jedino ga zagovor Majke Božje nadilazi».

Sv. Franjo Saleški: Svetac blagosti, Franjo Saleški, koji je toliko krivovjernika obratio na katoličku vjeru bio je divan uzor pobožnosti čistom Marijinom zaručniku, držeći najvećom čašću što može služiti i častiti tako velikog sveca. Zato ga je nakon Majke Božje

najviše častio posebnim štovanjem i ljubavlju. U svom časoslovu je držao sliku sv. Josipa i često ju je ljubio. Uz Mariju je sv. Josipu posvetio svoje glavno djelo *Rasprava o Božanskoj ljubavi.*

Bio je gorljivi propovjednik pobožnosti sv. Josipu. Često je o njemu govorio u svojim knjigama i rado poticao razgovore o tom velikom svecu. Uoči svetkovine sv. Josipa postio je o kruhu i vodi. Jednoga dana kad se nalazio u Lyonu bio je pozvan da dva puta propovijeda na svetkovinu sv. Josipa što je rado učinio. Običavao je govoriti: «Ne pronalazim ništa slađe nego zamisliti Isusa u naručju sv. Josipa, kako ga tisuće i tisuće puta dječjim glasom i ljupkim sinovskim srcem zove svojim ocem». Nije se dakle čuditi da je sv. Franjo u Lyionu o sv. Josipu propovijedao s toliko pomazanja i rječitosti da su kardinal Macquemont i drugi slušatelji izišli iz Crkve preobraženi jer im je propovjednik ispunio srca povjerenjem i ljubavlju prema Mariji i Josipu.

Sv. Brigita Švedska : Pobožnost sv. Josipu nije izvor blagoslova samo za pojedince nego i za cijele kršćanske obitelji. Blago onim obiteljima u kojima vlada sloga, duh mira i pobožnosti koji su resili svetu Obitelj. Jedna takva obitelj je bila ona sv. Brigite Švedske koja se bila udala za Ulfona, kneza od Nericia s kojim je rodila osmero djece. Među djecom se posebno isticala Katarina, koja je nakon kreposnog života imala utjehu vidjeti uspješno okrunjen svoj napor za proglašenje svetom svoje vlastite majke.

Sv. Brigita je tako kreposno živjela u poniznosti i mrtvljenju, toliko se molila i ljubila Boga i bližnjega da je zaslužila biti uzdignuta na čast oltara samo nekoliko godina nakon svoje smrti. Na putu svog duhovnog napretka bila je pod posebnom zaštitom sv. Josipa i Majke Božje te je zadobila milost da je sama Marija poučava. Pouke su zapisane u knjizi *Objava sv. Brigite Švedske.*

Jednog dana Gospa je Brigiti govorila i o sv. Josipu i rekla: «Uskoro se u meni počela buditi misao na koji način i kojom pribranošću se trebam vladati nakon takvih milosti koje su se u meni dogodile; razmišljala sam također i što trebam odgovoriti ako me budu pitali, te kako sam začela i tko je otac djeteta koje trebam roditi; razmišljala sam ne bi li me Josip na nagovor protivnika mogao čudno sumnjičiti.

Razmišljajući tako stupio je pred mene anđeo sličan onome koga sam prije vidjela i rekao: «Naš Bog, koji je vječan, jest s tobom i u tebi. Ne boj se stoga, On će ti dati pravu riječ; On sam će voditi tvoje korake i prirediti za tebe mjesto; On će svoje djelo na tebi moćno i mudro dovršiti».

No Josip kome sam bila povjerena, čudio se kada je primijetio da sam u blagoslovljenom stanju; smatrao se nedostojnim prebivati kod mene, bio je pun straha i nije znao što treba činiti. Anđeo mu tada reče u snu: «Ne bježi od tebi povjerene Djevice, jer doista je posve istinito što si čuo, Ona je začela po Duhu Svetome i roditi će Sina, Spasitelja svijeta! Služi joj dakle vjerno i budi čuvar i svjedok njezine čistoće»! Od tog dana Josip mi je služio kao svojoj gospodarici i obrnuto, ja bijah ponizna po najnižim službama za njega.

Josip se trudio oko mene tako uslužno, da nikada nikakva nepromišljena riječ nije prešla preko njegovih usta. Podnosio je štoviše posve strpljivo siromaštvo i na svom poslu bio vrlo brižan i savjestan. Prema srditim i opakim ljudima bio je osobito blag i strpljiv; poslušno i pokorno je činio svoje dužnosti. Prije svega uvijek je bio neumorni i neustrašivi zaštitnik i branitelj prema onima koji su željeli poniziti moje djevičanstvo. Bio je vjerni svjedok velikog čuda koje se meni dogodilo. Josip je svijetu i tijelu toliko odumro da je čeznuo još samo za nebeskim. Vjerovao je tako čvrsto u Božja obećanja da je uvijek samo govorio: Ah, kad bi samo mogao doživjeti da se ispunja volja Božja!

Sv. Josip je bio toliko suzdržan u riječima da mu preko usta nije promakla niti jedna riječ koja nije bila sveta i dobra, ni jedna bespotrebna, nikakvo mrmljanje. Bio je najstrpljiviji čovjek, marljiv u naporima, krajnje siromašan, blag u uvredama, do kraja poslušan mojim

riječima, jak i postojan protiv mojih neprijatelja, vjerni svjedok nebeskih čudesa; umrtvljen tijelu i svijetu živio je samo za Boga i za nepropadljive vrijednosti. Sv. Josip je bio potpuno suobličen volji Božjoj i uvijek je ponavljao: Ispuni Gospodine na meni svoju svetu volju. Rijetko je razgovarao s ljudima, a stalno s Bogom čiju je volju htio vršiti. Zbog svega toga sada uživa veliku slavu na nebu».

Jednom drugom zgodom Marija je govoreći sv. Brigiti o svom zaručniku rekla da se trudi nasljedovati uzore svih kreposti koje nam svjedoči ovaj velik svetac.

Sv. Margareta iz Cortone: Prošlost ma koliko bila označena grijesima i kako oni bili teški, nije po sebi nepremostiva prepreka na putu svetosti, kao što to pokazuje i život sv. Margarete iz Cortone. Ona se kao što je poznato uzdigla do tolikog savršenstva, usprkos nereda u kojima je nekada živjela, da ju je sam Gospodin Isus počastio slavnim naslovom predraga kći i zaručnica njegova Srca.

Svoje čudesno obraćenje Margareta je pripisivala moćnom zagovoru sv. Josipa. Isus komu je drago kada iskazujemo bilo koju čast njegovu poočimu, jednog je dana kazao sv. Margareti: «Znaj, o Margareta, da se naslađujem zbog pobožnosti koju iskazuješ mome poočimu Josipu. Budući da je on meni jako drag, želim da mu ti svaki dan iskažeš neku pohvalu i uputiš prošnju».

Bl. Josip Benedikt Cotolengo: Poznati prijatelj siromaha i umirućih koji je učinio velika čuda ljubavi u Torinu i osnovao velike karitativne ustanove. Bl. Cotolengo je u srcu gajio neograničeno povjerenje u Majku Božju i veliku ljubav prema njoj. Imao je nježnu pobožnost prema njenom prečistom zaručniku sv. Josipu, čije je ime nosio te mu je bio i posebni zaštitnik. Često je bolesnima i umirućima govorio o pobožnosti sv. Josipu. Za proslavu svetkovine sv. Josipa pripravljao se postom, a sam je predvodio i propovijedao devetnicu u čast svome zaštitniku.

Pod zaštitu sv. Josipa je stavio i malu kuću Providnosti u kojoj je sa suradnicima prihvaćao siročad, te su ta djeca bez roditelja još više trebala pomoć i ljubav. Koliko je velika ljubav sv. Josipa i njegov zagovor prema onima koji pomažu siromasima vidi se iz sljedeće zgode. Bl. Cotolengo je kuću providnosti bez redovitih prihoda stavio pod zaštitu sv. Josipa. Često se na kraju mjeseca, kao upravitelj, nalazio u situaciji da je morao plaćati račune.

Jedanput kada je platio sve račune ostao mu je još dug kod pekara. Budući da nije mogao odmah platiti zamolio je da pričeka još 8 dana na što je ovaj pristao. U međuvremenu je pojačao molitvu sv. Josipu. Budući da nije dobio niotkud novce tijekom tih 8 dana, otišao je k bogatom trgovcu i zamolio da mu posudi sumu koju je bio dužan pekaru, obećavši da će dug vratiti za 10 dana. Trgovac je na to pristao, a Cotolengo jednostavno odgovorio: «Blagoslovljen neka je sv. Josip». I kad je došao kod pekara da plati dug bio je još više iznenađen kad mu je ovaj odgovorio da je malo prije neki čovjek došao govoreći da ga šalje Cotolengo da podmiri dug. Na to pobožni svećenik odgovori: «Ja ga nisam poslao, ali sigurno ga je poslao sv. Josip».

I na povratku kući je navratio kod trgovca da mu vrati posuđeni novac, a ovaj mu nadoda: «Što mislite da ja ne mogu darovati vašoj kući Providnosti taj novac. U međuvremenu sam još toliko zaradio te više nemam pravo uzeti natrag posuđeno. To vam je moj dar». Tako je sv. Josip pomagao mons. Josipa Benedikta Cotolengu, velikog zaštitnika siromaha u Torinu.

Bl. Magdalena Sofija Barat: Blaženica koju je proglasio papa Pio X., nikada nije išla na spavanje a da prije nije pobožno poljubila sliku sv. Josipa. U jednom pismu koje je pisala poglavaricama redovničke zajednice koju je sama osnovala piše: «Od prvih godina našeg postojanja brinuli smo se za širenje pobožnosti sv. Josipu kojega smatramo našim čuvarom i

zaštitnikom, zato mu se svake srijede treba moliti i častiti ga, a njegovu svetkovinu treba svečano slaviti. Mnoge naše kuće su pod njegovom zaštitom, a on nam daje trajne znakove svoje očinske dobrote.

Njemu su bile podložne dvije najuzvišenije osobe koje su živjele na zemlji. Isus je htio biti dužnikom sv. Josipu u svemu, i samo za sv. Josipa se može reći: Spasio je život svoga Spasitelja. Ljubimo Isusa iznad svega; ljubimo Mariju kao našu Majku, a kako bismo mogli ne ljubiti sv. Josipa koji je tako usko povezan s njih oboje? Najbolji način da ga častimo je nasljedovati njegove kreposti. Što nam on poručuje svojim životom? Radeći svagdanje poslove kontemplirao je, promatrao i neprestano se klanjao svome Isusu. Evo, dakle, našeg uzora».

Sv. Ivan Baptista de la Salle: Budući da je sv. Josip bio uzor potpune čistoće i da je od Boga bio izabran za Isusova čuvara i odgojitelja, ne treba se čuditi da je općenito izabran za zaštitnika mladih. Zbog toga, svi koji se trude kršćanski odgajati djecu redovito izabiru sv. Josipa za zaštitnika i prikazuju ga onima koje odgajaju kao uzor.

Tako je učinio i sv. Ivan Baptista de la Salle, poznati odgojitelj mladih i utemeljitelj redovničke zajednice *Braće kršćanskih škola* koju je stavio pod posebnu zaštitu Gospe i sv. Josipa. Kod Marijina zaručnika najviše ga se dojmila potpuna podložnost odredbama Božje Providnosti, njegovo predanje i u najneugodnijim naredbama, spremna poslušnost riječi Božjoj, anđeoska čistoća, skroviti život i njegova nježna ljubav prema Isusu i Mariji.

Jedna zgoda iz života sv. Ivana nam kazuje kako je imao nježnu pobožnost prema sv. Josipu. Već dugo vremena je bio bolestan u krevetu i nije mogao slaviti svetu misu. Na dan bdijenja uoči svetkovine sv. Josipa bratu koji mu je pomagao u bolesti reče: «Koje li radosti kad bih sutra mogao služiti sv. misu i dijeliti kruh anđeoski, kad bih mogao pred slikom našeg svetog zaštitnika sav se njemu posvetiti». Ta njegova želja je bila uslišana. Iako zbog bolesti već duže vremena nije ustajao iz kreveta niti slavio sv. mise, Ivan navečer nije osjećao više nikakvih bolova i povratila mu se snaga. Sutradan je ustao iz kreveta i slavio sv. misu na oltaru sv. Josipa u čast zaštitniku družbe koju je osnovao. Bila je to zadnja misa koju je u životu slavio sv. Ivan Baptista de la Salle.

Taj događaj je doprinio da se u njegovu srcu kao i u družbi *Braće kršćanskih škola* još više povećala pobožnost sv. Josipu. Umirući utemeljitelj je kao jednu od zadnjih preporuka svojim redovnicima kazao da ljube sv. Josipa i da svim sredstvima nastoje nasljedovati njegove kreposti.

Bl. Marije Terezije od Sv. Josipa: „Dok sam se bila udaljila da najavim ravnatelju očev dolazak, ostao je otac sam u mojoj sobi. Uzeo je u ruke malu knjigu o životu sv. Josipa, koju je gospođa W. tamo ostavila, i pogledao je. Za vrijeme ručka reče: 'Ma, kako se samo može moliti tako stranom čovjeku!'... Značajne riječi! Taj izraz 'strani čovjek' ostavio je na mene dubok i neizbrisiv dojam. On me je naveo na razmišljanje i razmatranje o sv. Josipu i rasplamsao u meni veliku, srdačnu i povjerljivu ljubav prema sv. Josipu, ocu Josipu, kako sam ga odsada nazivala. Da, činilo mi se da mu moram nadoknaditi manjak ljubavi i poštovanja svih krivovjernika.“

„Sad sam pomalo shvaćala što znači živjeti u bijedi i siromaštvu jer, premda sam još uvijek imala stan i hranu, ovo je siromaštvo bilo često teško i ponižavajuće. Ali za mene je ono bilo pravi blagoslov jer me je dovelo k sv. Josipu. Riječi moga oca: 'Kako se samo može moliti tako stranom čovjeku?' duboko su se utisnule u moje srce i kao iz zrna sjemena, nikla je iz njih velika, iskrena, nadasve pouzdana ljubav. Da, djetinjom predanošću povezala me je s ovim vjernim očinskim srcem i mnogo tisuća puta iskazao mi je moj sveti otac Josip svoju očinsku ljubav i zaštitu.“

7. RELIKVIJE SV. JOSIPA

U katoličkoj pobožnoj tradiciji postoji više relikvija koje se povezuju sa sv. Josipom. Ne radi se o dijelovima tijela, nego samo o predmetima, koje je koristio sv. Josip. Podrijetlo ovih relikvija nije povijesno posve dokumentirano. One ukazuju na veliko poštovanje pod raznim vidicima kojim pobožna tradicija časti sv. Josipa.

- U Loretu u Italiji se nalazi svetište svete Kuće iz Nazareta u kojoj je živjela sveta Obitelj.
- U talijanskom gradu Peruggi od 1477. godine, časti se vjenčani prsten svetog Josipa. Prethodno je bio u talijanskom gradu Chiusiju, kamo je donesen iz Jeruzalema u 11. stoljeću.
- U Francuskoj, u gradu Joinville-sur-Marne počevši od 1254. čuva se pojas svetog Josipa. Iz svete zemlje donio ga je jedan križar.
- U Aachenu u Njemačkoj, u riznici Karla Velikog, čuvaju se zavoji koje je sv. Josip kao čarape zamatao Djetetu Isusu.
- U talijanskom samostanu Camaldoli u okolici grada Arezza od 1349.g. nalazi se štap sv. Josipa. Prethodno je bio u turskom gradu Izmiru.
- U Rimu u crkvi sv. Anastazije počevši od 1628. čuva se dio plašta sv. Josipa.

8. GDJE JE GROB SV. JOSIPA, JE LI SV. JOSIP DUŠOM I TIJELOM UZNESEN NA NEBO?

Prva svjedočanstva o tome gdje je sv. Josip sahranjen su jako stara. Potječu još iz prvog stoljeća kršćanstva iz Jeruzalema od prve Crkve. O tome pišu i apokrifni spisi, a među njima i spis *Povijest Josipa tesara*. Crkva apokrifne spise nije prihvatila kao nadahnute i vjerodostojne jer se u njima nalaze i prva krivovjerja. Postoji više tradicija o tome gdje je bio grob sv. Josipa.

Prema najstarijoj tradiciji Josipov grob se nalazi u Jeruzalemu u uvali Cedron blizu Abšalonova groba. O tome 670.g. piše biskup Arculfo. Njemački dominikanac, o. Fabri od 1480. do 1485. g. pohodio je svetu zemlju i tvrdi da se pored Abšalonova groba nalaze dva groba, jedan od Šimuna starca proroka iz Evanđelja, a drugi Josipa, Marijina zaručnika.

Pedest godina nakon posjeta o. Fabria 1533.- 1534. g. hodočasnik Greffin Affargat tvrdi da je sjećanje na grob sv. Josipa u crkvi *sv. Marijina uznesenja* u uvali Jozafat na Maslinskoj gori. U ovoj crkvi se častio i Gospin grob te grobovi sv. Joakima i sv. Ane. Danas ova crkva pripada pravoslavnoj Armenskoj Crkvi, a na grobu se nalazi slika prijelaza sv. Josipa u nebo iz osamstote godine.

Navodimo da u Katoličkoj Crkvi ima i tradicija da je sv. Josip bio posvećen još u krilu svoje majke. Neki teolozi i sveci smatraju da je sv. Josip kao i Iva Krstitelj bio posvećen u utrobi svoje majke. Među poznatijim autorima koji to tvrde su Gerson, Izidor iz Isolana, Beranrdin iz Bustosa, sv. Alfons Liguori te majka Marija Agreda koja izričito kaže da je sv. Josip bio posvećen u utrobi majke 7. mjeseci nakon začeća.

U Katoličkoj Crkvi već stoljećima postoji tradicija prema kojoj je osim Gospe i sv. Josip nakon smrti dušom i tijelom bio uznesen na Nebo. Mnogi sveci i duhovni pisci su prihvaćali ovu tvrdnju kao istinitu, i o njoj propovijedali i pisali. Među njima svakako treba navesti sv. Petra Damianija, teologa isusovca p. Suareza, sv. Bernardina Sijenskoga, sv. Leonarda iz Portomaurizia, sv. Alfonza Liguorija, časnu sestru majku Mariju de Agreda, biskupa Bossueta, sv. Enriquea de Osso i druge.

Zanimljiv je i podatak na nikad u Crkvi nigdje nisu štovane relikvije dijelova tijela sv. Josipa, kao niti Gospe za koju znamo da je dušom i tijelom uznesena na nebo. Kao jedan razlog uznesenja sv. Josipa dušom i tijelom u nebo autori navode prikladnost tome, jer je sv. Josip imao jedinstveno sveopće poslanje biti Marijin suprug i otac Isusov - iako nenaravni, te izgleda razumno da sveta Obitelj kao što je bila predodređena za početke definitivnog Božjeg ulaska u svijet, isto tako bude proslavljena u nebu dušom i tijelom prije svih drugih.

Sv. Petar Damiani (1007.-1072.) govori o uznesenju sv. Josipa dušom i tijelom u nebo u svom govoru o sv. Ivanu Krstitelju.

Sv. Bernardin Sijneski (1380.-1444.) u govoru u Padovi tvrdi: „Pobožno se može vjerovati, ali ne tvrditi kao da je to istina vjere, da je presveti Isus, Sin Boga živoga, jednakom povlasticom okrunio svoga poočima sv. Josipa kao i svoju presvetu Majku koju je dušom i tijelom uznio na Nebo kada je umrla kao prečista Djevica.“

Skolastički teolog isusovac Francisco Suarez (1548.– 1617.) tvrdi: „Neću propustiti reći da prema dosta raširenom mišljenju sv. Josip kraljuje u slavi dušom i tijelom. Budući da je umro prije našega Gospodina vjerojatno je u trenutku smrti ili Spasiteljeva uskrsnuća bio među onima koji su uskrsnuli na vječni život“.

Sv. Franjo Saleški (1567.– 1622.): „Ne trebamo ni na bilo koji način sumnjati da sv. Josip, ovaj veliki svetac, ima veliku ugleda u nebu kod Onoga koji ga je dušom i tijelom uznio, a to pojašnjava i zašto ovdje na zemlji nemamo relikviju njegova tijela. Meni se uistinu čini da nitko ne može sumnjati u istinitost ovih tvrdnji, jer kako bi Onaj koji je Josipu bio poslušan cijeloga života na zemlji mogao odbiti ovu milost?“

Sv. Leonard iz Portomaurizia (1676.-1751.) reče: „Kažite da sv. Josip kada je umro, je bio uznesen nad nebesa dušom i tijelom po posebnoj povlastici prema onoj biblijskoj izreci: *„jer svi njeni ukućani imaju po dvije haljine“* (Iz 31,21), to jest oni iz obitelji jake žene, a to je Djevica Marija, imaju dvostruku odjeću, a prema tumačima Pisma radi se o proslavi duše i tijela“.

Zanimljivo da i u naše vrijeme sv. papa Ivan XXIII., papa u vremenu od 1958. do 1963. g. je na svetkovinu Uzašašća 26. 5. 1960. u propovijedi proglašenja svetim Gregoria Barbarige iznio svoje osobno mišljenje da je sv. Josip dušom i tijelom uznesen na nebo. Papa tada doslovno reče: „To uistinu možemo pobožno vjerovati“.

9. SV. JOSIP U POVIJESTI CRKVE – ŠTOVANJE, TEOLOŠKA PITANJA, „JOSIPOVSKE“ REDOVNIČKE DRUŽBE, SVETIŠTA I UČITELJSTVO CRKVE

Privatno je štovanje sv. Josipa staro kao i kršćanstvo, jer je posve očito da se s čitanjem sv. Pisma, u kojem nam se opisuje odnos sv. Josipa prema Božanskom Spasitelju i Bl. Djevici Mariji, nužno u dušama vjernika rađalo duboko poštovanje prema sv. Josipu.

Izvanjsko i općenito javno štovanje sv. Josipa u Crkvi nije se odmah od početka kršćanstva razvilo zbog raznih vanjskih okolnosti. Razlog je ponajprije bio taj, što je trebalo da u dušu i srce vjernika uđe najprije ispravna spoznaja Isusa Krista kao pravoga Boga i pravoga čovjeka, koji je umro i uskrsnuo za naše spasenje.

Zbog pojave lažnih apokrifnih spisa iz prvog stoljeća koji su se povezali s apostolskom tradicijom i koji su unosili zbunjenost među prve kršćane zbog prvih krivovjerja gnoze, Crkva je odredila kanon sv. Pisma, to jest koji su spisi nadahnuti Duhom Svetim. Među najvažnijim kriterijima za odrediti koji su spisi Riječ Božja su bili pravovjernost i

korištenje tih spisa u liturgiji prve Crkve. Dakle u svetom Pismu imamo svjedočanstvo prve Crkve vezana uz lik i štovanje sv. Josipa i u liturgiji.

Sv. Euzebije iz Cezareje jedan od prvih povjesničara Crkve u svom djelu *Historia ecclesiae* knjiga 9 pogl, br.4. pozivajući se na Židova kršćanina Egespia tvrdi da su nakon smrti Josipa, Isusa i Marije su u Nazaretu ostali živjeti neki Josipovi rođaci koji su imali važnu ulogu u čuvanju povijesnog pamćenja na sv. Josipa.

U drugom stoljeću autori kao sv. Justin i sv. Irenej govore o sv. Josipu kada raspravljaju o Mariji i otajstvu otkupljenja. Isto čine Origen i Julijan Afrikanac koji Josipa često spominju.

U 4. i 5. stoljeću počinje se teološki pristupati osobi sv. Josipa u kontekstu razvoja mariologije i teologije općenito. Tu se zapažaju prvi teološki tekstovi, kod sv. Efrema Sirskog, sv. Ivana Zlatoustog i sv. Ćirila Aleksandrijskog, dok na Zapadu o sv. Josipu pišu sv. sv. Augustin i sv. Petar Krizolog. Počelo se teološki promišljati o sv. Josipu i to u okviru dvaju pitanja: narav braka sv. Josipa i Marije i Josipovo djevičanstvo te duhovna povezanost s Marijom. Pitanje bračnog odnosa Josipa i Marije otvorilo se već u 2. stoljeću kada su pojedine krivovjerne skupine unutar kršćanstva negirale pravu bračnu zajednicu Josipa i Marije tvrdeći daje njihova bračna zajednica bila neizvršena. Prvi koji je uočio da su kod Židova zaruke bile pravo vjenčanje, odnosno ženidba, bio je sv. Ambrozije**.** Sv. Augustin produbljuje nauk kada kaže kako istinska ženidba može postojati i bez spolnog odnosa, a takva djevičanska ženidba bila je između Josipa i Marije.

Usporedno s teološkim promišljanjima o ženidbenom odnosu Josipa i Marije počela se razvijati i teološko razmišljanje o Josipovu djevičanstvu već u otačko doba, osobito među zapadnim ocima. Sveti Jeronim na tom tragu piše u svom djelu *Adversus Helvidum*, koje je napisano u obranu Marijina djevičanstva, o sv. Josipu: „Ti kažeš, da Marija nije ostala djevica, a ja si prisvajam pravo još više reći, da je i sam Josip preko Marije bio djevac, da tako iz djevičanske ženidbe bude rođen djevičanski sin“.

Srednji vijek i skolastička teologija počevši od 8. stoljeća produbljuje teološka razmišljanja o sv. Josipu. Teološka razmišljanja o sv. Josipu nalazimo u srednjem vijeku kod Huga od sv. Viktora u 11. stoljeću. A štovanje sv. Josipa počelo je oživljavati osobito od 12. stoljeća donositi prelijepe plodove. Za to su osobito zaslužna dva velika učitelja: Rupert od Deutza (+1135.) i sv. Bernard (+ 1153.).

Ključno pitanje bilo je, kao i kod Augustina, kako protumačiti Marijino djevičanstvo i opet govoriti o braku, odnosno o Mariji kao ženi Josipovoj. Kanonist, Gracijan, krivo je naučavao kako je bit ženidbe ne samo u međusobnoj privoli, nego i u spolnom odnosu, čime brak postaje valjan. Od svih teologa visoke skolastike najdalje je u teološkom promišljanju o bračnom odnosu Josipa i Marije otišao sv. Toma Akvinski (1225 – 1274.) tvrdeći da je njihov brak uistinu bio pravi brak.

Generalni kapitul Franjevačkog reda u Asizu 1399. uveo je u vlastiti Franjevački časoslov službu u čast sv. Josipa, zaručnika Blažene Djevice Marije, i taj je slavljen u sklopu blagdana Zaruka. Kroz 15. stoljeće sv. Bernardin Sijenski (+1444.). i Bernardin de Bustis (+1500.), aktivno su širili pobožnost prema sv. Josipu u cijeloj Europi. Papa franjevac, Siksto IV. (+1484.) uveo je blagdan sv. Josipa u rimski kalendar.

U ovom razdoblju kraja 14. i početka 15. stoljeća, u središtu nije više razmišljanje o Josipovu djevičanstvu i pitanju bračnog odnosa s Marijom, nego je pomak stavljen na Josipovo očinstvo, kako je vidljivo iz propovijedi Bernardina Sijenskog. Prema ovome novom pristupu vidi se da je djevičanskom ženidbom i očinstvom prema djetetu Isusu sv. Josip bio glava svete Obitelji, a time je stupio u posebnu vezu s nebeskim Ocem. Josip ispunja izričitu

zapovijed nebeskog Oca kao onoga koji ostvaruje očinske dužnosti i prava prema djetetu Isusu.

Kraj srednjeg vijeka postavio je temelje za širenje štovanja sv. Josipa u Katoličkoj Crkvi. Teološki ispravno je postavljen nauk o istinskom braku Josipa i Marije, o Josipovu djevičanstvu koje je sačuvano, kao i Marijino, u njihovu braku, a napravljen je pomak prema ispravnom shvaćanju Josipova očinstva, koje će osobito biti izraženo u teološkoj misli i praksi Crkve u narednim stoljećima.

Štovanje sv. Josipa od 16. stoljeća do Prvog vatikanskog sabora 1870. g. U ovom periodu dominira liturgijska praksa i pučka pobožnost prema sv. Josipu koji zahvaćaju cijelu Crkvu. Također su i pape donijeli određene dokumente i naputke o štovanju sv. Josipa i njegovu značenju za Crkvu.

Važna stvar za širenje štovanja je posveta crkve sv. Josipa Tesara (*San Giuseppe dei Falegnami*) 1540. godine u Rimu na području antičkoga rimskog Foruma.

U Đenovi u Italiji 1517.g. utemeljena je prva redovnička udruga koja je u nazivu nosila ime sv. Josipa *Konzervatorij kćeri sv. Josipa* koje su se bavile skrbi o nezbrinutoj djeci.

Iako se 19. ožujka kao spomendan sv. Josipa nalazio u nekim zapadnim kalendarima i obrednicima već u 10. stoljeću, dok je u rimski kalendar svetaca uveden tek 1479. godine. Papa Pio V. uveo je spomendan sv. Josipa za sve koji slave misu po rimskom obredu apostolskom konstitucijom *Quo primum* od 14. srpnja 1570. godine. Od tada se štovanje sv. Josipa naglo širilo po cijelome katoličkom kršćanstvu.

Ubrzo je štovanje sv. Josipa dobilo i svoj izraz u pučkoj pobožnosti. Među njima je najpoznatija krunica *Sedam žalosti i radosti sv. Josipa* koja se povezuje uz Ivana iz Fana (1536). Godine 1597.g. u Rimu su napisane prve litanije u čast sv. Josipu.

U ovoj fazi razvoja pobožnost sv. Josipu ističe se sv. Terezija Avilska (+ 1582) koje je zagovoru sv. Josipa pripisala svoje ozdravljenje te je svojim spisima i uz potporu karmelske tradicije cijeli katolički svijet potakla na gorljivu pobožnost prema sv. Josipu. Mnogi muški i ženski redovi uzimaju sv. Josipa za svoga zaštitnika.

Najznačajniji teolog ovog razdoblja koji ostaje na tragu srednjovjekovne skolastičke misli jest isusovac Francisco Suárez (+1617.). Suarez otvara teološko pitanje vezano uz sv. Josipa u odnosu prema hipostatskoj uniji, uzdižući ga na razinu prema kojoj mu je udijeljena veća milost od one koja je dana apostolima. Prema Suárezu, Isus je čudesni, ali pravi plod ženidbe između Marije i Josipa, a njihova je djevičanska ženidba, po Božjoj volji, usmjerena prema utjelovljenju Sina Božjega. Tako prema Suárezu dijete Isus nije rođeno samo ženi Mariji nego i mužu Josipu da Mu bude istinski otac.

Sv. Lovro Brindizijski (+1619.) doprinosi daljem širenju pobožnosti u Italiji. Sv. Franjo Saleški (+1622) izabire sv. Josipa za zaštitnika Sestara od Pohođenja, a u svom spisu koji će ostaviti duboki trag u povijesti katoličke duhovnosti *Rasprava o Božjoj ljubavi* razlaže i potiče na pobožnost sv. Josipu.

Kardinal de Berulle (+1629.), osnivač francuske škole duhovnosti, cijelu školu ove duhovnosti koja je dala brojne duhovne velikane i svece usmjerava na pobožnost sv. Josipu. Među njima svakako treba spomenuti sv. Vinka Paulskoga (+1660.) koji *Lazariste* stavlja pod zaštitu sv. Josipa, vlč. Oliera (+1650.) utemeljitelja sjemeništva sv. Sulpicija u Parizu, sv. Ivana Eudesa (+1680.), biskupa Bossueta sa svoja dva poznata govora pohvale sv. Josipu (+1704.) i sv. Ljudevita Montfortskog (+1716).

U Francuskoj 1643.g. osnovan je red *Bolničke sestre sv. Josipa*, a 1650.g. osnovane su sestre *sv. Josipa* u Le Puya koje su i danas brojen i raširene u cijeloj Crkvi. Mnogi gradovi

diljem svijeta biraju sv. Josipa za svoga zaštitnika. Godine 1657. osnovana je bratovština Pojasa sv. Josipa.

Praksa nošenja pojasa sv. Josipa počela se širiti u samostanu sestara Augustinijanki u gradu Anversa u Belgiji 1659.g.

U selu Cotignac u Francuskoj 7. 6.1660. dogodilo se ukazanje svetog Josipa koje je crkva priznala. Sv. Josip se ukazao i 1670. g u Kaliszu u Poljskoj.

Među velikim širiteljima pobožnosti sv. Josipu i Crkvi svakako treba spomenuti p. Patrignanija (+1733.), sv. Leonarda iz Portomaurizia (+1751.) te na poseban način sv. Alfonza Mariju Liguoria (+1787.) koji je ostavio duboki trag na crkvu sve do današnjih dana, redu koji je osnovao *Redemtoristima* stavio je sv. Josipa kao prvog zaštitnika.

Štovanje sv. Josipa osobito se jako razvilo u ovo vrijeme, kad nastaju brojne crkve, kapele i oltari posvećeni sv. Josipu te u isto vrijeme i različiti molitvenici i molitveni priručnici, kao i druga pobožna pomagala koja su doprinijela naglom širenju kulta sv. Josipa.

Osobito snažan zamah je poprimilo štovanje sv. Josipa za pontifikata pape Pija IX. On je svetkovinu Zaštite sv. Josipa proširio na cijelu Crkvu (10.IX.1847.). i njemu posvetio mjesec ožujak (27. IV. 1865.).

Papa Pio IX. je 8. prosinca 1870. sv. Josipa zbog časti i položaja, koji je imao u božanskoj Obitelji, dekretom *Quemadmodum Deus* proglasio zaštitnikom katoličke Crkve i odredio, da se njegova svetkovina slavi 19. ožujka, podigavši je ujedno na liturgijski stupanj svetkovine.

Od Prvog vatikanskog koncila do danas.

Devetnaesto stoljeće je zlatno dobra širenje pobožnosti sv. Josipu. Dolazi do utemeljenja gotovo stotinu „josipovskih“ redovničkih zajednica kao i brojnih bratovština na čast sv. Josipu. Podsjetit ćemo samo na one koji su ostavili veći trag u povijesti Crkve. Spominjemo samo *Udrugu trajnog štovanja* sv. Josipa u Milanu osnovanu 1854.g., *Bratovštinu sv. Josipa* u Anžeru 1859. g., *Nad bratovštinu sv. Josipa* u Beauvais 1861.g.

Godine 1850. ušla je u upotrebu molitva krunice sv. Josipa. Prve oblike molitve krunice sv. Josipa nalazimo u djelu Ivana Mombaera (+1501), više je uređuje Ivan Ttitheminus (+1516.), u spisu *Rosarium de sancto Joseph*. A jedan kapucin iz Bavarske 1850.g. daje zadnji oblik molitvi navodeći otajstva iz života sv. Josipa i zazivom *Zdravo Josipe*... koji se i danas moli.

1880.g. odobren je Škapular sv. Josipa.

Sv. Petar Julijan Eymard (1811. – 1868.) utemeljitelj družbe Klanjatelji Euharistije posvećuje sebe i družbu sv. Josipu te širi posvetu sv. Josipu.

Kardinal Vaughan 1871.g. osniva *Red josipovaca*, sv. Leonardo Murialdo 1873.g. osniva *Kongregaciju sv. Josipa*, sv. Josip Marello 1878.g. osniva *Oblate sv. Josipa*.

Ukazanje svetog Josipa u Knocku zbilo se u Irskoj 21. kolovoza 1879. godine.

Papa Lav XIII. izdao je 15. kolovoza 1889. encikliku *Quamquam pluries* gdje preporučuje katolicima da se mole sv. Josipu zaštitniku Crkve, što slijedi iz očinstva prema djetetu Isusu kao Otkupitelju svijeta. I ovdje se polazi od posebnog položaja koji Josip uživa u nebeskoj hijerarhiji, odmah iza Krista i Marije, a ispred svih anđela i svetaca. Dakle, dominantna je misao kako je nakon Marije sv. Josip najbliži Božjem prijestolju. Uz to je izdao dva kratka dokumenta, u kojima preporuča vjernicima posvetu sv. Obitelji i pristup u duhovno udruženje sv. Obitelji. U prvom od tih dokumenata od 14.6.1892.g. naziva sv. Josipa glavom sv. Obitelji i uzvišenim svecem, koji je prema Isusu zauzimao očinsko mjesto, a u

drugom od 20. lipnja 1892. propisuje za članove spomenutoga udruženja molitve, u kojima nazivlje sv. Josipa presvetim zaštitnikom Isusa i Marije.

Godine 1901. blagoslovljeno je svetište sv. Josipa u Barceloni, koje je građeno na poticaj bl. Petre od sv. Josipa, koji sv. Ivan Pavao II. naziva „apostolicom sv. Josipa".

Godine 1904. izgrađena je kapela sv. Josipa u Montrealu u Kanadi koja će postati najveće svetište sv. Josipa na svijetu. Ono se na padinama Mont-Royala, nasuprot kolegiju Notre-Dame de Montréal u Kanadi. Za njegovu je izgradnju najzaslužniji brat pomoćnik družbe Svetog križa, sv. Andrija Bessette. Alfred Bessette, kasniji brat Andrija, rodio se 9. travnja 1845. u blizini sela Saint-Grégoire-d'Iberville, u nadbiskupiji Montréal, u kanadskoj pokrajini Quebec. Bijaše on osmo od dvanaestero djece svojih roditelja. Brzo je ostao siroče bez oca i majke. Oca je izgubio u svojoj devetoj, a majku u dvanaestoj godini. Prihvatila ga je teta, Marie-Rosalie Foissy. Alfred je jedva znao čitati i pisati, ali je ipak jako dobro poznavao katekizam. Kao siroče morao se prilično rano prihvatiti teškog posla da bi zaslužio svagdašnji kruh.

Godine 1870. stupio je kao brat u družbu Svetog križa gdje se veoma štovao onaj svetac kojemu je on bio žarko pobožan od svoje najranije dobi. To je sveti Josip. Tada je dobio novo redovničko ime – Andrija. Brat Andrija vršio je službu vratara u kolegiju Notre-Dame de Montréal, obavljao od 1872. do 1910. godine i kao mnoge druge poslove. Nošen svojom zanosnom pobožnošću prema sv. Josipu aktivno je sudjelovao u gradnji prve kapele u čast svome ljubljenom svecu, koja je bila otvorena 1904. Božja je providnost htjela proslaviti sv. Josipa, a tu je revno sudjelovao i brat Andrija pa je ta kapela ubrzo postala ciljem pobožnih štovatelja i hodočasnika sv. Josipa.

Trebalo je nekom povjeriti brigu za hodočasnike sv. Josipa. Poglavari odlučiše da to brat Andrija, imenovavši ga čuvarom svetišta Sv. Josipa. I od tada je brat Andrija sve do smrti bio prisutan u svetištu koje će se tijekom vremena u svakom pogledu razviti u jedno veliko svetište u koje još i danas godišnje dolazi više od dva milijuna hodočasnika. Ljudi su vrlo brzo osjetili svetačku pobožnost brata Andrije prema sv. Josipu pa su mu se preporučivali u molitve. On je to prihvaćao, ali i preporučivao da sve molbe zajedno upravljaju moćnom zagovoru sv. Josipa. Vjernici ga poslušaše i počeše se događati velika uslišanja, ozdravljenja i obraćenja.

Pobožni su vjernici imali veliko pouzdanje u molitve brata Andrije, nazivajući ga "čudotvorcem Mont-Royala", a on je u poniznosti srca sve pripisivao zagovoru sv. Josipa. Umro je 1937. Njegova je smrt bila ravna danu žalosti za cijeli narod. Na njegovu sprovodu bilo je više od milijun ljudi. Revnost jednog skromnog redovnika podigla je veliko svetište sv. Josipa, poznato po cijeloj Kanadi, pa i izvan njezinih granica, a brat Andrija se od tada ubraja u velike moderne apostole pobožnosti sv. Josipu. Dana 23. svibnja 1982. papa Ivan Pavao II. proglasio je velikog promicatelja pobožnosti sv. Josipu, brata Andriju, blaženim. Papa Benedikt XVI. proglasio ga je 17. listopada 2010. svetim.

Sv. Ljudevit Guanella od 1908.g. do 1912.g., gradi crkvu posvećenu sv. Josipu u Rimu, a 1914.g. osniva bratovštinu sv. Josipa za spas umirućih.

Papa sv. Pijo X. 1909. službeno odobrava litanije posvećene sv. Josipu.

Dana 13. listopada 1917. godine sveti Josip se ukazao u Fatimi. Bilo je to tijekom poznatog "Čuda sunca".

Papa Benedikt XV. je 25. lipnja 1920. izdao *Motuproprio Bonum sane* o štovanju sv. Josipa kao zaručnika Blažene Djevice Marije u Crkvi. U njemu, između ostalog, piše: „Ako

pogledamo na prošlo vrijeme, uočavamo umnažanje i čitav niz pobožnih ustanova, koje pokazuju, da je štovanje sv. Josipa do sada samo raslo. Ako pak gledamo gorčine od kojih danas trpi ljudski rod, tada je jasno da se ova pobožnost mora još revnije njegovati i širiti.“ Isti papa je u *pohvale Božjem imenu* 1921. dodao zaziv „Blagoslovljen sv. Josip njezin prečisti zaručnik“ i izdao je posebno predslovlje sv. Josipa za cijelu Crkvu.

Papa Pio XI. u svojoj enciklici *Divini Redemptoris* objavljenoj 19. ožujka 1937., na blagdan sv. Josipa, progovorio je o bezbožnom komunizmu i stavio Crkvu pod zaštitu sv. Josipa u borbi protiv istoga.

Papa Pijo XII. 1955.g. uveo je u Crkvu spomendan sv. Josipa radnika.

Godine 1961. papa sv. Ivan XIII. oglašava sv. Josipa zaštitnikom Drugog vatikanskog koncila, a 1962. dodaje sv. Josipa u Rimski kanon.

Razvojem mariologije sredinom 20. stoljeća razvija se i teološko promišljanje o sv. Josipu u povijesti spasenja. Osnivaju se međunarodni centri teoloških studija o sv. Josipu. Južnoamerički centar u Valladolidu 1953.g., sjevernoamerički u Montrealu 1952. Centar studija sv. Josipa u Viterbu u Italiji 1952.g., te u Kaliszu 1969. u Poljskoj. Teolozi za svoja promišljanja o sv. Josipu koriste novi pojam „josipologija“ kao paralelizma za teološka promišljanja o Mariji koja se nazivaju mariologija. Isto tako kao paralelizam za marijansku duhovnost koriste pojam „josipovska duhovnost“. Održavaju se brojni međunarodni teološki simpoziji o sv. Josipu kao i tjedni josipovski studiji.

Papa, sv. Ivan Pavao II., potiče na obnovu štovanja sv. Josipa. Godine 1989. je izdao apostolsko pismo *Redemptoris custos*, u kojem se referira na marijansku encikliku *Redemptoris Mater* iz 1987. godine.

Papa Franjo uvodi ime sv. Josipa u sve preostale euharistijske molitve. Posvećuje Vatikan sv. Josipu, a 26.12. 2020. Izdaje pismo *Patris corde* kojim potiče crkvu na štovanje sv. Josipa. Isti papa u litanije sv. Josipa dodaje 7 novih zaziva: Čuvaru Otkupiteljev, Slugo Kristov, Službitelju spasenja, Potporo u teškoćama, Zaštitniče prognanih, Zaštitniče potlačenih i Zaštitniče siromašnih.

10. UKAZANJA SV. JOSIPA

Blažena Djevica Marija se tijekom stoljeća puno puta ukazivala. Ukazanja svetog Josipa, odobrena od strane Crkve, su rijetka ali značajna. Mnogi sveci poput sv. Terezije Avilske, sv. Gertrude i sv. Faustine, doživjeli su ukazanja sv. Josipa i o tome pisali.

Sv. Terezija Avilska piše kako joj se sv. Josip ukazao pomažući joj s financijama kad je imala problema s utemeljenjem samostana. U svojoj autobiografiji *Moj život* piše: „Jednom, kad sam bila u poteškoći i nisam mogla shvatiti što da radim i brinući se kako ću platiti neke radnike, ukazao mi se sveti Josip, moj istinski otac i gospodar i dajući mi do znanja da taj novac neće nedostajati i da moram poduzeti sve potrebne mjere. Učinila sam to, iako ništa nije imalo smisla, a Gospodin je upravo po tome zapanjio neke ljude koji su mi onda dali potrebni novac.

Drugo viđenje sv. Josipa svetica je imala 1521. u Avili: „Na blagdan Male Gospe, bila sam u samostanu Reda slavnog Svetog Dominika kad sam kušala takav zanos koji me zamalo doveo do ekstaze. Vidjela sam kako sam odjevena u odjeću velike bjeline i sjaja. Isprva nisam mogla vidjeti tko me odijeva, ali kasnije sam vidjela Gospu s desne strane i oca sv. Josipa s lijeve strane, a upravo su oni oblačili tu odjeću na mene. Bilo mi je dano shvatiti da sam sada

očišćena od svojih grijeha. Kad je oblačenje završeno, a ja doživjela najveću radost i blaženstvo, Gospa me odjednom uhvatila za ruke i rekla mi da joj iskažem veliko zadovoljstvo služeći slavnog svetog Josipa te da mogu biti sigurna da će sve što sam pokušavala učiniti oko samostana biti ostvareno i da će mi u svemu Gospodin i njih dvoje biti jako privrženi. Nisam se trebala više bojati da će doći do bilo kakvog neuspjeha."

Sveta Gertruda je vidjela slavu sv. Josipa u nebu. Više od dva stoljeća prije sv. Terezije na svetkovinu Navještenja, sveta Gertruda Velika imala je viđenje u kojem joj je Gospa otkrila slavu svetog Josipa: „Vidjela sam kako se otvorilo nebo i svetog Josipa kako sjedi na veličanstvenom prijestolju. Osjećala sam se pogođena ljubavlju. Svaki put kad se njegovo ime spomene, svi sveci duboko se naklone prema njemu, pokazujući vedrinom i slašću svog izgleda da se raduju s njim zbog njegovog uzvišenog dostojanstva."

Sv. Faustina u srpnju 1937. godine, dok je bila u domu svoje zajednice u Rabki u Poljskoj, tijekom oporavka piše o pohodu sv. Josipa. U *Dnevniku* (br. 1203) zabilježila je: „Sv. Josip me nagovarao da mu se neprestano predam. Sam mi je rekao da jednom dnevno molim ove molitve; Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu i Spomeni se sv. Josipe, o Predobrostiva Djevice. Gledao me s velikom ljubaznošću i dao mi do znanja koliko podržava ovo djelo milosrđa. Obećao mi je svu posebnu pomoć i zaštitu. Svaki dan molim tražene molitve i osjećam Josipovu posebnu zaštitu.

Ukazanje svetog Josipa u selu Cotignac u Francuskoj je jedno od rijetkih ukazanja sv. Josipa koje je Crkva priznala. Dogodilo se 7.6.1660. g. tijekom izuzetno vrućeg ljeta. Mladi pastir po imenu Gaspard Ricard odmarao se na planini Besillon, tražeći olakšanje od vrućine i izuzetne žeđi. Podigavši pogled, ugledao je visokog muškarca. Pokazujući na veliku stijenu, muškarac je rekao: „Ja sam Josip. Podigni stijenu i pit ćeš." Ricard se nije pitao kako će podići ogromnu stijenu – odmah je krenuo prema golemoj stijeni i uspio ju je podići, otkrivši, kako je rekao Josip, izvor slatke vode ispod nje. Kad je podigao pogled da bi se zahvalio neznancu, Ricard je vidio da je čovjek nestao. Pastir je odjurio u selo reći stanovnicima što se dogodilo a oni su pohitali vidjeti novootkriveni izvor. Ubrzo su se na tom izvoru počela događati brojna čudesa i ozdravljenja. Građani su na tom mjestu sagradili prvu kapelu, a iscjeljenja su se događala u svetištu i na izvoru.

Kao rezultat tih čudesnih događaja, kralj Luj XIII. je odredio da se od 19. ožujka 1661. blagdan svetog Josipa slavi kao praznik u cijelom kraljevstvu. Kralj je ranije posvetio sebe, svoje prijestolje i Francusku, Djevici Mariji jer su on i kraljica znali za Gospino ukazanje s djetetom Isusom, također u Cotignacu, nešto ranije i samo 2 kilometrima dalje od nove kapele i novog ukazanja. Biskup iz Frejusa 1661. godine, posjetio je oba mjesta te priznao ukazanja dajući im zajednički naslov "Svetište Svete Obitelji".

Ukazanje svetog Josipa u Knocku u Irskoj. Dva stoljeća kasnije, navečer 21. kolovoza 1879. godine, sveti se Josip s Gospom i svetim Ivanom Evanđelistom ukazao u mjestu Knock u Irskoj u župnoj crkvi. Josip je stajao s Marijine desne strane. Isus se ukazao na oltaru. Kao što je zabilježeno u službenim arhivima Knocka. Patrick Hill, koji je bio među 15 seljana koji su vidjeli ukazanje, izvijestio je da se: „Sveti Josip ukazao s desne strane Blažene Djevice; glava mu je bila savijena od ramena, prema naprijed; činilo se da iskazuje počast Mariji, a ruke su mu se spojile poput osobe u molitvi."

Sveti Josip se ukazao u Fatimi. Dana 13. listopada 1917. godine bilo je to tijekom poznatog "Čuda sunca". Fatimska vidjelica sestra Lucija dos Santos opisala je u svojim memoarima, kako su za vrijeme ukazanja vidioci „vidjeli svetog Josipa s Djetetom Isusom i

Gospu odjevenu u bijelo s plavim plaštem, pokraj Sunca. Činilo se da su sveti Josip i Dijete Isus blagoslovili svijet, jer su svojim rukama činili znak križa."

Sv. Josip se ukazao u Kaliszu u Poljskoj. Jedan teški bolesnik 1670. g. obratio se svetom Josipu i molio ga da umre u miru. Sutradan mu se ukaza sv. Josip i reče: „Ti ćeš ozdraviti ako dadneš naslikati sliku svete Obitelji s natpisom "Obrati se Josipu" i daruješ je crkvi u Kaliszu". Čovjek je to učinio i od tada brojni vjernici dobivaju mnoge milosti, a mjesto je postalo poznato svetište.

Redovnička družba Oblati sv. Josipa na svojoj web stranici podsjećaju i na neka ukazanja sv. Josipa iz prošlog i ovoga stoljeća koja Crkva još nije zvanično priznala. Gospa i sveti Josip ukazali su se u Bergamu, 7-godišnjoj djevojčici Adelaidi 1944. g. u Ghiaie di Bonate u Bergamu. U Egiptu u Kairu 1968.g. i Brazilu u Jacarei 1991., Carapicuiba 1993 te Manausu – Itapiranga u vremenu od 1994. do 1998. godine.

11. SV. JOSIP ZAŠTITNIK NAM DRAGE DOMOVINE HRVATSKE

Povijesni prikaz posvete Hrvatske države i naroda sv. Josipu

Sv. Josip se u našem narodu štovao od davnina, a vjernici su se rado utjecali njegovu zagovoru. U sve većim opasnostima tursko - osmanlijskih osvajanja papa Siksto IV.(1471.-1484.) uveo je službeno liturgijsko štovanje sv. Josipa 19. ožujka u katoličku Crkvu. U višestoljetnim obrambenim ratovima protiv tursko - osmanlijske agresije Sveta Stolica je pomagala Hrvatsku.

To je isto činila i u velikom ratu za oslobođenje istočnih dijelova Hrvatske s Podunavljem, Likom i Krbavom koji je trajao više godina (1683.-1699.). Dakle, upravo u teškom i dramatičnom vremenu je Hrvatski sabor 9. i 10. lipnja 1687. godine izabrao svetog Josipa za nebeskog zaštitnika Hrvatskog Kraljevstva, odnosno hrvatskog naroda. Ratovalo se tada s Turcima i na drugim velikim europskim bojištima. U vrijeme oslobađanja Hrvatske od Turaka bila je bojazan i opasnost od njihova povratka i osvete kao što se to već bilo zbilo nakon velikoosmanlijskog poraza kod Beča 1683. godine.

Nakon oslobađanja hrvatskih zemalja slijedila je barokna obnova u Hrvatskoj s obnavljanjem i podizanjem brojnih oltara i kapelica sv. Josipu u znak zahvale za nebesku pomoć ispaćenom hrvatskom narodu.

Treba naglasiti da je i blaženi kardinal Alojzije Stepinac gledajući strahote Drugog svjetskog rata u Zagrebu tražio zagovor zaštitnika hrvatskog naroda i osnovao poznatu župu sv. Josipa koja i danas stoji na Trešnjevci.

Valja napomenuti da se 1987. navršilo tristo godina od značajnog događaja proglašenja sv. Josipa za zaštitnika hrvatskog naroda. Naša je Biskupska konferencija izjavila 1972. godine, da je to proglašenje bilo pravovaljano sa svjetovne i Crkvene strane, i nikad kasnije nije osporeno.

Povodom ove 300. godišnjice blagopokojni kardinal Franjo Kuharić otvorio je 19. ožujka 1987. godinu svetog Josipa. Iste godine u Karlovcu je otvoreno nacionalno svetište sv. Josipa te nastavljeno s objavljivanjem *Glasnika* u čast sv. Josipu.

No općenito govoreći stječe se dojam da događaj posvete Hrvatske 9. i 10. lipnja 1687. sv. Josipu od strane Hrvatskog sabora kao da je padao u zaborav u mnogim trenutcima naše nacionalne povijesti. Mogli bismo bez straha, da ćemo pretjerati, kazati: Da su naši pređi bili vjerniji ovom povijesnom odabiru Sabora, i da su svetog Josipa doista revno častili, vjerujemo, da bi povijesni razvitak za naš narod bio povoljniji.

Posvetna molitva domovine svetom Josipu

(Ovu je molitvu sastavio i molio naš kardinal Franjo Kuharić, na svršetku Josipove godine u Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu 19. ožujka 1988.)

Sveti Josipe, brižni čuvaru Svete obitelji i zaštitniče cijele Crkve, budi u nebeskoj slavi zagovornik svakoga od nas da u kušnjama života i teškoj borbi između dobra i zla ustrajemo na putu istine i ljubavi. Ti si iskusio tvrdoću života kao radnik koji žuljevima zarađuje kruh; kao beskućnik i izbjeglica koji mora spašavati najnevinija bića pred okrutnim progonom; kao čuvar svetoga doma koji nije bio pošteđen od ljudskih briga.

Sveti Josipe, djevičanski poočime Isusov i čisti Zaručniče neoskvrnjene Djevice Marije, Tebi se utječemo pobožnošću naših pradjedova i s čvrstom vjerom da nam budeš pomoćnik u našim danima. Mi smo Božji narod - živa Crkva na putovanju kroz iskušenja i napasti ovoga života prema vječnoj domovini. Izloženi smo mnogim pogibeljima koje ugrožavaju naš vremeniti život i naše vječno spasenje. Predstavljamo Ti se riječima Sabora kao Crkva koja »navješćuje muku, smrt i uskrsnuće Spasitelja našega Isusa Krista« (LG 8). Molimo Te, sveti Josipe, bdij nad nama onom brižnošću očinske skrbi kojom si bdio nad Sinom Božjim i njegovom djevičanskom Majkom Marijom! To Te moli Crkva u Hrvata.

Prije tri puna stoljeća, na poticaj pastira Crkve zagrebačke, narodni su zastupnici u ono vrijeme svojom vjerničkom sviješću i pobožnošću povjerili Tebi, sveti Josipe, postojanje, život i povijest hrvatskog naroda i cijelu domovinu Hrvatsku.

Vjerovali su da u povijesti sinova ljudskih nisu dostatni samo ljudski napori, mudrost i rad nego i Božja pomoć i zaštita. Vjerovali su da se je Bog utjelovio u ljudsku povijest kao Otkupitelj da obraćenjem ljudskih srdaca i prihvaćanjem Božjega spasenja silazi u ljudski život i u život naroda svjetlo i posvećenje Duha Svetoga kako bi svi ljudi bili braća, a narodi, solidarni jedni s drugima, gradili svijet mira i pravednosti. To mi i danas vjerujemo.

Ono što su naši pradjedovi tada odlučili, svečano izjavili i službeno proglasili da Ti, brižni Poočime Isusov, budeš zaštitnik i zagovornik naroda Hrvata, to mi danas, Crkva kao Božji narod u hrvatskom narodu, prihvaćamo, potvrđujemo i svečano proglašujemo za ove dane i buduća vremena. Crkva -Božji narod živi u narodima i moli za sve narode i za sve ljude.

Po Tvom moćnom zagovoru, sveti Josipe, molimo od nebeskog Oca svom narodu, kao i svim narodima s kojima se susrećemo u zbivanjima povijesti, istinski napredak da živimo u pravednosti i miru, u slozi i slobodi, u blagostanju i sigurnosti. Obitelji su izvori narodnog života. Neka Otkupljenje Isusovo spasi naše obitelji da budu Bogu odane, vjerne, pobožne i hrabre za život; takve će biti jamstvo naše Crkvene i narodne budućnosti.

Usrdno Te molimo da čuvaš našu djecu i mlade u vjeri pradjedova kako bi bilo sačuvano njihovo dostojanstvo od svih napasti i opasnosti za njihov ljudski i kršćanski život.
Sveti Josipe, Tvojoj je »skrbi bila povjerena sama nevinost: Isus Krist i Djevica Marija, po dvostrukom tom predragom zalogu vruće Te molimo« da nam isprosiš nevinu mladost i brojna duhovna zvanja kako bi naša Crkva obilovala revnim Božjim svećenicima, svetim redovnicima i Bogu posvećenim djevicama.

Tebe, sveti Josipe, Evanđelje naziva pravednim, molimo Te, pogledaj na nevolje naše i na rane naše! Izmoli nam milost velikog obraćenja da prestane strašna psovka u hrvatskom narodu, da se poštuje dostojanstvo braka, nepovredivost obitelji i osobe, te neotuđivo pravo na život svakog ljudskog bića, skrivenog u krilu žene. Izmoli nam jaku vjeru, čvrstu nadu i hrabru ljubav prema Bogu i svakom čovjeku!

Sv. Josipe! Kad si odlazio s ovoga svijeta u vječnost, prisutnost Spasitelja našega Isusa Krista-Bogočovjeka i njegove Majke, a Tvoje Prečiste Zaručnice bila je za tebe velika utjeha. Povjeravamo ti naše bolesnike i umiruće. Moli za njih da nijedan ne ode s ovog svijeta bez utjehe i milosti svetih sakramenata.

Sv. Josipe, bdij nad našom domovinom i svim njezinim stanovnicima da nam bude blagoslovljeno prebivalište na putovanju u vječni život gdje ćemo se naći zajedno s Tobom, s Tvojom svetom Zaručnicom i našom Majkom Marijom, sa svom nebeskom Crkvom u ljubavi, radosti i svjetlosti Presvetog Trojstva; Oca i Sina i Duha Svetoga! Tako neka bude! Amen!

Nacionalno svetište sv. Josipa u Karlovcu

Namjena svetišta sv. Josipa. Gradnja ove crkve počela je s nakanom da služi potrebama dubovačke župe u Karlovcu. No tijekom gradnje, a pogotovo kad je ona već bila uglavnom završena, čuli su se glasovi, prijedlozi, pa su upućene i službene molbe i svećenika izvan zagrebačke nadbiskupije da ta crkva bude proglašena nacionalnim svetištem. Uvažujući te molbe, naša Biskupska konferencija donijela je u Zagrebu zaključak 15. travnja 1987. da crkva svetog Josipa u Karlovcu – u Dubovcu bude nacionalno svetište svetog Josipa Crkve u Hrvata. Učinjeno je to sa željom da se stoljetno štovanje sv. Josipa u našem narodu produbi, proširi i učvrsti. Ujedno je to iskaz pobožnosti, poštovanja i ljubavi prema sv. Josipu.

Ovaj je zaključak donesen u godini sv. Josipa, koju je otvorio u ovom svetištu kardinal Franjo Kuharić na Josipovo 1987. a zaključio na Josipovo 1988. povodom 300. obljetnice izbora sv. Josipa za nebeskog zaštitnika domovine.

Naša Biskupska konferencija na svom zasjedanju u Splitu, 14. listopada 1987. odobrila je Statut svetišta, kojemu je svrha promicanje i čašćenje svetog Josipa kao djevičanskog oca Isusa Krista, zaručnika Blažene Djevice Marije i zaštitnika hrvatskog naroda,.

Naši biskupi žele da u Svetištu hodočasnici nalaze svjetlo Božje riječi, milost svetih sakramenata, hrabrost za dobro, utjehu u teškoćama života, poticaj na djelotvornu ljubav prema Bogu i ljudima. Također se želi da se ovdje moli za cijeli narod i sve ljude, te istinski napredak, slogu, blagostanje i mir.

U svetištu se svaki vjernik može upisati u knjigu preporuka sv. Josipu, može pristupiti bratovštini za pomoć umirućima koja je osnovana 1981. godine. Nacionalno svetište izdaje i list štovatelja sv. Josipa: *Glasnik sv. Josipa*.

Bratovština sv. Josipa za pomoć umirućima

Prvotnu Nadbratovštinu sv. Josipa za pomoć umirućima osnovao je papa sv. Pio X, godine 1913. na poticaj B. Luigia Guanella, u Rimu, odakle se proširila cijelim kršćanskim svijetom. Bratovština nije neko društvo ili organizacija, nema upisnine ni članarine, nema sjednica ni skupština, nego se sastoji od molitava i žrtve pojedinaca pod zaštitom sv. Josipa za plemenito djelo kršćanske ljubavi za vječno spasenje umirućih. Sveti Josip je preminuo pravedničkom smrću u prisutnosti Spasitelja svijeta Isusa Krista i Blažene Djevice Marije, nakon što je najsavjesnije izvršio svoju uzvišenu zadaću. On je stoga zaštitnik sretne smrti, a moć zagovora sv. Josipa je velika zbog njegove značajne uloge u djelu otkupljenja svijeta i zbog njegove osobne svetosti.

Znajući to, više tisuća vjernika u domovini i milijuni diljem svijeta, upućuju sv. Josipu dnevnu molitvu ove Bratovštine za umiruće. U duhovnoj zajednici s njima molimo i mi sv. Josipa za one koji odlaze s ovog svijeta. Ne možemo biti ravnodušni, kakva će im biti vječnost. Želimo im i molimo vječni spas. Stoga molimo ponizno, molimo pobožno, molimo pouzdano, molimo žarko, molimo ustrajno! Bratovština je kanonski ustanovljena 05.VIII. 1981. u Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu.

Koji žele sudjelovati u toj Bratovštini neka se dopisom sa svojim imenom i prezimenom jave na adresu: Svetište sv. Josipa, Boškovićeva 36, 47000 Karlovac.

Naznačite čitljivo ime i prezime i potpunu adresu svoga doma.

Uvjeti za sudjelovanje:
1. Upis u imenik Bratovštine.
2. Dnevno, ujutro i navečer moliti molitvu Bratovštine:
Sveti Josipe, djevičanski oče Isusa Krista i pravi zaručniče Blažene Djevice Marije, moli za nas i za sve koji će danas (noćas) umrijeti. Ova molitva ne obvezuje pod grijeh, ako ju se propusti.
3. Preporučljivo je prikazivanje i drugih dobrih djela (i žrtava) za umiruće.
4. Svećenici sudionici u ovoj Bratovštini prikazat će godišnje jednu sv. Misu za umiruće. Kada pošaljete molbu za upis u Bratovštinu na naznačenu adresu, dobit ćete sličicu s molitvom Bratovštine i uputama za sudjelovanje te ćete vidjeti velika duhovna dobra i oproste koje možete zadobiti.

Duhovna dobra članova bratovštine.

Glavan svrha bratovštine sv. Josipa je pomoći spasenje umirućih, ali i sami sudionici postižu velika duhovna dobra.

Potpuni oprost: Na dan upisa, a vrijedi i kroz sljedećih 7 dana; 19. ožujka (sv. Josip); 1. svibnja (sv. Josip radnik); 1. kolovoza (sv. Pio X. papa); 24. listopada (sv. Luigi Guanella, ustanovitelj bratovštine sv. Josipa); na dan svete Obitelji.

Za potpuni oprost treba ispuniti preduvjete: ispovijed, pričest, izmoliti Oče naš, Zdravo Marijo i Slava Ocu na nakane sv. oca pape.

Djelomični oprost: Svaki puta kad se moli *Sveti Josipe, djevičanski oče Isusa Krista i pravi zaručniče Blažene Djevice Marije, moli za nas i za sve koji će danas (noćas) umrijeti.* Te svakim nabožnim djelom i djelom kršćanske ljubavi učinjenim na nakanu Bratovštine za umiruće.